XIV. évfolyam 52. szám. 1958. december 25.

Ára: 1.50 forint

Ludas Matyi

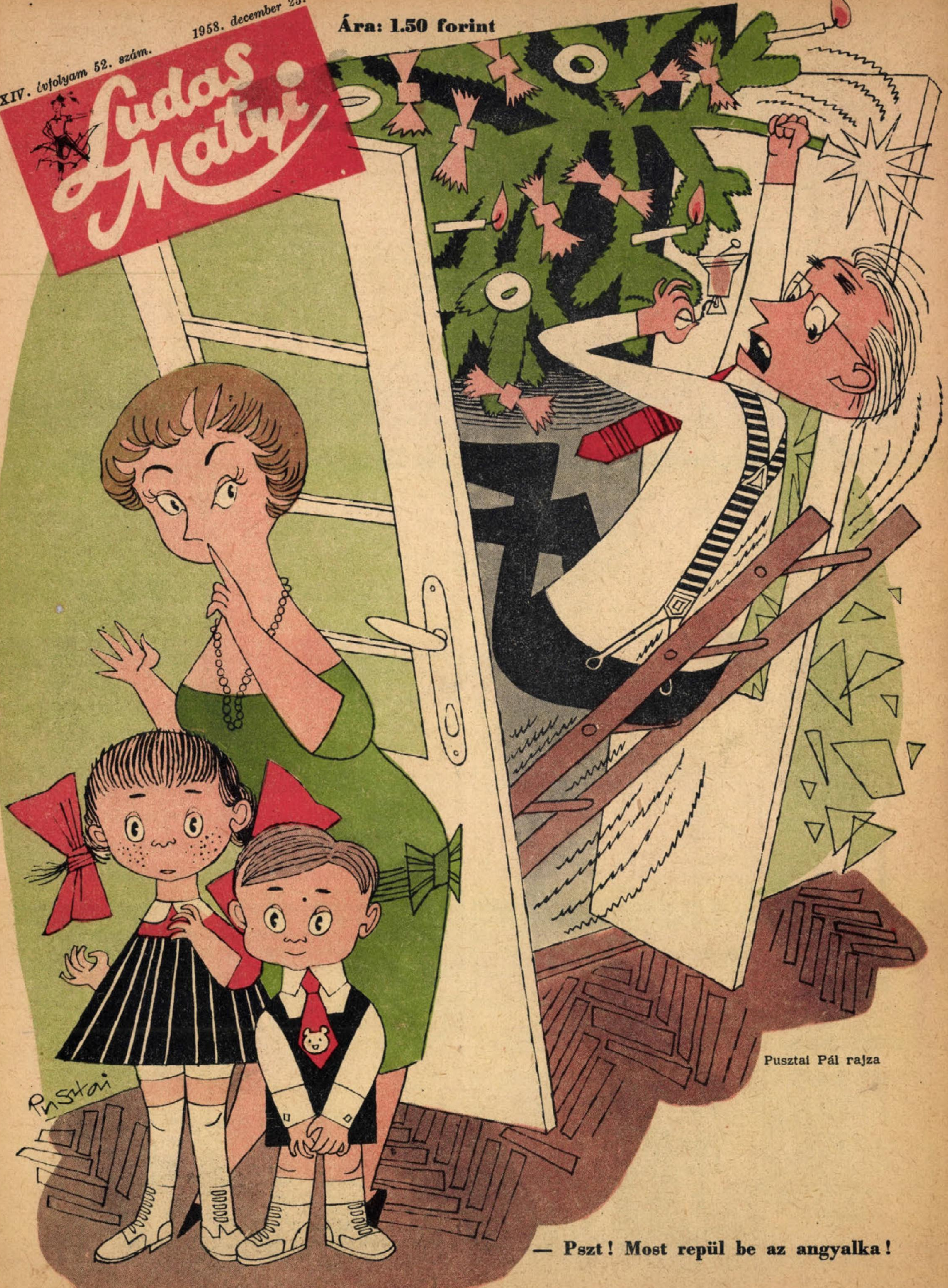

Pusztai Pál rajza

— Pszt! Most repül be az angyalka!

Ludas Matyi ravasz rébusza

Olvasóink közül bizonyára sokan szeretik a fogas problémákat. Karácsonyi ajándékul részükre az alábbi képrejtvényt közöljük.

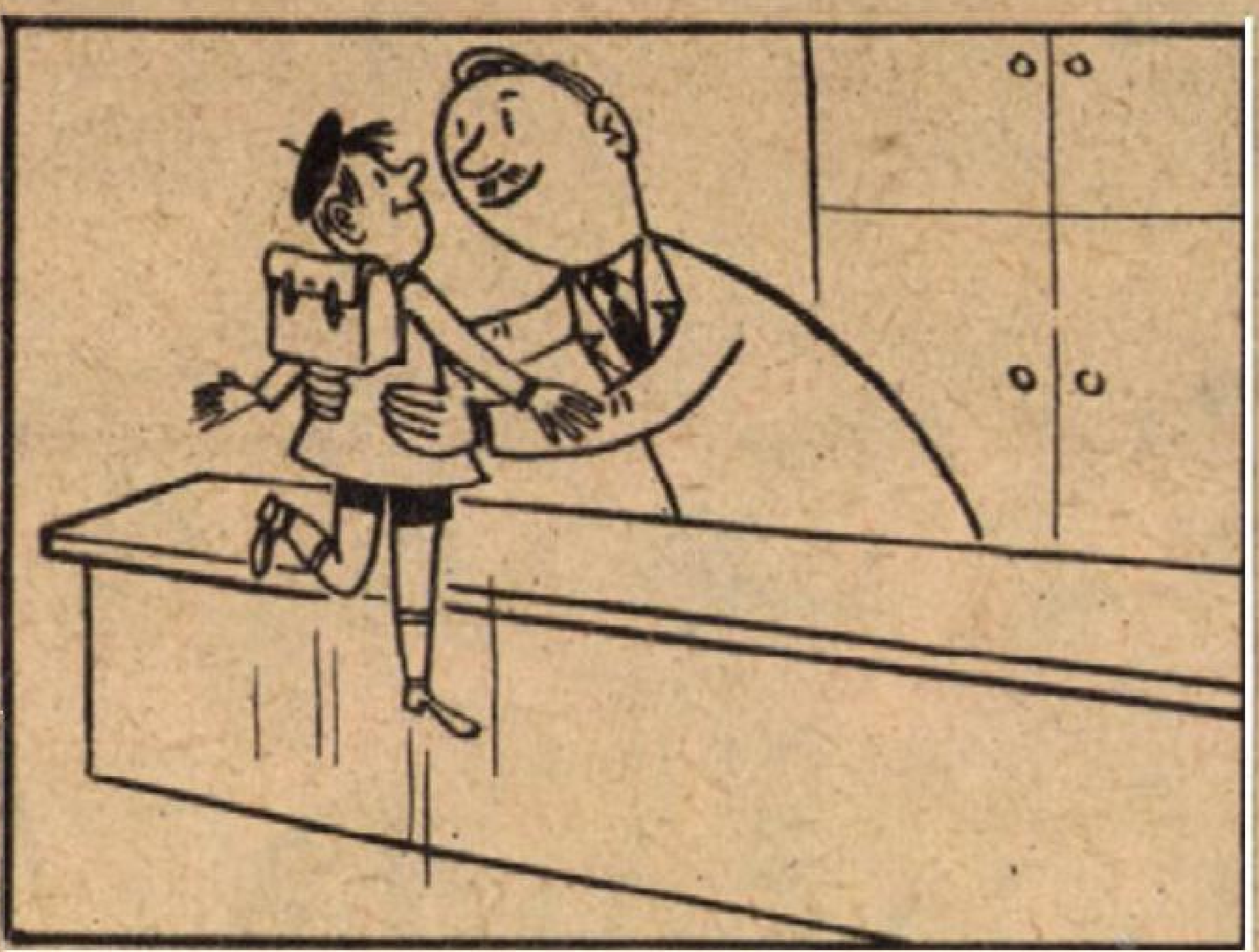

A rejtvény megfejtését csak levelezőlapon szabad megírni, borítékban küldött pályázat érvénytelen. A megfejtők közül hármat jutalmazunk. Egyet a Ludas Matyi egy éves, kettőt fél-féléves előfizetésével. A beküldés határideje: 1958. december 31. Ezen a napon a pályázatok még postára adhatók címünkre: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

Az Olimposzon

Szűr-Szabó József rajza

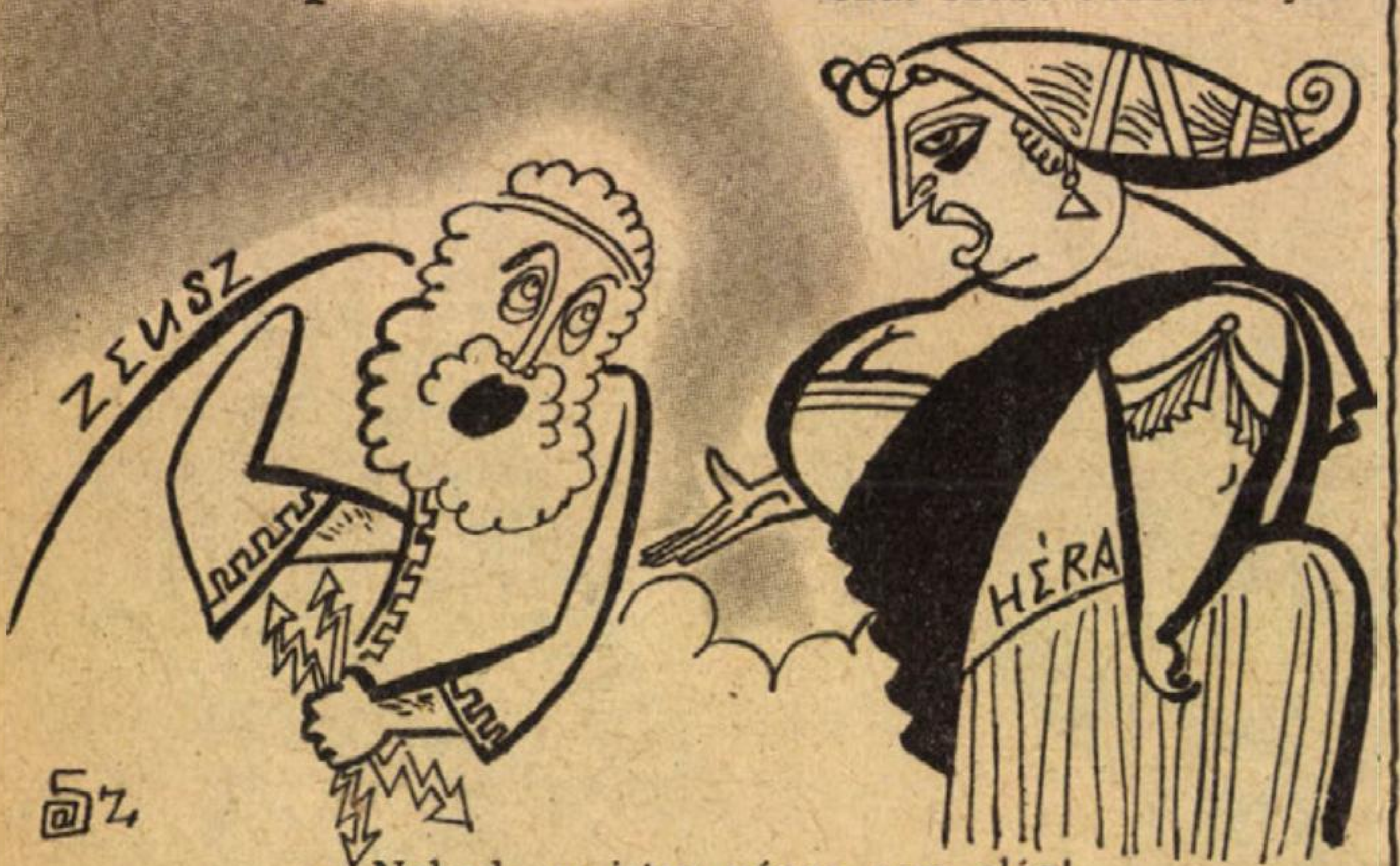

– Neked, az isten pénze sem elég!

Rendetlen ember

Gerő Sándor rajza

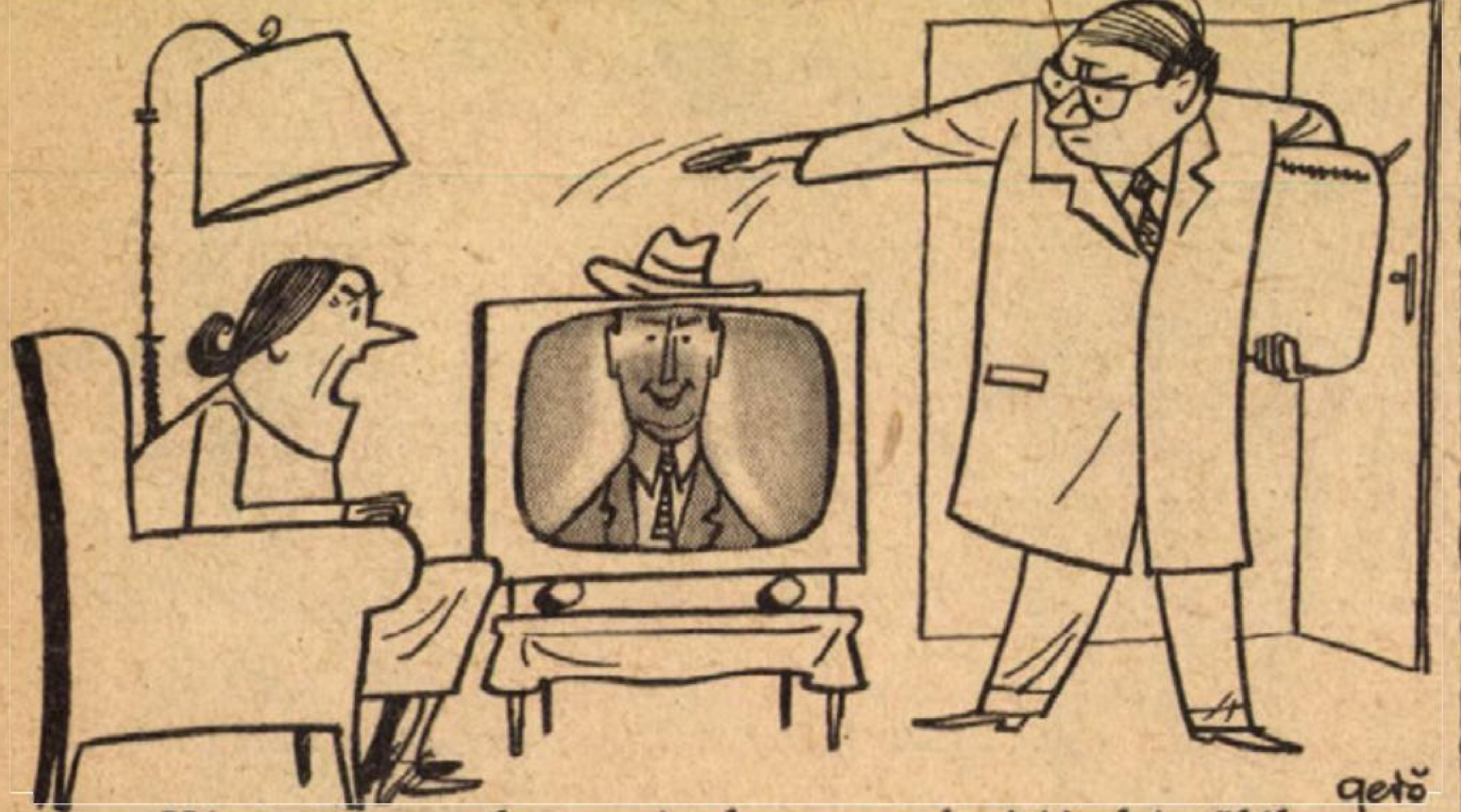

– Hányszor mondtam már, hogy a televíziós készülék nem ruhafogas?

Elsősegély

Várnai György rajza

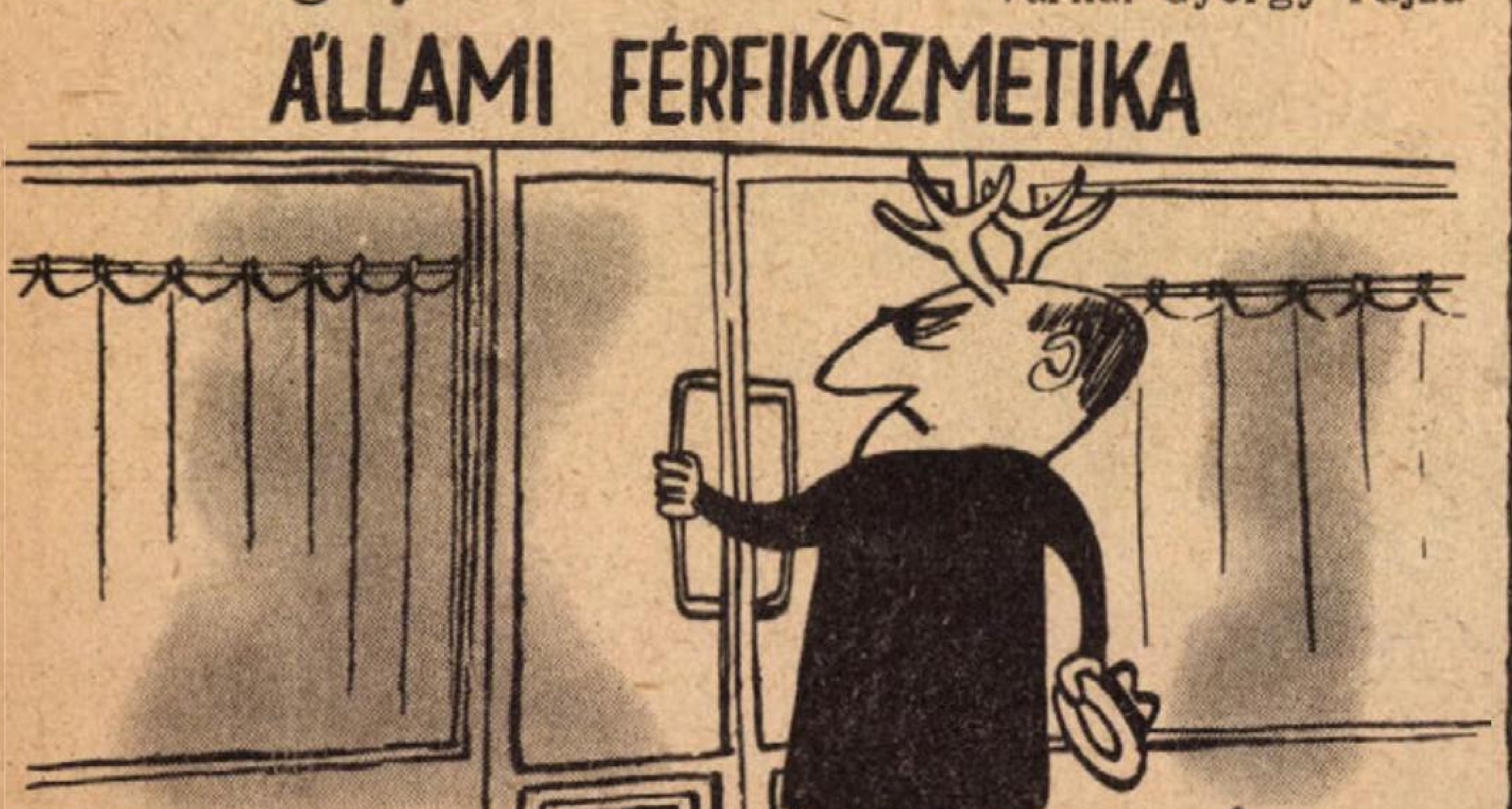

LEVÉL szerelemtől–válástól

Tisztelt Uram!

Ön halk volt, nemes lelkű és lírai. Szerelmes verseket szavalt a lánynak és a legszebb vörös szegfűket küldözgette neki még télen is, mikor egyetlen szál kerek húsz forintba került. Persze, nem egyet küldött, nem is kettőt, hanem egész tucatot, amit én az Ön kereseti viszonyaihoz képest nagy könnyelműségnek tartottam. Dehát Ön nősülni óhajtott és — pesti nyelven szólva — meg akarta főzni a lányt, aki nemcsak szép volt, hanem okos is, (mert megkereste a havi kétezret), és bizalmatlan is (mert annyi sok rossz házasságról hallott már). A magam részéről, férfi létemre is meg tudom bocsátani egy nőnek, ha a manapság gyakorta rossz házasságokért főleg a férfiakat okolja — valljuk be négyszemközt —, nem egészen alaptalanul. S ha e felfogás némileg túlzott is, ne vegyük zokon tőlük, mert ők női szemmel nézik az életet és a férfiakat. Ilyen volt a lány is, kinek lábai elé Ön a szívét és a szegfűit rakta, míg végül — miként ez rendszerint történni szokott — méltányolva az Ön kitartó szerelmét, igent mondott. Szabályosan: az anyakönyvvezető előtt.

Közben, ahogy csökkent a lány bizalmatlansága és nőtt a szerelme Ön iránt, úgy fogyott a szegfűk száma. Három szál alá ugyan sohasem apadt, de megritkultak a virágküldemények. Ettől függetlenül a házasság után egy-két évig Ön még a régi volt: halk, nemeslelkű és lírai. Szegfű nélkül, hogy ne kerüljön pénzbe. Ami pénzbe került, azt egy másik fiatal asszony, a felesége legjobb barátnője kapta Öntől virágban és más érdemes javakban. Mire okos és már nem is bizalmatlan felesége feleszmélt, öt év telt el, s Ön minden külön felindulás nélkül bejelentette tetőtől talpig megrendült feleségének, hogy válik tőle, mert a barátnőt még nála is jobban szereti.

Mivel az évszázadok során talán már háromszor is feljegyeztek ilyesmit a házasságok történetében, nem érdemes szót vesztegetni rá és mellőzni lehet felesége kétségbeesésének és őszinte fájdalmának említését is. Érdemesnek vélem azonban közhírré tenni azt az Ön nemes és lírai lelkületére valló módszert, amellyel elérni törekedett, hogy felesége kiheverje Önt. Ez, hála az égnek, azóta már sikerült is neki, de az a véleményem, hogy Ön nem tudja majd saját magát kiheverni.

Ön ugyanis, mikor feleségével közölte válási szándékát, egyben azon határozott kívánságát is kifejezte, hogy az asszony költözzék el közös kétszobás lakásukból, mert Ön nem tudja leendő feleségét másképp odavinni. Ez a megoldás, az Ön legnagyobb meglepetésére, nem nyerte el felesége tetszését. Ettől kezdve Ön a következő műsorszámokkal lépett föl:

1. Felesége legintimebb gondolatairól és megnyilvánulásairól szabad előadás baráti körben;
2. hajnalig tartó borízű és hangos szitkozódás a lakásban;
3. szekrények éjszakai feldúlása;
4. hisztérikus kitörések és fenyegetés a bútorok egymásra döntögetésével — este;
5. zaklatás telefonon a felesége hivatalában — nappal;
6. és így tovább.

Ennyi még a legjobb feleségnek is sok, s az Ön felesége — ma már Ön is tudja — a legeslegjobb feleség volt: otthagyta Önt a lakással együtt.

Majd elfelejtem: felesége barátnője, aki Ön miatt elvált a férjétől, a történtek után hallani sem akar arról, hogy az Ön felesége legyen ... Képzelje: bizalmatlan. Nyilván megingott a hite az Ön jellemében.

Még szerencse, hogy a két asszony legalább ebben egyetért ...

Földes György

Nagy amerikai könyvsikerek

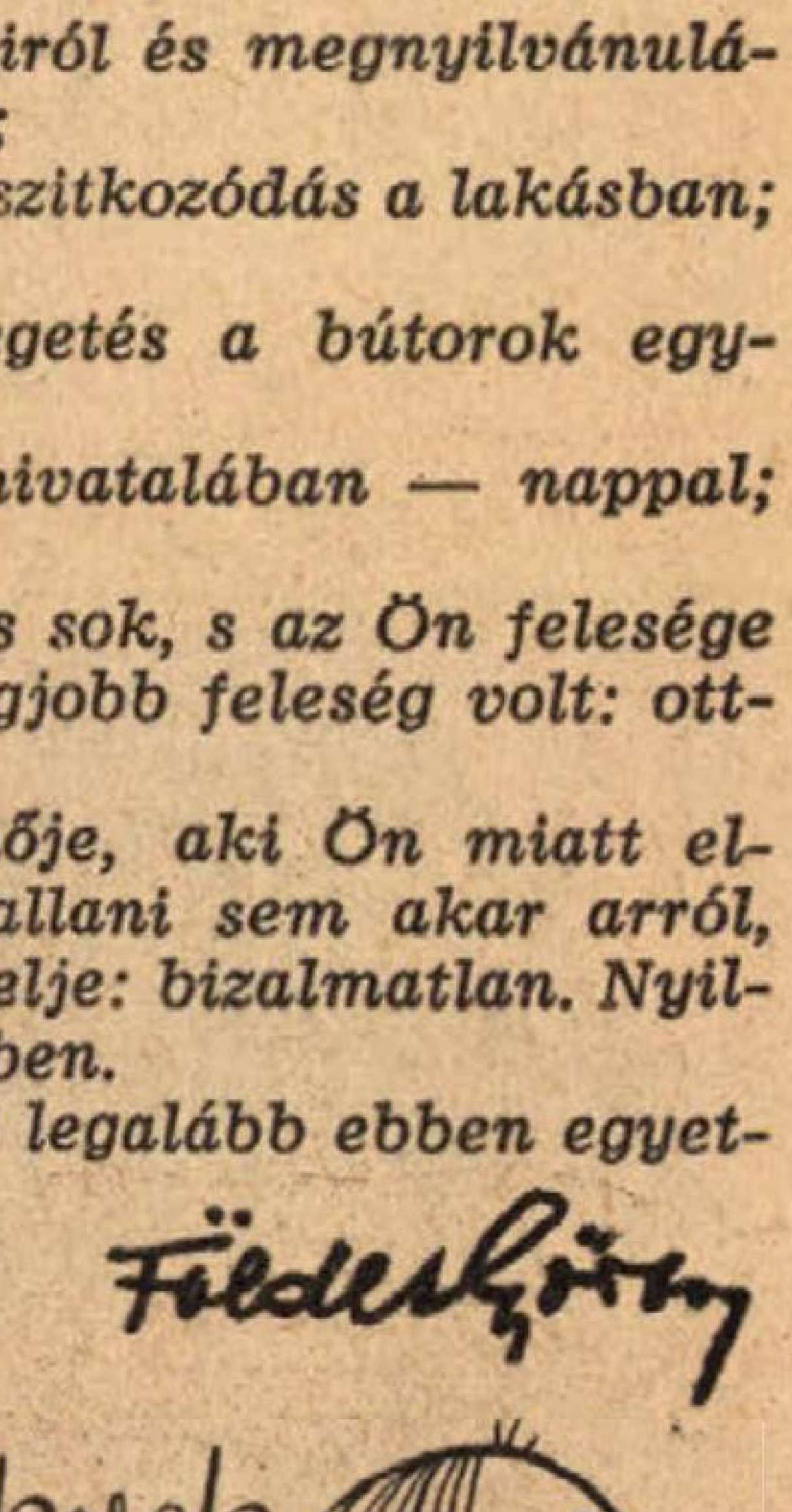

A nagy tömegek érdeklődésére számot tartó könyvet már a címéről is meg lehet ismerni. Három „bestseller" címét az alábbiakban közöljük:

„Agysebészet házilag."
„Hogyan kell mocsarat építeni?"
„A hamiskártyázás kézikönyve."

A DULLES-BÉBI KARÁCSONYA

Erdei Sándor rajza

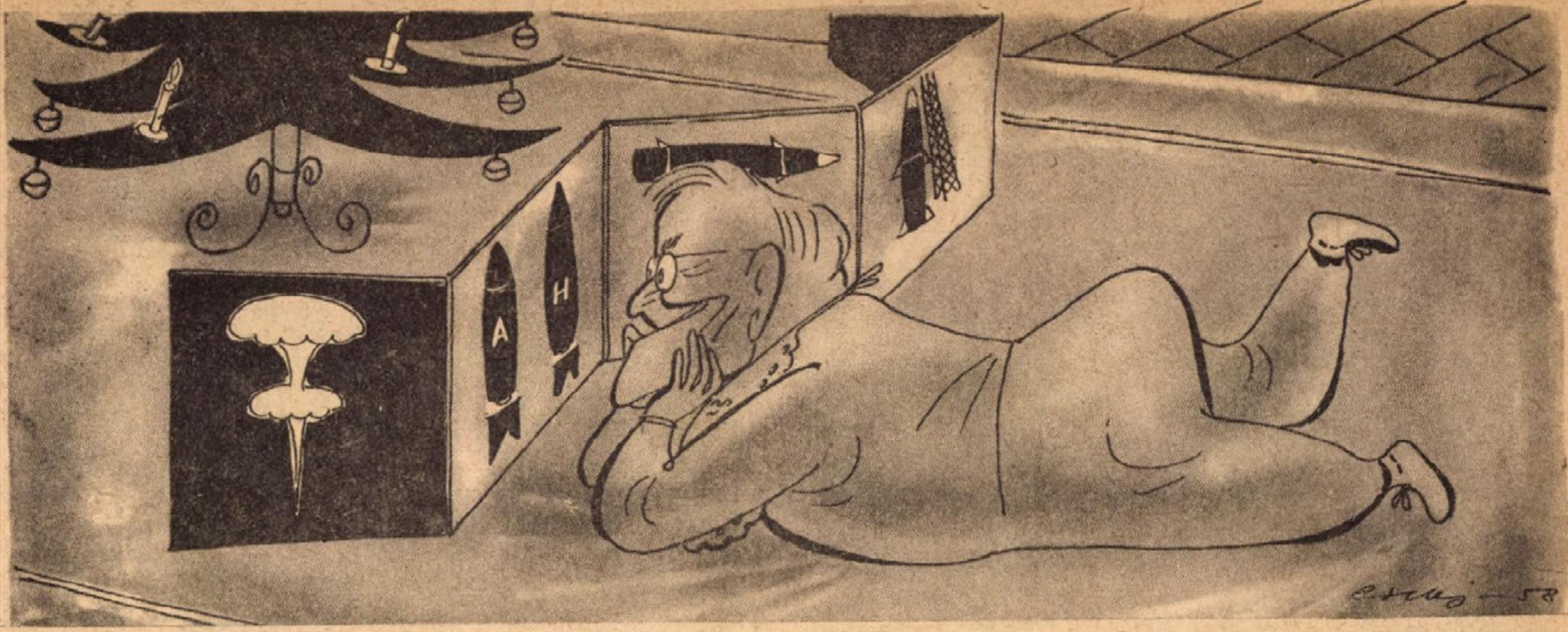

Az új zene

Az illető hevesen, széles taglejtések közepette dörgött:

— Ez zene? Ezt merészelik zenének nevezni? Ezt a zenebonát? Ezt a kakofóniát? És még akad ember, aki nem átallja azt mondani, hogy neki tetszik!

A másik lelkesen bólogatott:

— Teljesen igaza van. Repedtfazék hangok ezek. Macskanyávogás, nem zene.

— Komolyan mondom, a fülemet sérti, egyenesen megsüketülök ebben a hangzavarban. Hát a zene nem arra való, hogy az embert megnyugtassa, hogy felemelje, nemesítse a lelkét? Hát nem dallamok, harmóniák, szépség után vágyunk? Mi az, hogy új út, hogy új zene? Hát a régi nem volt jó? Mi szükség van ilyen visszataszító, követhetetlen szörnyűségre?

— Semmi az égvilágon! No de próbálja csak ezt hangoztatni a zenei sznobok, a muzikálarisztokraták, a nagy szakértők előtt. Kinevetik az embert, kérem, lenézik. Pedig nem hiszem el, hogy nekik tetszik, csak fennhéjáznak, hencegnek, be akarják csapni saját magukat és a világot. Szélhámosság!

— Merénylet, egyszerűen merénylet az ember lelke ellen. Igenis brutális, durva merénylet. Milyen zene az, amely csak összezavarja az embert, nem lehet megtanulni, nem lehet dúdolni? Milyen zene az, amely nem a lélekre, hanem a dobhártyára hat? És még azzal merik megsérteni az embert, hogy azért nem tetszik neki, mert nem érti!

— Igen, uram, én is ezért vagyok a legmérgesebb. Lehülyézik az embert, hogy nem érti. Hogyhogy nem érti? Miért, mi a zene? Matematika? Fizika? Szóval a zenét érteni és nem élvezni kell? Nevetséges!

— Na de miről van itt szó, kérem. Jön valami tehetségtelen alak, nagy zeneszerző szeretne lenni, a régiekkel persze nem tudja felvenni a versenyt, hát kitalál valami agyafúrt fogást, behunyt szemmel összevissza kalimpál a zongorán, lekottázza, aztán ezt a zagyvalékot szimfonikus zeneként löki oda a közönségnek. És akadnak szerencsétlen szamarak, akik attól félnek, hogy esetleg botfülűnek tartják majd őket a nagy szakemberek, elkezdenek hát ömlengeni, hogy ilyen nagyszerű, olyan nagyszerű, közben kavarog a gyomruk, a zeneszerző pedig a markába nevet, jól becsapta őket. Dicsérik a macskazenéjét, mint a mesebeli király új ruháját, mert nem merik megmondani, hogy őfelsége meztelen.

— Nagyszerű hasonlat, kedves uram! De én nem félek, én bátran kimondom, hogy ez nem zene, s nekem Bartók nem zeneszerző.

— Kicsoda?

— Bartók.

— Érdekes, sohasem hallottam ezt a nevet.

A másik gyanakodva nézett az illetőre.

— Kicsoda ön?

Az illető udvariasan meghajolt:

— Doktor Humpelmann Nepomuk János vagyok, pest-budai fiskális.

— És milyen zeneszerzőről beszélt?

— Beethovenről.

Feleki László

A József Attila Színháznál

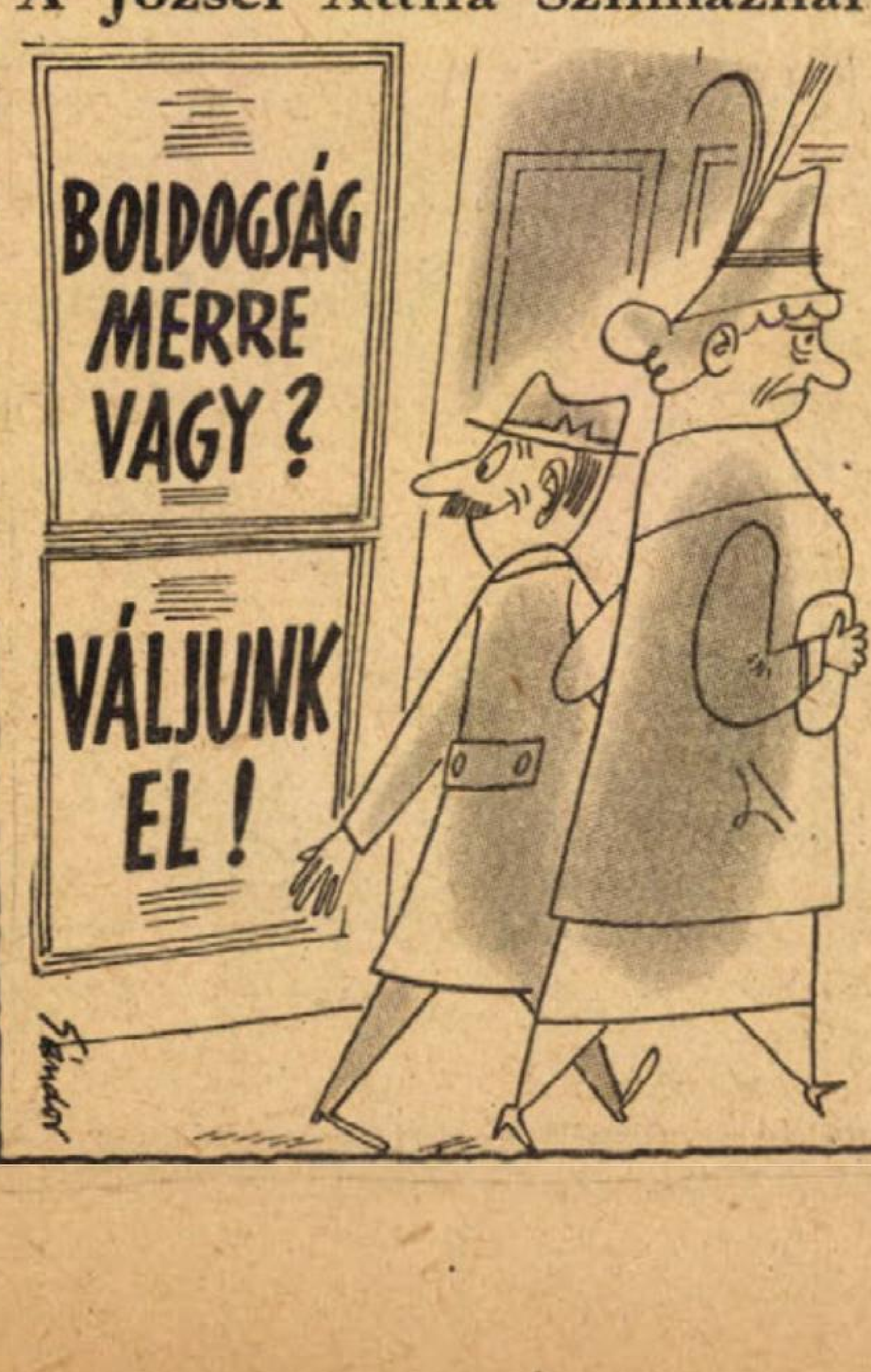
BOLDOGSÁG MERRE VAGY?
VÁLJUNK EL!
Sándor

Ezt olvastuk

a Hétfői Hírek december 15-i számának „Pesti Mozaik" rovatában:

Középkorú férfi lépeget az utcán. Egy fiú jön vele szembe. Mosolygósat, lendületes nagyot köszön, aztán döbbenten megáll. A férfi ugyanis nem köszön vissza. Rá sem biccent, elmegy mellette gőgösen. Talán haragszik, talán észre sem vette az igyekezetet.

A fiú arcán fájdalmas vigyorrá torzul a mosoly. Lekapja arcáról a jókedvet, mint valami haszontalan lárvát. Beszívja az ajkát, egy kavicsba rúg és továbbmegy. Előbb friss lépte most öreges, szinte biceg, úgy húzza a lélek.

Ezt elhittük és zokogtunk. Mit nem tesz egy elmaradt köszönés!

*

A Fény utcai csarnok árusai — az idős kofanénikék —, akik őseik hagyományaihoz híven eddig batyuval, targoncával, legfeljebb lovaskocsival közlekedtek, néhány hete rászoktak a gépmadárra. Legtöbben repülőgéppel járnak már áruért.

Ezt nem hittük el és mulattunk. Ahova targoncával jártak, oda azért mégsem mehetnek repülőgéppel . . .

Kép szöveg nélkül

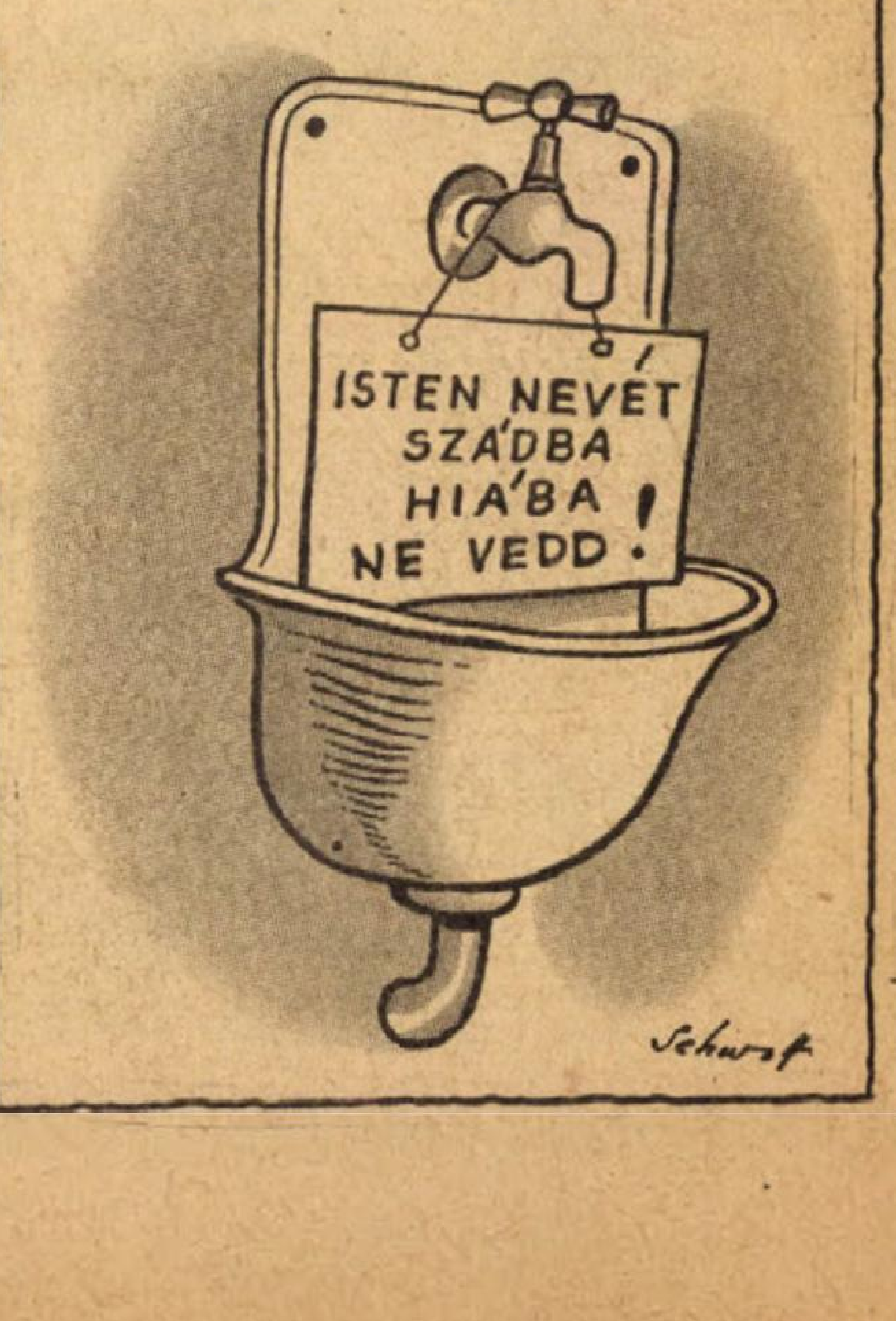
ISTEN NEVÉT SZÁDBA HIÁBA NE VEDD!
Schwott

Erdészéknél

Szegő Gizi rajza

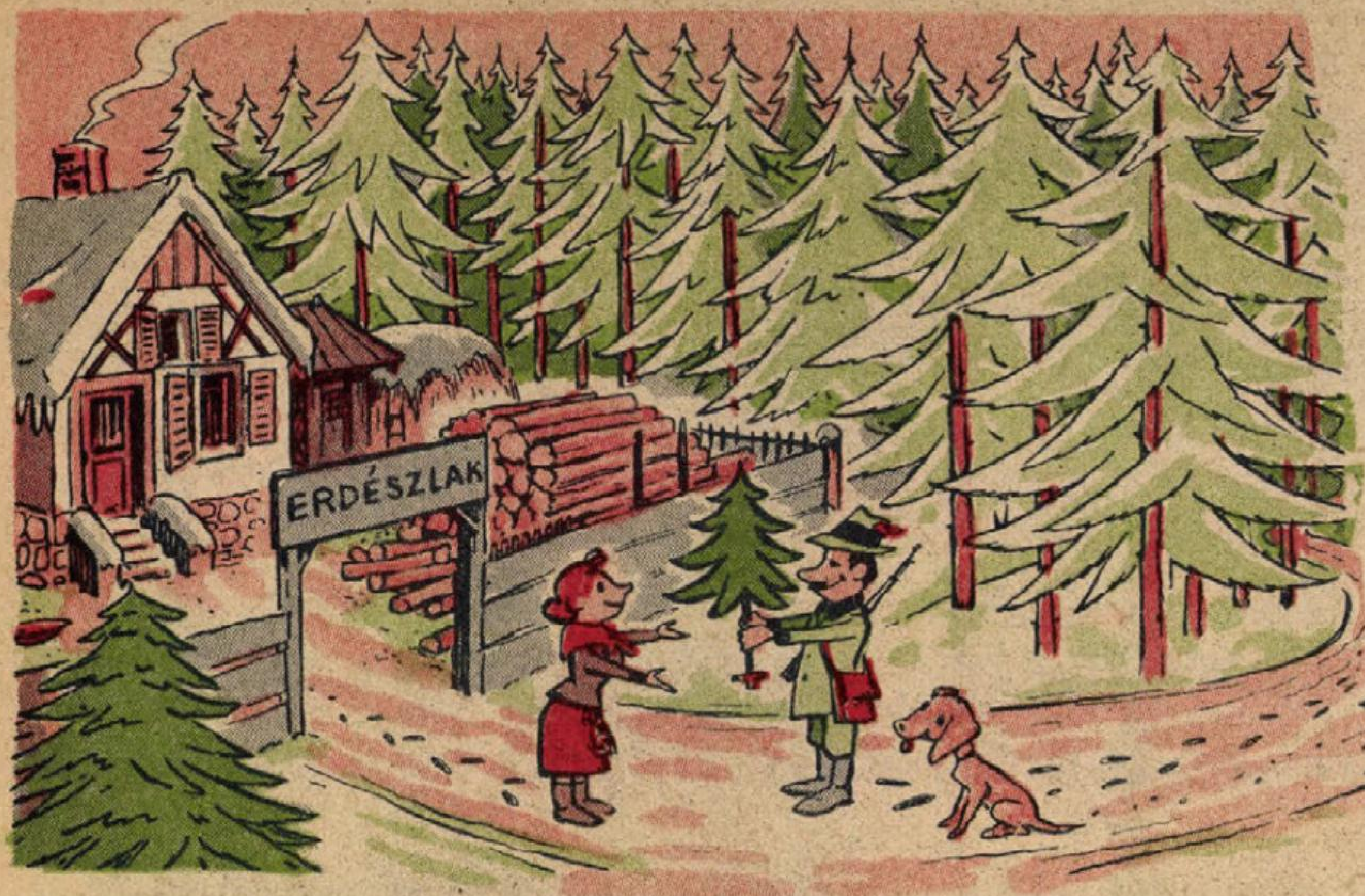

– Jól dugd el, asszony, meg ne lássa a gyerek!...

Praktikus újítás

Várnai György rajza

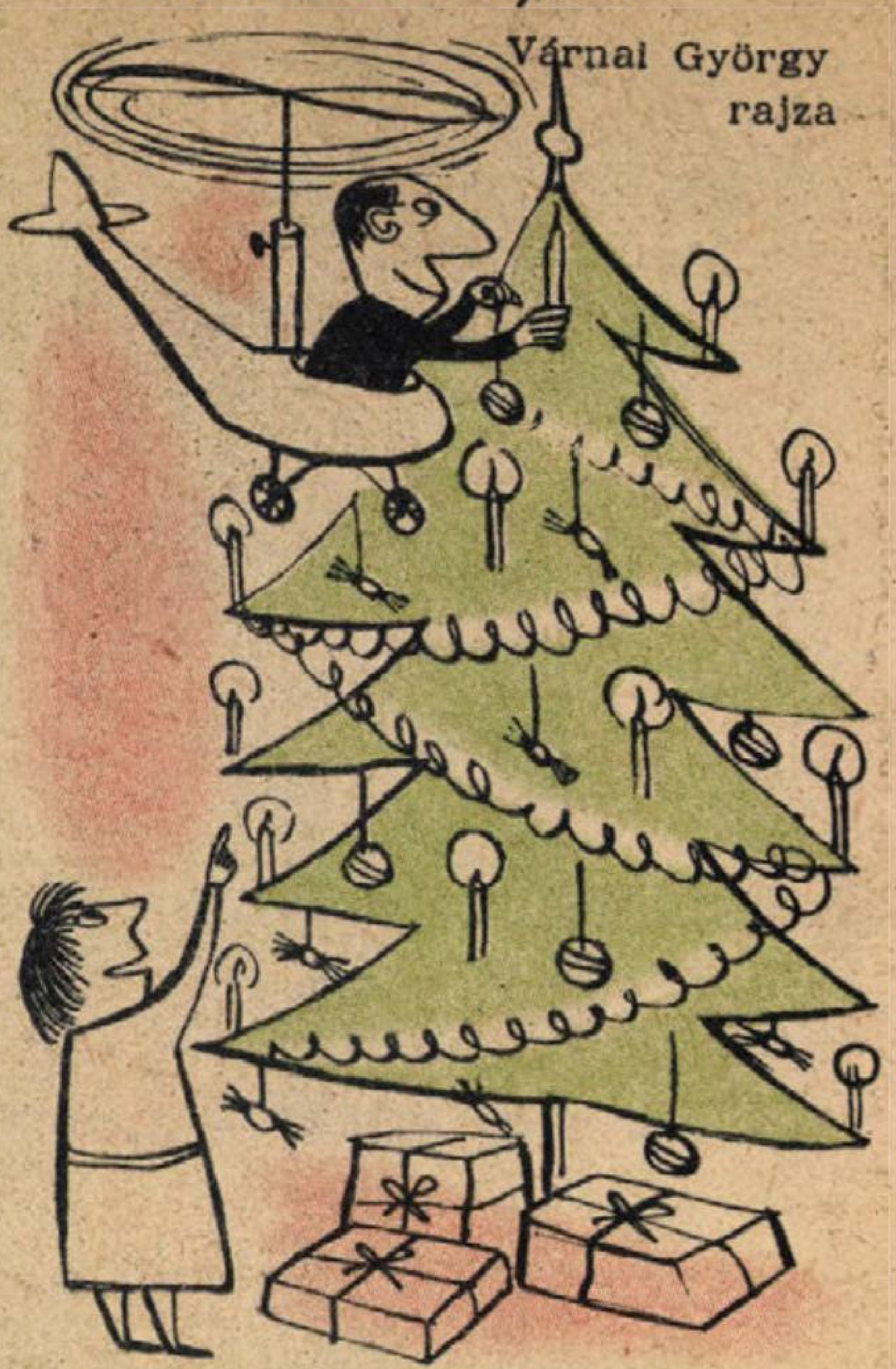

Az ajándékkiosztás után

Toncz Tibor rajza

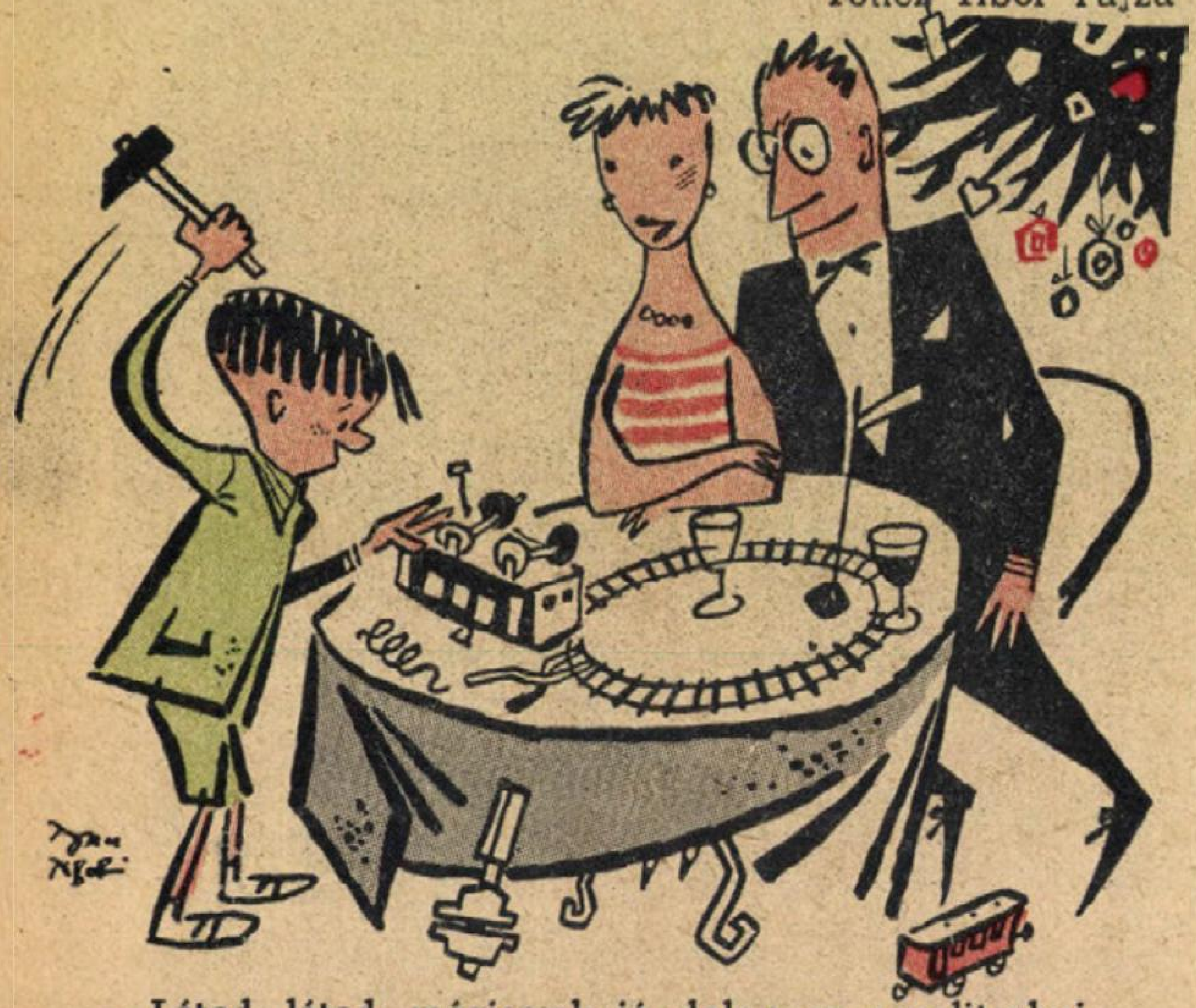

– Látod, látod, mégiscsak jó dolog ez a politechnikai oktatás!...

Pillanatkép

Szegő Gizi rajza

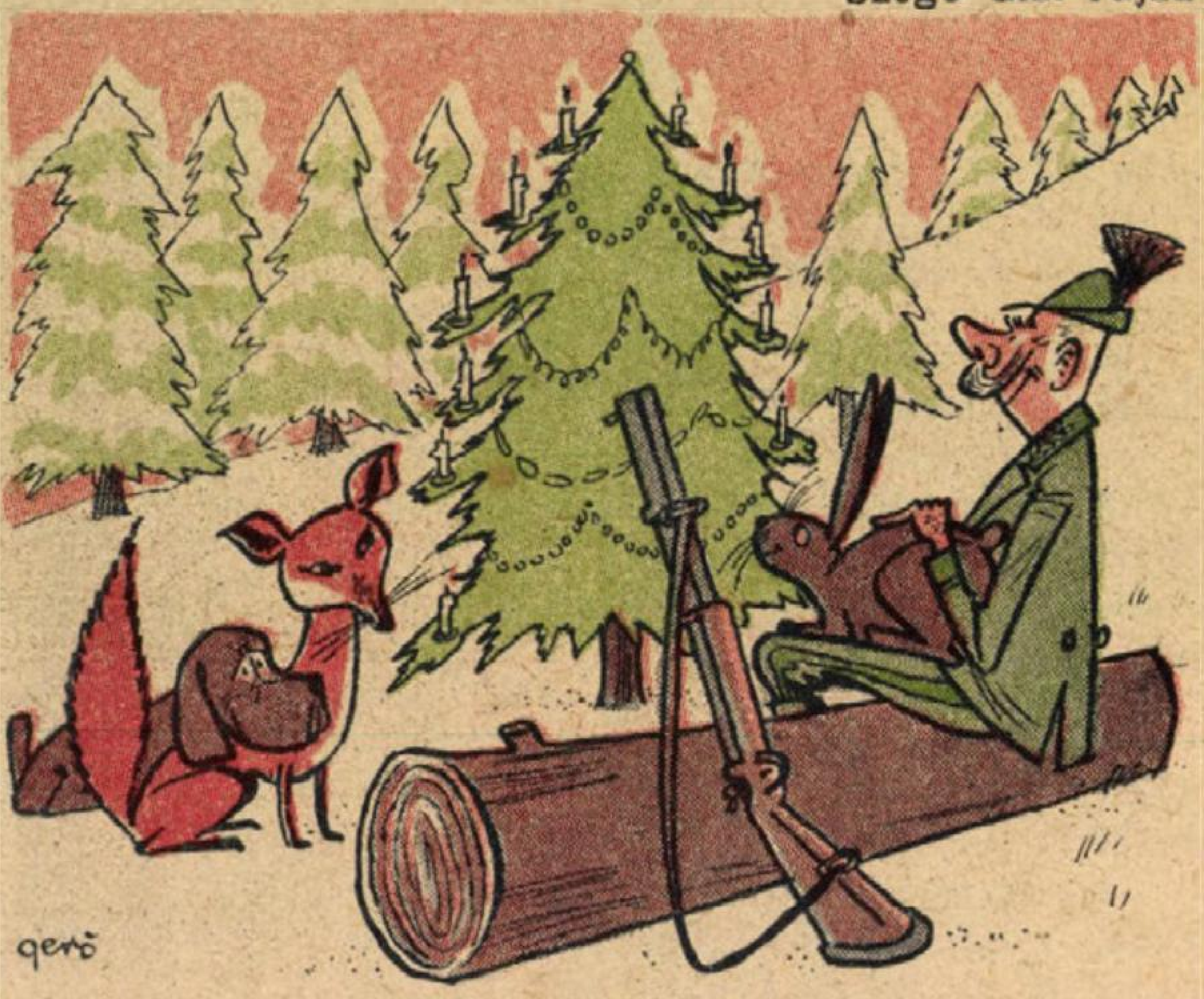

Karácsonyi randevu

Kaján Tibor rajza

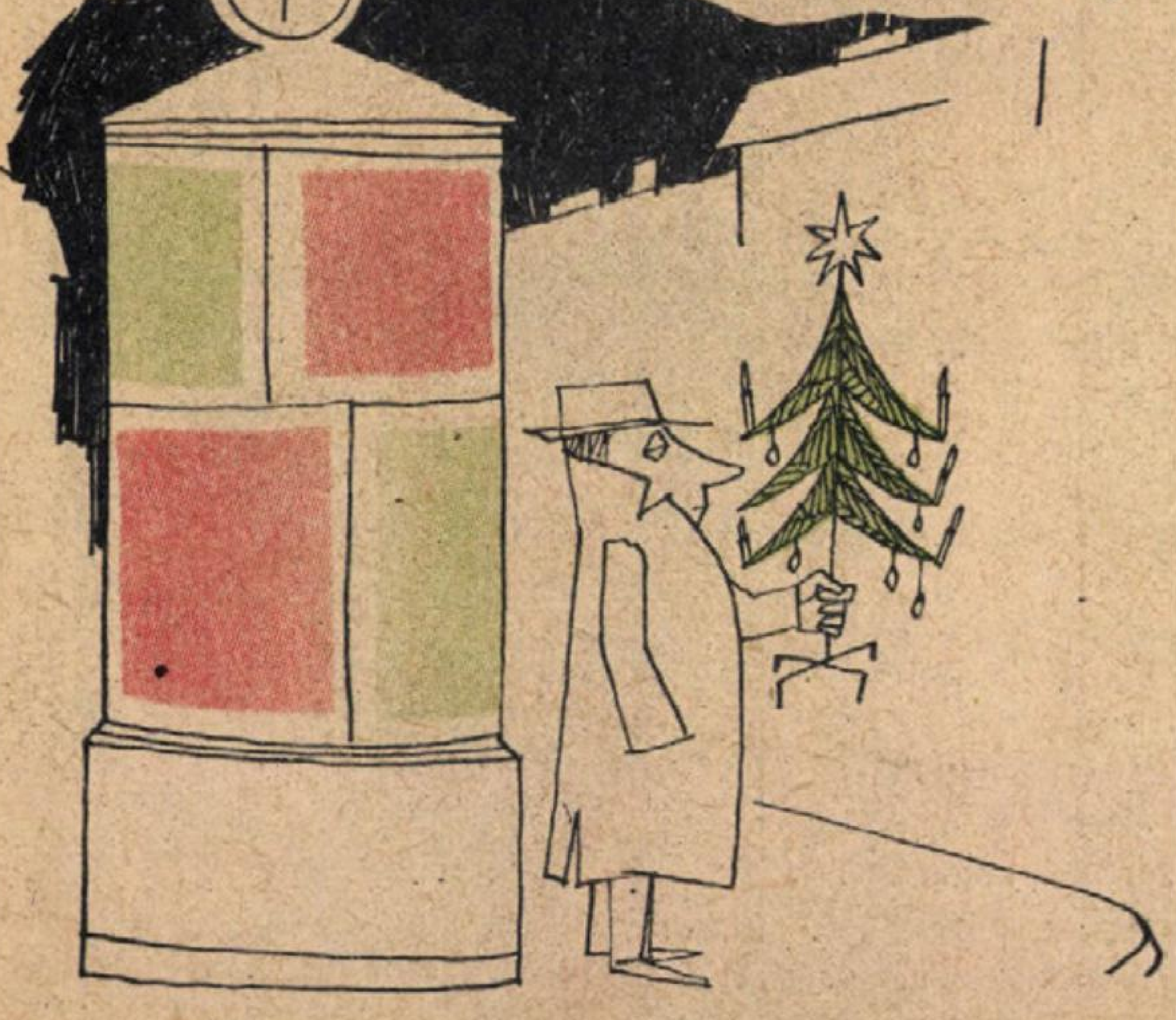

Díszítés előregyártott elemekkel

Réber László rajza

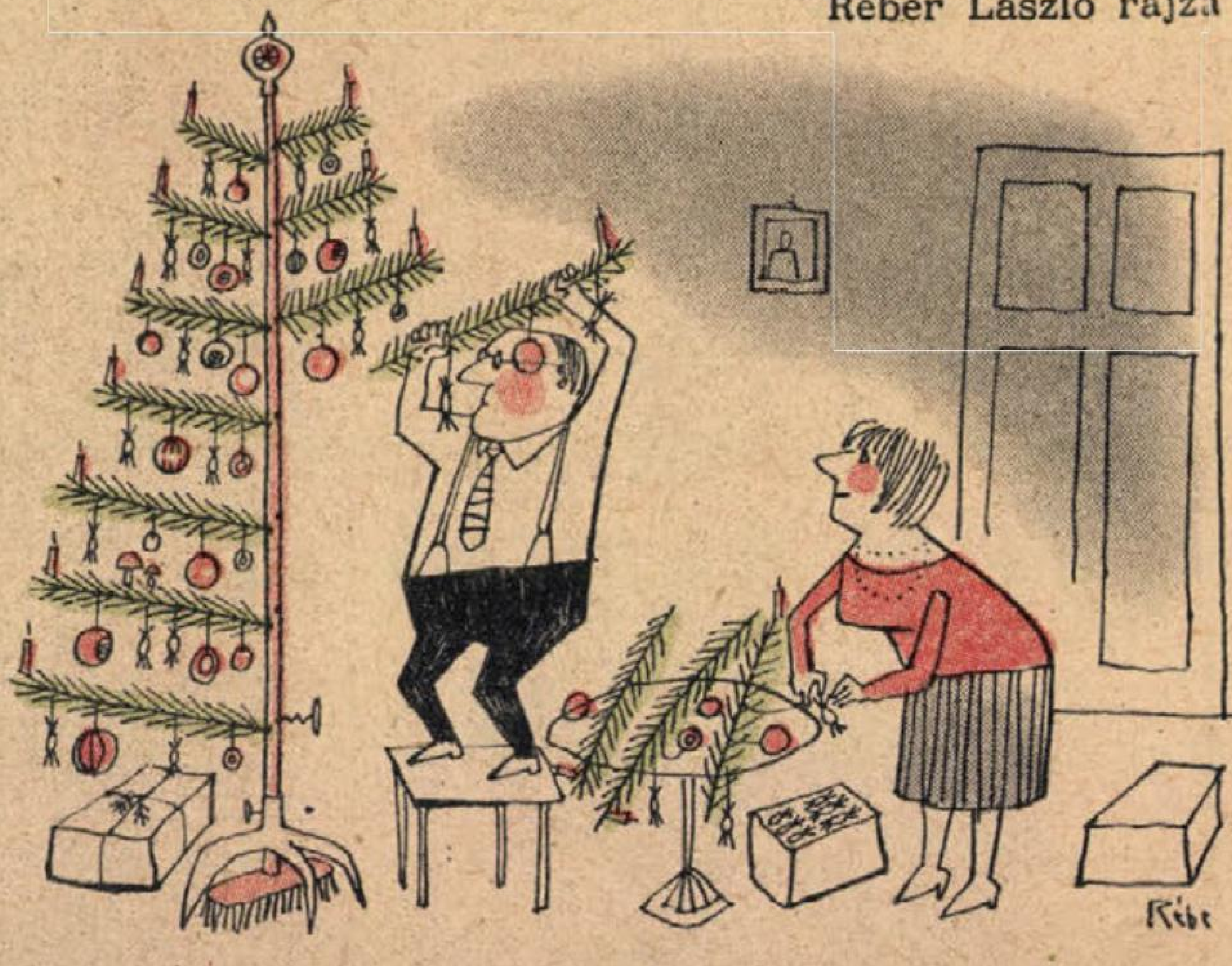

Ki-ki a maga mesterségét folytatja

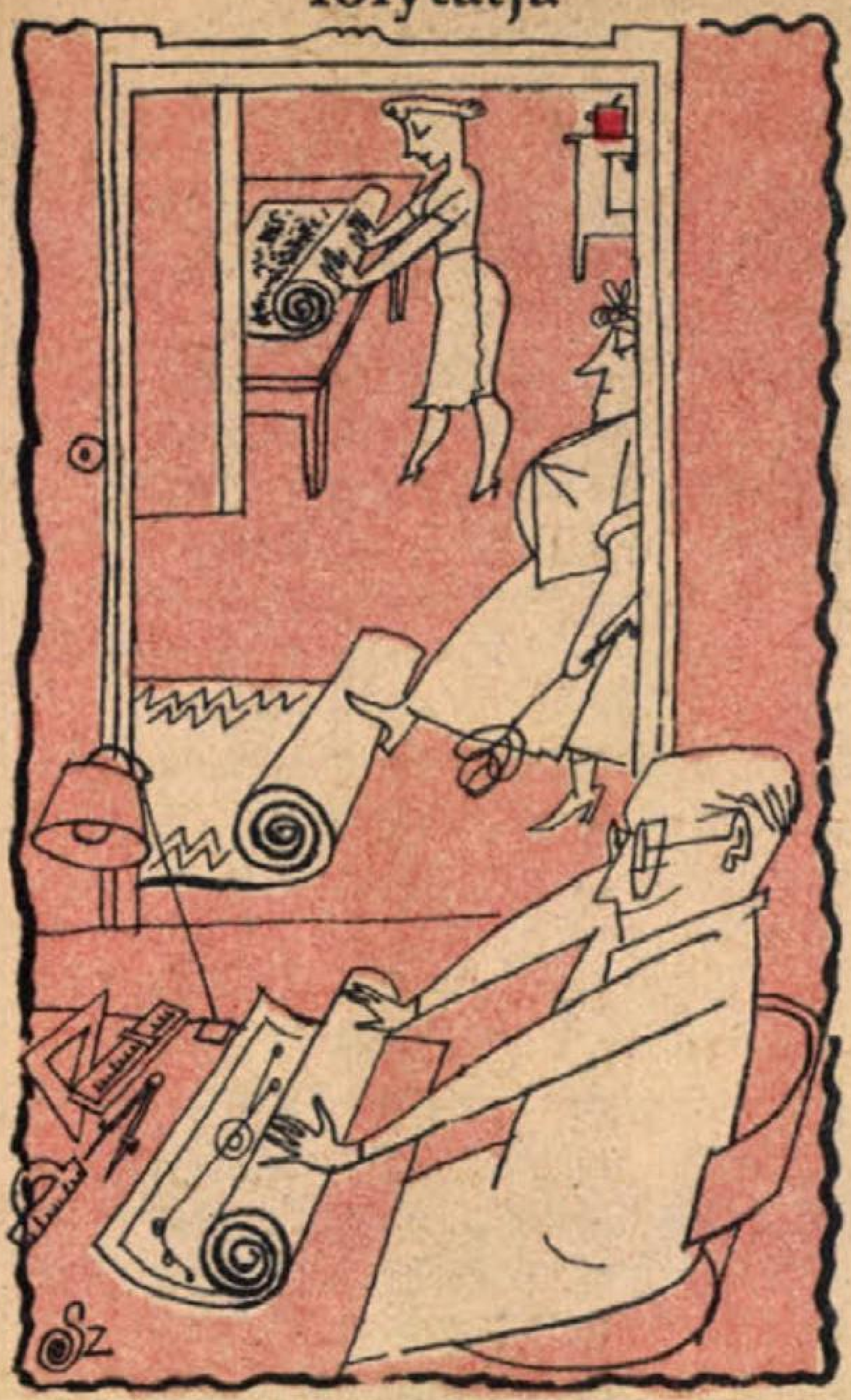

Három királyok

Kaján Tibor rajza

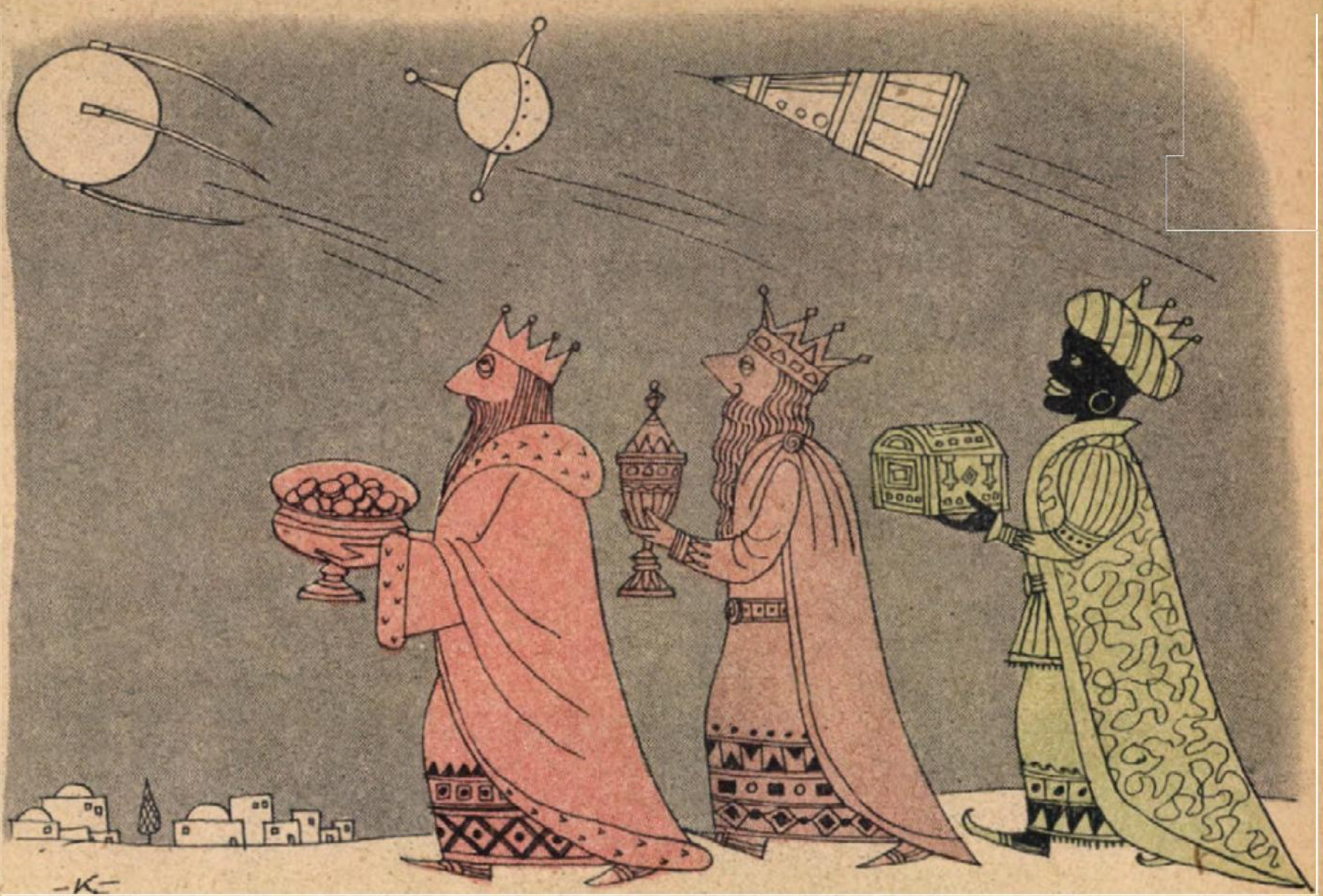

Töltött káposzta

Szűr-Szabó József rajza

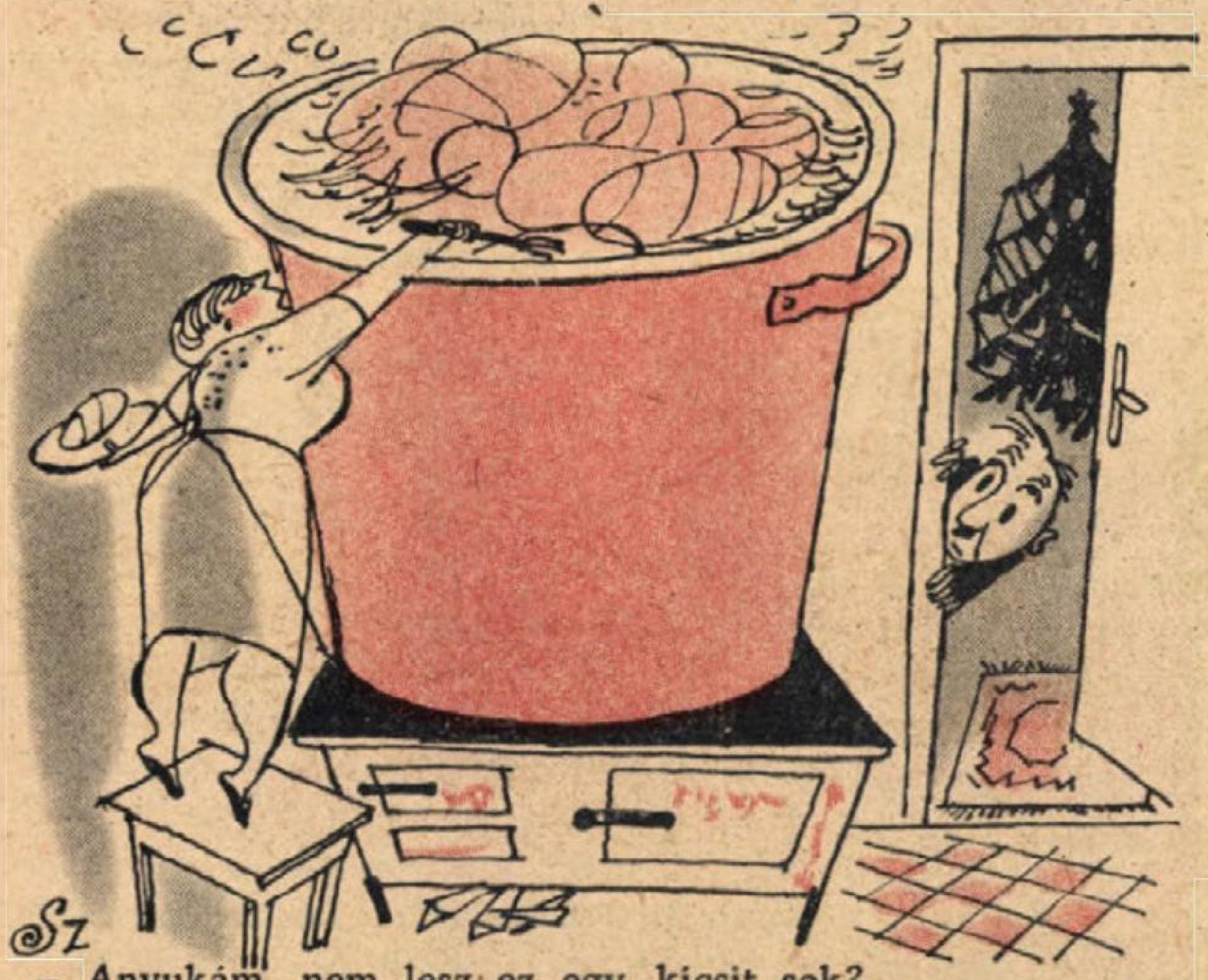

– Anyukám, nem lesz ez egy kicsit sok?
– Mit képzelsz? Estére is kell, hogy maradjon.

Angyali csíny

Szegő Gizi rajza

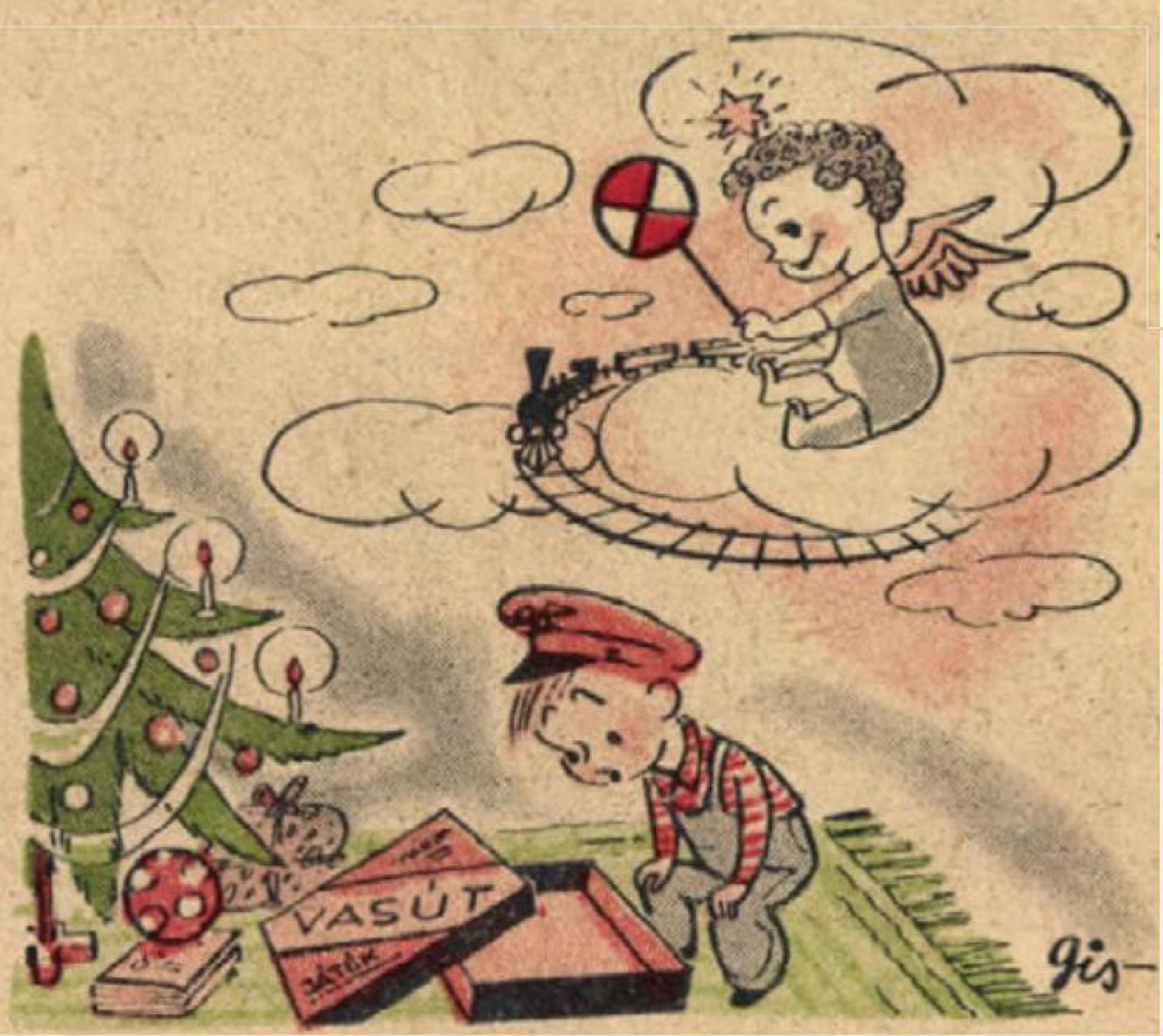
VASÚT
JÁTÉK
Gis

– Hol van belőle a vasút?

A szeretet ünnepe

Sándor Károly rajza

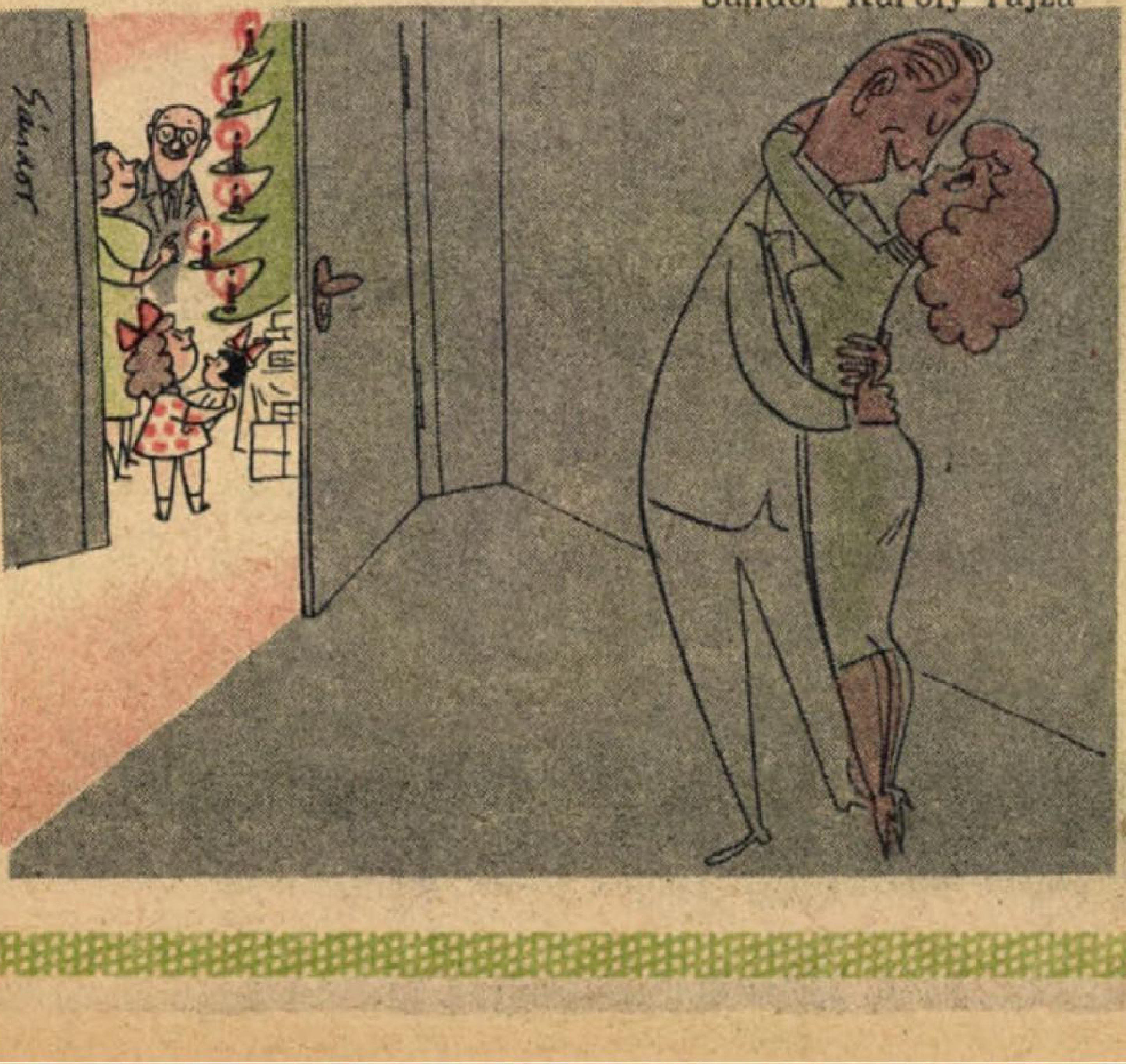

A Váci utcában

Gerő Sándor rajza

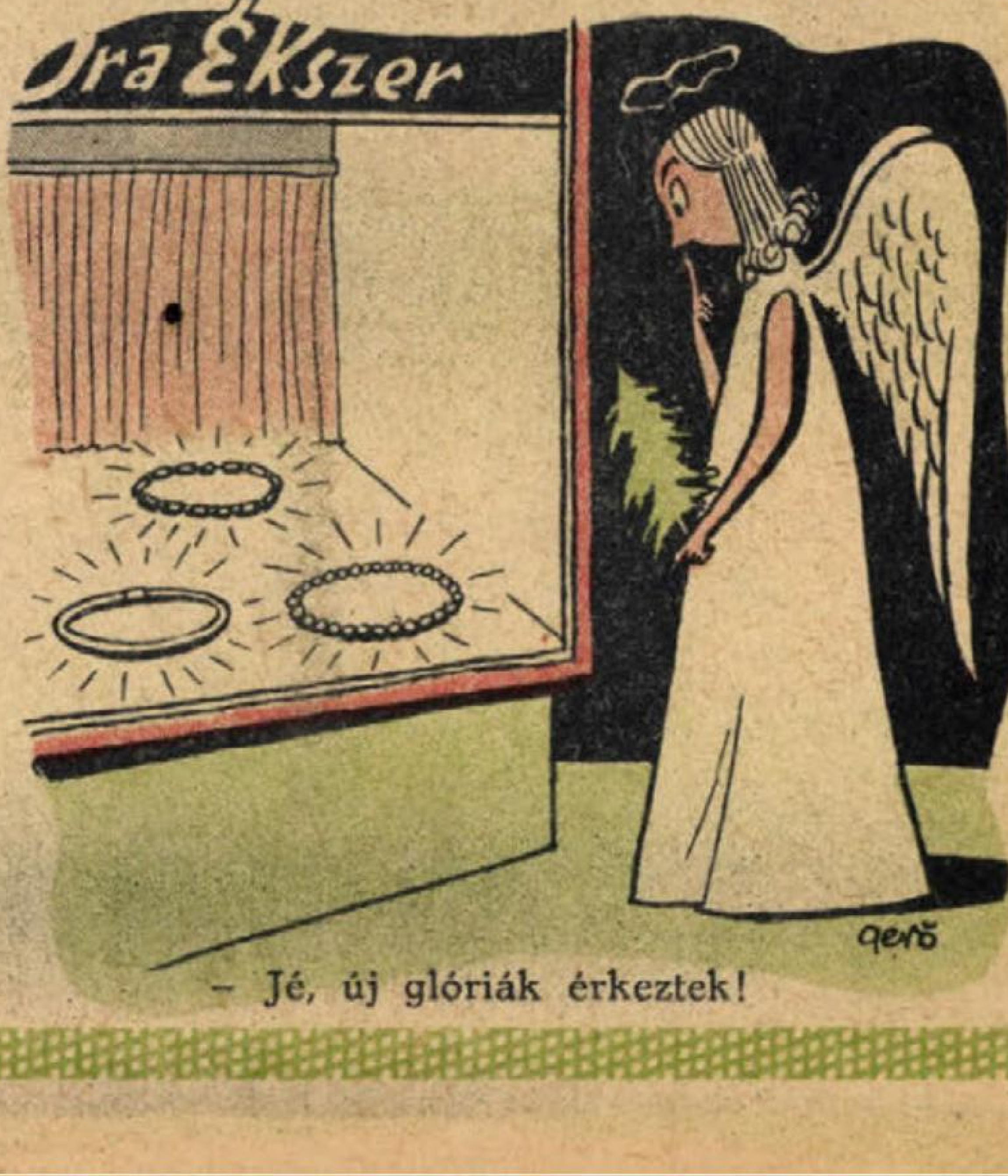
Óra Ékszer
gerő

– Jé, új glóriák érkeztek!

A CSODA

Minden ember életében — legalább egyszer — történik valami csoda.

Ilyesvalami esett meg nemrégiben Tóházi Jenővel is, aki sem jóságával, sem alázatosságával nem érdemelte ki a csodát, sőt ellenkezőleg: gonosznak és dölyfösnek ismerték. De legyünk őszinték, nem is igényelte, nem is áhítozott a csodára, mint ahogy nem áhítozott egy ichtiozaurusz után sem. Élete ötven éve alatt sok-sok gondolat megfordult az agyában, de ezek a gondolatok mindig önnönmaga körül forogtak, csikorogva, mint a körhinta hajói és soha egyetlen hajó sem tépte el a láncot, nem repült a magasba a bukfencező madarak után.

Tóházi egy este, vacsora után — főtt marhahús volt vacsorára tormával — kedvenc karosszékében üldögélt és újságot olvasott. Mindig hátulról kezdte az olvasást, az utolsó oldalon, a sportnál és mire eljutott volna a bel- vagy külpolitikáig, rendszerint elbóbiskolt. Odakünn a konyhában, nyűttseprű-felesége szótlanul mosogatott, s ősi dühvel súrolta a lábasokat.

És akkor történt a csoda. Böngészés közben éppen arra gondolt, hogy viszket a háta közepe, amikor hirtelen egy kattanást érzett az agyában, mintha felkattantottak volna egy villanykapcsolót. S attól a pillanattól kezdve meglepő dolgok történtek vele: a megszokott, rozsdás gondolatok helyett, bonyolult gondolat-szövevények, filozófiai rendszerek jutottak az eszébe. Ettől jobban megdöbbent, mintha egy pár debreceni nőtt volna az orrára és elsápadt, majd szédülni kezdett és homlokán verejtékcseppek jelentek meg. Gyorsan lehunyta a szemét és önmagát figyelte. Csodálatos dolgokra jött rá: több évezred bölcsessége, mindaz, amire a nagy filozófusok rájöttek és rendszerbe foglaltak, Platontól Marxig, benne volt a fejében. De nemcsak raktározta ezeket az ismereteket, hanem értette is őket, részleteiket és összefüggéseiket, és minden olyan világos és egyszerű volt, mint az ábécé.

Alig ocsúdott fel az első meglepetésből, rászakadt a másik. Ráébredt arra, hogy nemcsak húsz-harminc évvel ezelőtti dolgokra emlékszik vissza, emlékezete húsz-harmincezer esztendőt fog át. Amikor mindez megvilágosodott előtte, meg kellett fogódzkodnia a szék karfájába, mert idő-iszony fogta el. Mintha egy nagy hegy tetején állott volna, ahol jól lehet látni a kanyargó, hegynek kapaszkodó országutat. Még arra is visszaemlékezett, hol építette fel tölgyfa-cölöpökön álló kunyhóját, milyen színű szeme volt annak a barna kislánynak, akinek ezer évvel ezelőtt udvarolt, és hogy hány fok hideg volt akkor, amikor Mátyást királlyá választották a Duna jegén.

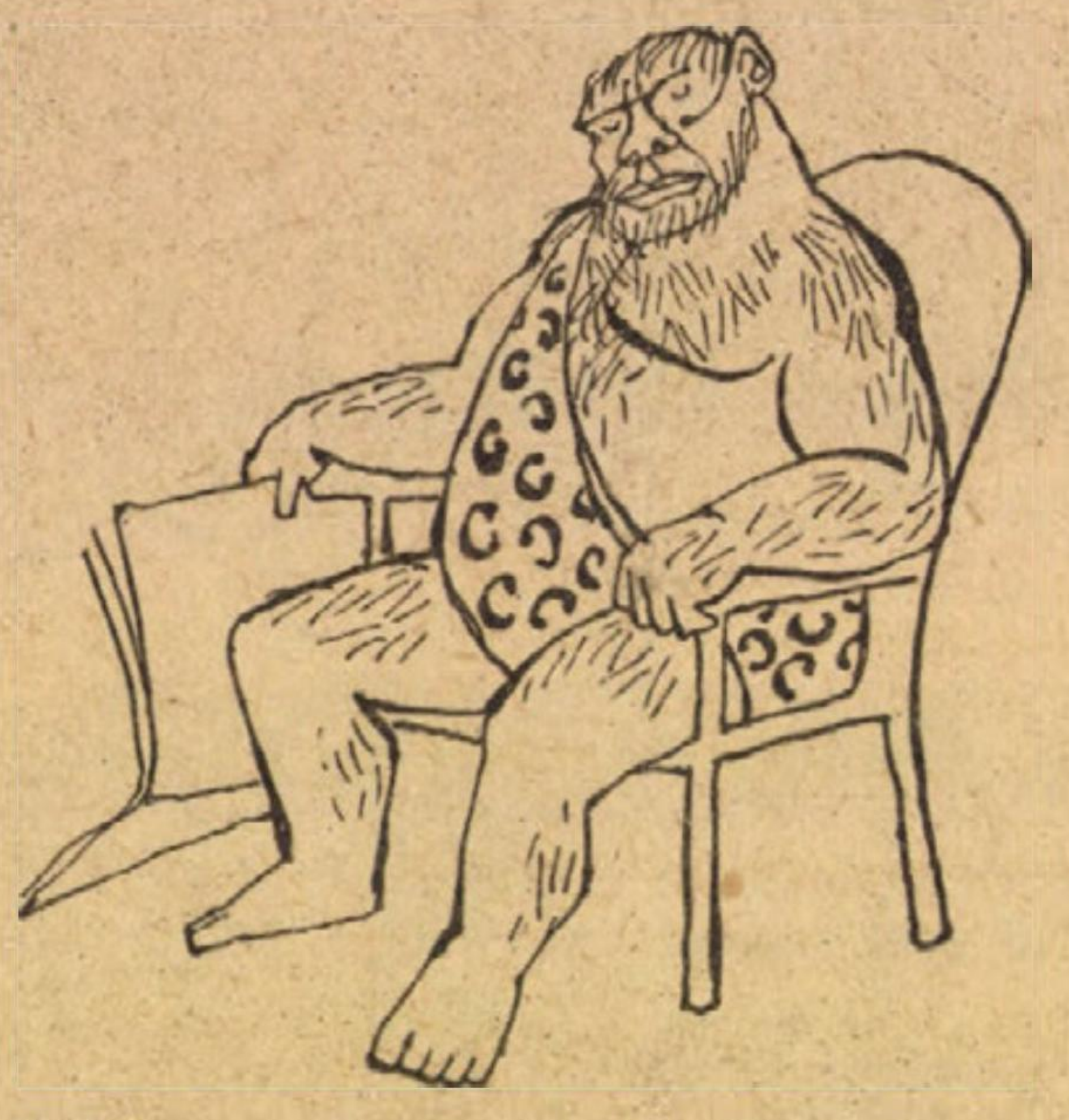

— Mi bajod? — kérdezte a felesége, aki közben bejött a szobába. — Fehér vagy mint a fal! Biztos megint túl sokat papikáltál!

Nem kapott választ. A férje lehunyt szemmel, összehúzódzkodva, vacogva ült a karosszékben. Szívét iszonyatos félelem szorította össze, mint egy szivacsot. Évszázadok félelme nehezedett a szívére és egyszerre, egyidőben félt a villámtól, a mammuttól, az álarcos rablóktól, a mumustól, az éhségtől, a nyilaktól, a hidrogénbombáktól, a földrengéstől és a betegségektől.

— Mondtam én, hogy ne egyél annyit! — zsörtölődött az asszony. — De te nem hallgatsz a szép szóra...

Tóházi nyöszörgött. A félelem lassan-lassan kieresztette markából a szívét, de a következő pillanatban az aggódás kerítette hatalmába.

— Ja, a te korodban már nem szabad annyit enni. Holnaptól kezdve csak egy üres teát kapsz vacsorára és slussz!

Furcsa, de így volt: Tóházi ismeretlen emberekért aggódott, olyanokért, akikről sohasem hallott, akiket sohasem látott. Aggódott, hogy hazatérnek-e épségben, meggyógyulnak-e, elkerüli-e őket a golyó, megkapják-e az állást, hozzájutnak-e a pénzhez, elnyerik-e a boldogságot, könnyű lesz-e a szülésük? Aggódott a halászokért, hogy bő zsákmányuk legyen, a sztratoszférára repülőkért, hogy a motor ne mondja fel a szolgálatot, a gyerekekért, hogy megtalálják az elveszett játékukat, a szerelmesekért, hogy megértsék a ki nem mondott szavakat, az állatokért, hogy átvészeljék a telet...

— Majd te is úgy fogsz járni, mint a Zákányi a földszintről! — morogta az asszony és tett-vett a férje körül: kigombolta az ingét, s borogatást tett a fejére.

A következő pillanatban Tóházi egy újabb kattanást hallott, mintha egy villanykapcsolót kattintottak volna le. Aztán felnyitotta a szemét. Körülnézett. Konstatálta, hogy az otthonában van, a felesége ugra-bugrál körülötte, kedvenc karosszékében ül, újsággal a kezében. Megnyugodott és azon kezdte törni a fejét, hogy mire is gondolt, mielőtt ez a furcsa izé rájött volna. Aztán eszébe ötlött: arra, hogy viszket a háta közepe.

Nagyot sóhajtott és megvakarta.

Mikes György

Ma már csak emlék...

Schwott Lajos rajza

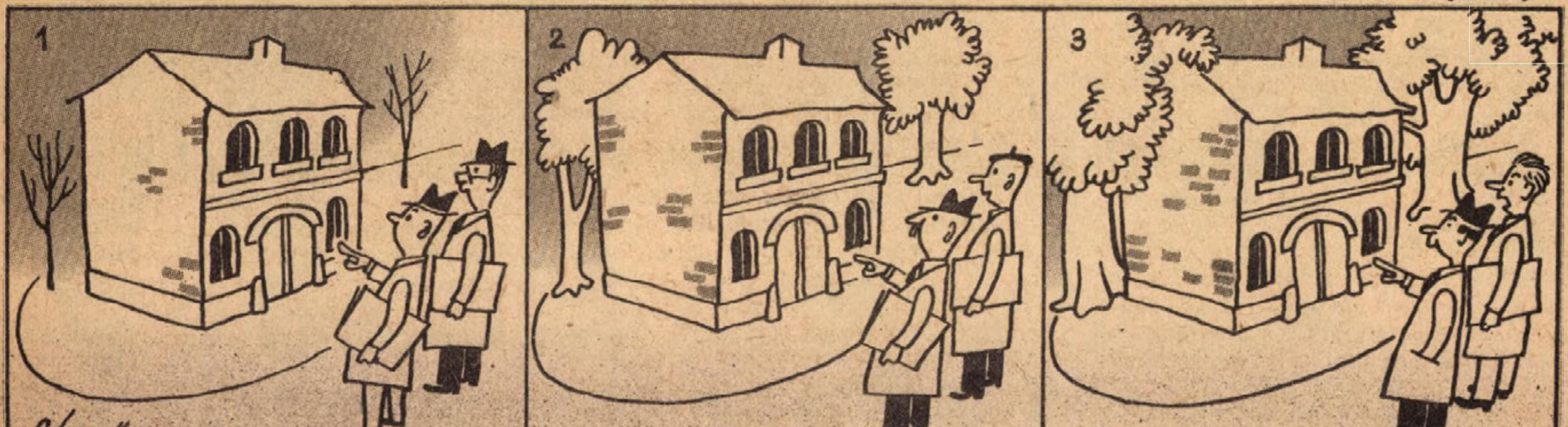

– Kérem, ezt a házat le kell bontani... Rettenetes állapotban van!

– Még jó lesz tíz évig...

– Ezt a házat már ideje lenne lebontani!

– Még jó lesz tíz évig...

– Ez a ház életveszélyes! Azonnal bontsák le!

– Nem lehet, kérem. Műemléknek nyilvánították.

A fejlődés útja?

Sándor Károly rajza

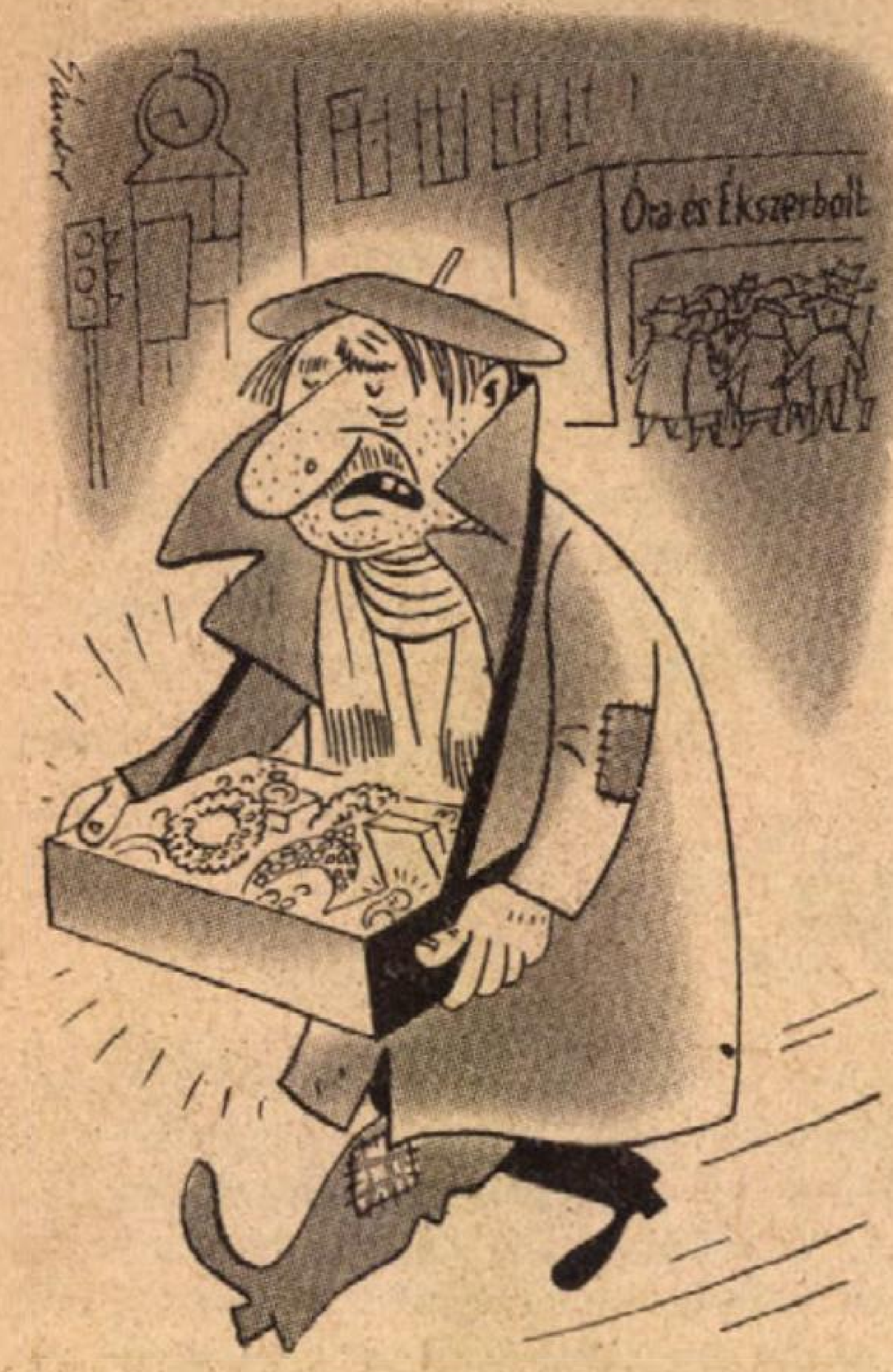

– Briliánst, diadémot tessék!

Felvételi vizsgán

Mészáros András rajza

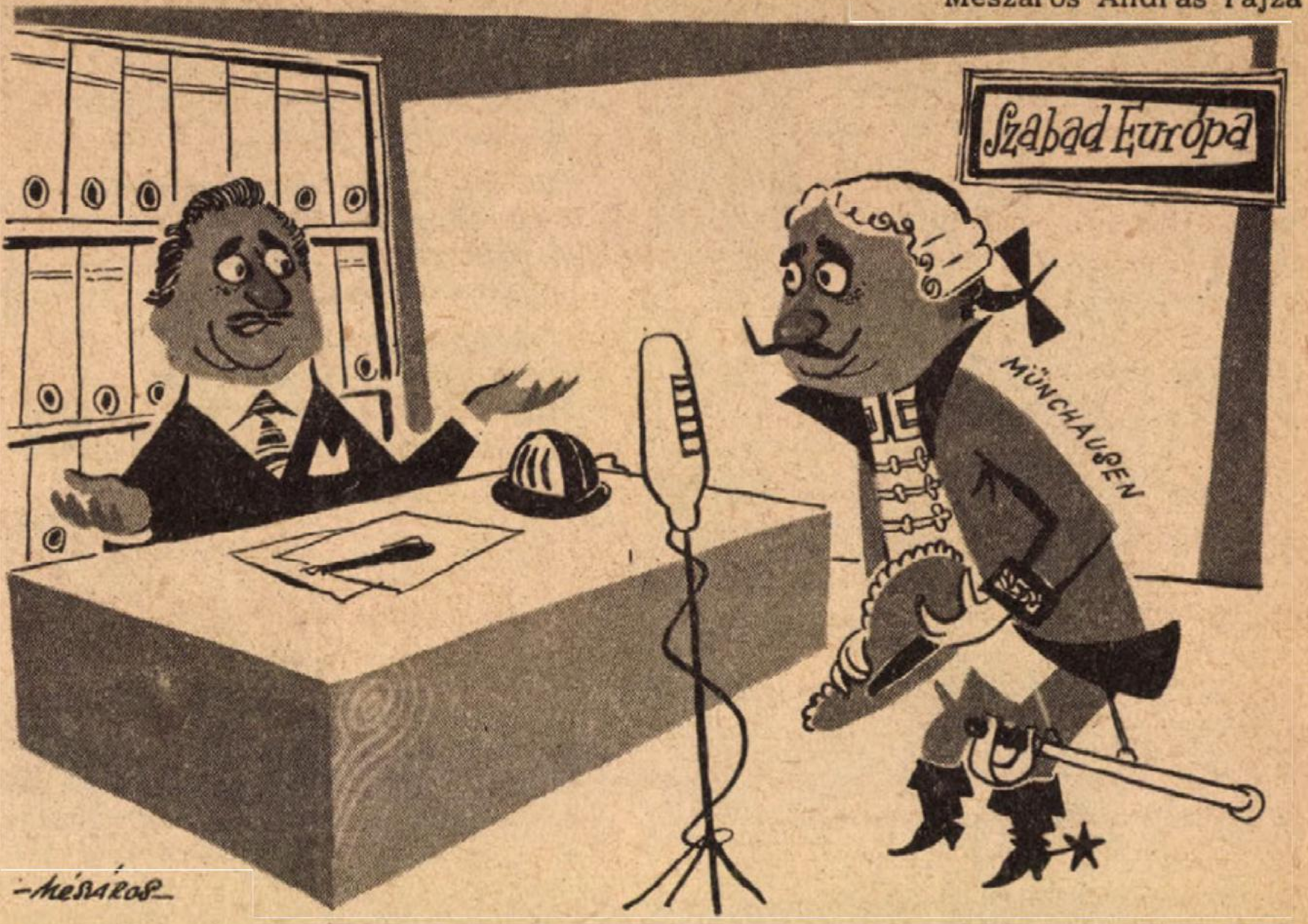

– Sajnálom, barátom, ilyen gyenge fantáziával nem alkalmazhatjuk . . .

HUMORESZK

Ez aztán furcsa álom volt!

Azt álmodtam ugyanis, hogy a rólam elnevezett budapesti utcában sétálok. Ezen még ne tessék mosolyogni s főleg ne tessék valami nagyravágyó természetre következtetni belőle; mindenki álmodhat mindenfélét. Egyébként megnyugtatásul: nem mint eleven ember sétálgattam az utcámban, hanem mint afféle kísértet, aki lát és hall mindent, de ő maga persze láthatatlan. Csak a teljesség kedvéért említem meg, hogy nem fehér lepedőt viseltem, hanem fekete télikabátot, kalapot és fülvédőt, mert elég hideg volt éppen. Mentségemre szolgáljon még az is, hogy az utca nem a főváros belterületén volt, hanem valahol kint, jóval túl Pesterzsébeten. És nem is volt hosszú az utca, villamos sem járt benne.

A legszélső házon nem túlságosan nagy márványtábla állott, rajta aranyozott betűkkel a nevem s alatta ez a két évszám: 1910—2028. S a két évszám alatt néhány sor: *„Ügyes amatőrsakkozó, pontos adófizető. Karcolatokat és más bohóságokat írt, melyekből az utókorra semmi sem maradt fenn. Emlékére ezt az utcát nevezte el a Fővárosi Tanács helyett ő maga.”*

Egy kis koszorú is lógott a tábla alatt, nyamvadt és színtelen. Szétmálló leveleit már csak a rozsdás drót tartotta össze, úgyahogy. Pirulva nézegettem, mert homályosan úgy emlékeztem, hogy egy hűvös szeptemberi éjszakán, nem sokkal halálom előtt én magam akasztottam oda a kis koszorút, sőt, a táblát is én szögeztem fel egy hokedlire állva, amit gyalog cipeltem oda, mert a villamosról leszállítottak vele. Most hirtelen már arra is emlékezni kezdtem, hogy mindjárt másnap reggel elsétáltam volt a kis utcába s közömbös arcot vágva figyeltem a járókelőket, mit szólnak az utcácska új nevéhez. Általában egykedvűen vették tudomásul, a legtöbbje vállat rándított, csak néhányan csóválták a fejüket, azok sem rosszindulatúan, inkább csak csodálkozva. Az utcát eladdig Tőzeg utcának hívták, s voltak, akik örömmel vették tudomásul, hogy ez az unalmas és semmitmondó elnevezés végre hatályát vesztette. Majd megszokják — gondoltam magamban s haza sétáltam, ahol orvosaim azzal a szomorú hírrel fogadtak, hogy a műtét elkésett, fájdalom, meghaltam.

Most, hogy mindezek után tizenhét évvel újra itt sétáltam a kis utcácskában, örömmel láttam, hogy a tábla még a helyén van s vésett-aranyozott felirata is jól olvasható, sőt jobban, mint újkorában, mert fakó aranyát az évtizedes por sötétje váltotta fel. S a kis koszorú is, mely annak idején teljesen szagtalan volt (hiszen papírból készült), most már a rothadás mélabús temetői illatát árasztotta. Pironkodásomat így csakhamar elnyomta a kegyelet ájtatos érzése, s egy-két percig levett kalappal álldogáltam a tábla alatt. De azután fázni kezdett a fejem és tovább ballagtam, zsongó és egyben megnyugvó szívvel. — Íme — gondoltam — mégiscsak megtaláltam a módját, hogy nevem ne enyésszen el nyomtalanul. S ha búsongtam is némileg, hogy a halhatatlanság ily ügyeskedő módjára fanyalodtam, kárpótolt az öröm, hogy időközben egyetlen közhivatal sem vétette le a táblát megállapítván, hogy illetéktelen módon került oda az. A sarkon vettem öt sültgesztenyét, mert nagyon fázott a kezem, azután még kétszer végigsétáltam az utcámon s indultam vissza, mert közeledett a dél. Az utolsó ház előtt jártam már, amikor egy tízévesnyi kisfiú jött velem szembe. Csakhamar elment mellettem s a hátam mögött megállított egy öregasszonyt, aki botjára támaszkodva nagy szatyrot cipelt.

— Néni kérem — csilingelt a gyerek hangja —, ugye ez a Tőzeg utca?

— Ez, édes fiam, ez . . . — mondta az öregasszony és botjával az én márványtáblámra mutatott — hát te még nem tudsz olvasni?

S most azt kellene írnom: „amikor itt tartottam álmomban, felébredtem”. De én nem akarok hazudni. Az igazság ugyanis az, hogy amikor itt tartottam álmatlanságomban, bevettem egy altatót s a falnak fordulva nagykeservesen elaludtam.

Tabi László

Dunai vízállás

Réber László rajza

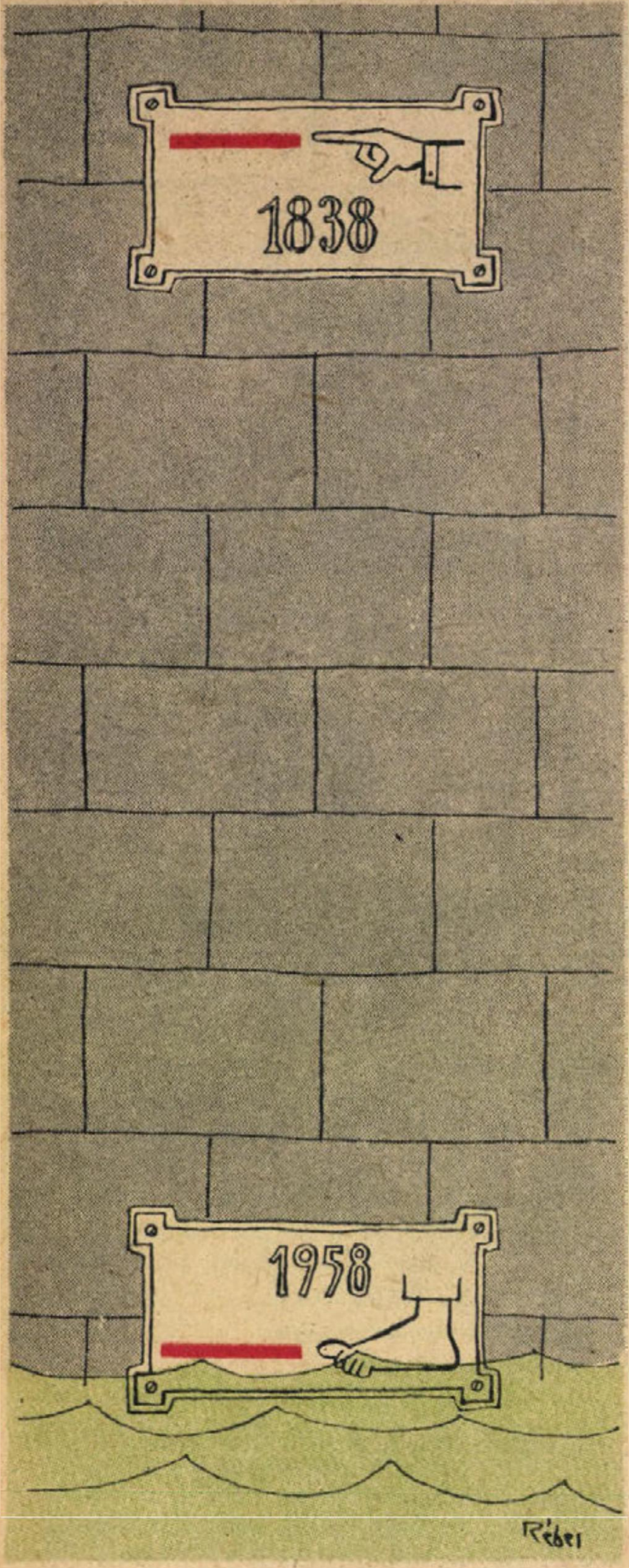

Két hír között

Lapozzunk csak az újságban,
Szemünk a könny ellepi,
Nagy, nemes harc folyik bátran:
A részegség elleni.

Óh, a túlzott szeszfogyasztás
Rejt magában száz halált. —
A riporter ostorozza
Mindenütt, hol rátalált.

Ugyanakkor olyan hír is
Szembeötlik, nem is egy,
Hol az író harci tolla
A csaposnak nekimegy,

Mert a csapos vizes szeszt mért
S a pohárban sincs ki a
Mérték, amit a vevőnek
Meg kellene innia.

Ha a csapos ravasz ember
És a nyelve jól forog,
Azt mondhatja: — Kérem én a
Józanságért harcolok.

Szűk mérésből marad nékem
Némi pénz és némi rum,
No de ezt csak jó munkámért
Illőn járó — prémium.

K. Tóth Lenke

Nem vágom a fát!

Egy VIII. kerületi bérházban lakom, a II. emeleten, így alattam is laknak és felettem is. A békés egymás alatt élés híve vagyok, ezért sem a mennyezetet, sem a parkettát nem fúrtam még meg, csendesen meghúzódom a négy fal által határolt szobámban.

Néhány héttel ezelőtt erős csengetés riasztott fel csendes négy falam között. Ajtót nyitottam s az alattam lakó lakótársam állt ajtóm előtt, kit ugyancsak békeszerető embernek ismerek. — Ön fát vág — mondta szemrehányóan — remeg a plafonunk és hull a vakolat.

Zavartan tiltakoztam, hogy nem vágtam fát, hanem üldögéltem és olvastam, de a vendégen láttam, hogy nem hiszi el. Elment, és tudtam, hogy azt gondolja magában: fát vágott, de letagadta.

Másnap reggel — még ágyban voltam, ismét becsöngetett alattam lakó lakótársam. — Ön megint fát vág! — mondta határozottan és várta, hogy letagadom. Kértem, hogy jöjjön be és nézze meg, hogy meleg az ágyam, mert most bújtam ki a csengetésre és ágyban nem lehet fát vágni, de nem jött be, elment, és tudtam, hogy arra gondol: fát vágtam, de forró téglával melegítettem közben az ágyam, hogy megtévesszem őt.

Néhány nap múlva — éppen vacsoráztam — eszeveszett csengetéssel jelent meg a lakótárs. — Fát vágott! — kiáltotta felém — döngött az egész lakás! A balta még ott van a kezében!

Ijedten mutattam meg neki, hogy egy vékonypengéjű kés van nálam, mellyel a szalonnát szeleteltem s hogy még megrágatlan ételmaradék van a számban, de láttam, hogy arra gondol: fát vág és közben szalonnázik, hogy megtévesszen!

Szeretem, ha a becsületességemben nem kételkednek, ezért a következőket eszeltem ki: A pincében, hol felvágom a fát, a tömbmegbízott jelenlétében pecséttel látok el minden szál gyújtóst és lakásomban csak pecséttel ellátott aprófa található. Ezenfelül felkértem a házmestert: naponta ellenőrizze, hogy elegendő és kizárólag pecsételt, aprított aprófa van-e a lakásban, baltámat pedig a lakóbizottság elnökénél esetenként leadom.

Azóta, ha az alattam lakó lakótársammal találkozom, látom a szemén, hogy azt gondolja rólam: becsületes ember, de titokban fát aprít a lakásban.

Somogyi Pál

Megtelt!

Toncz Tibor rajza

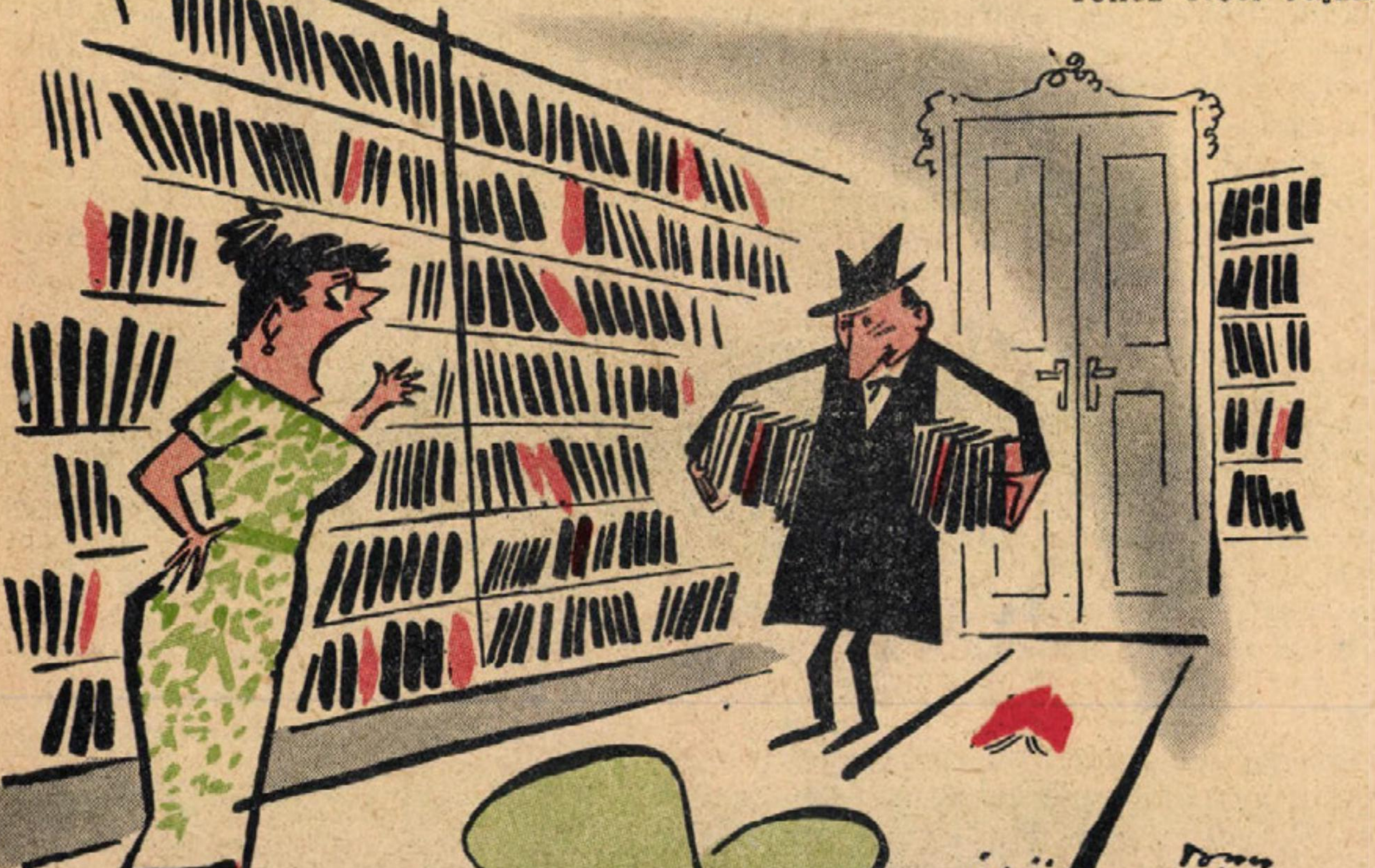

– Ne kérj több könyvet kölcsön, Jenő! Nem tudom már hova tenni őket!...

Pályázatot hirdetett a milánói Scala

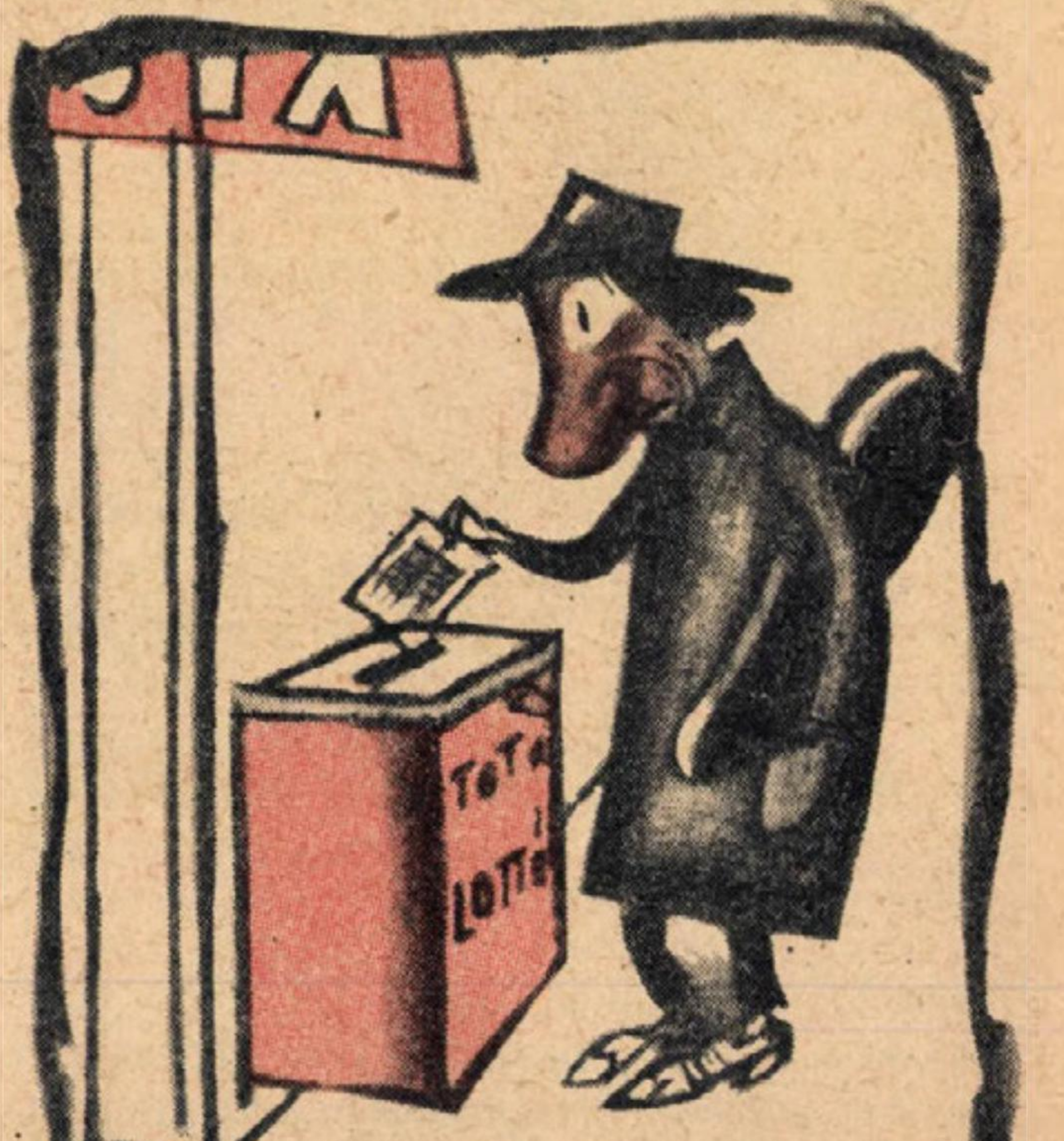

– Ha ezt se húzzák ki, megpályázom a milánói Scala ötmillió lírás operapályázatát!

Csehszlovák humor

Édes titok

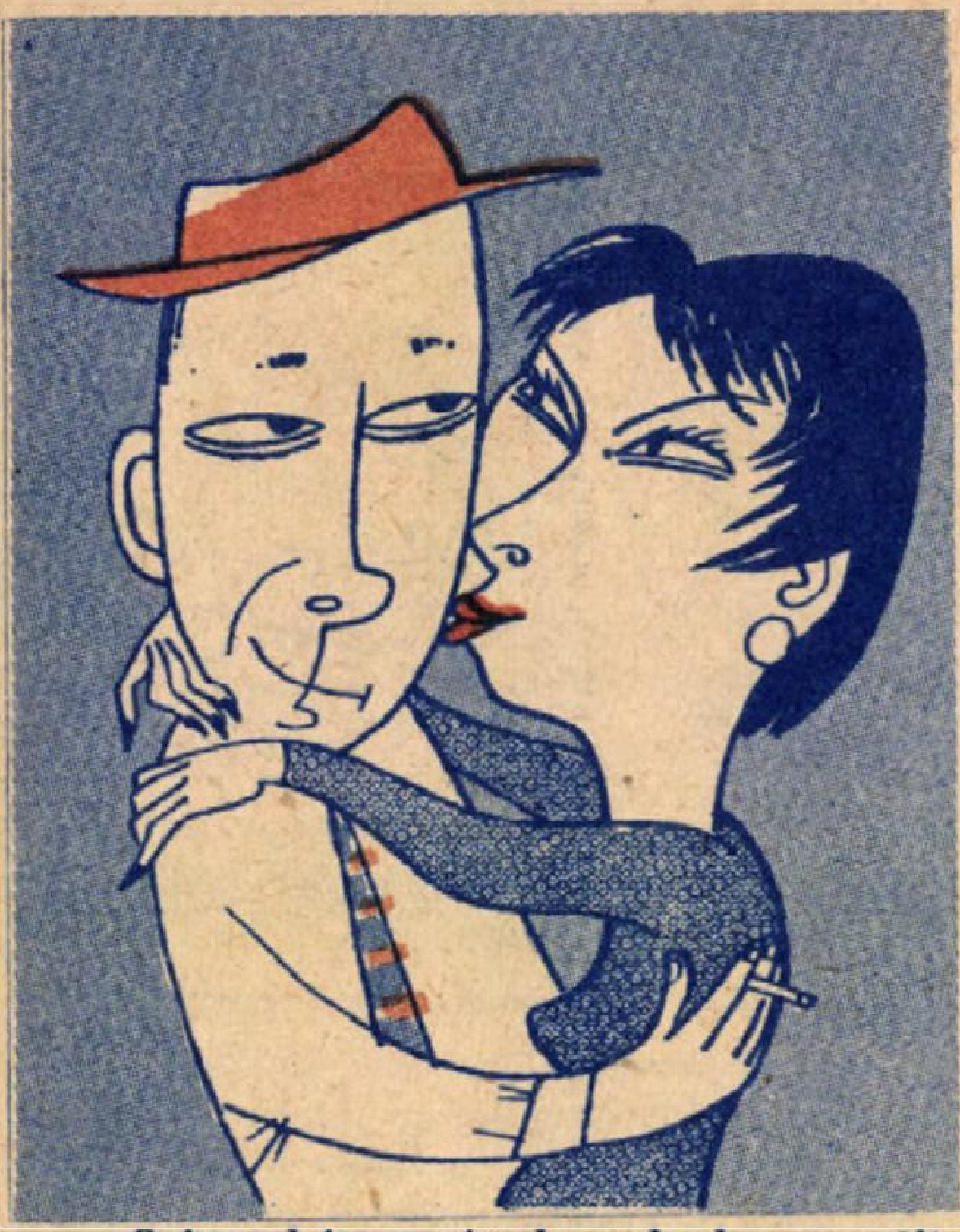

– Szivecském, súgok neked egy titkot: nemsokára lesz egy kis Szpartakunk...

Villamoson

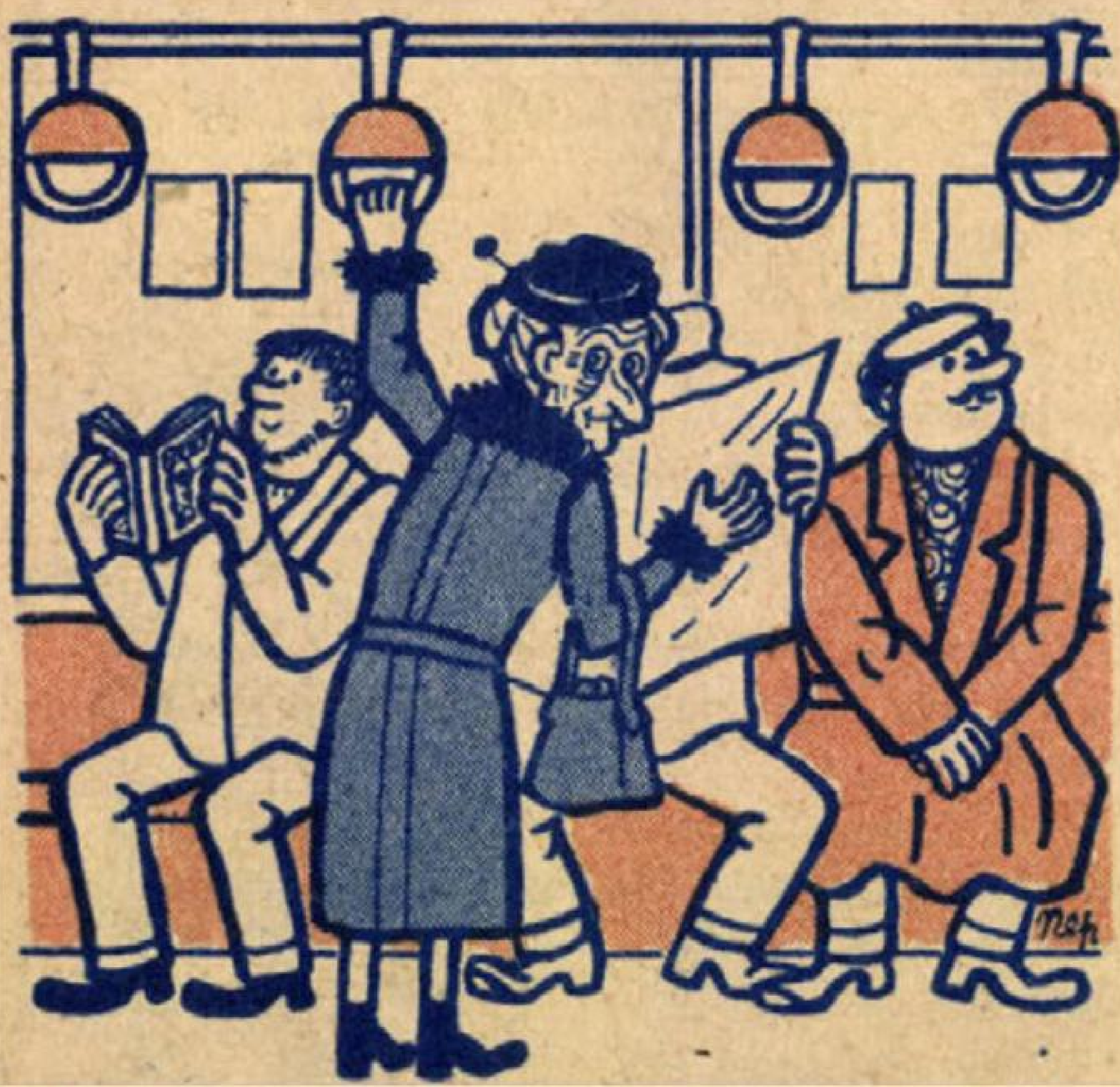

– Na, most már látom, hogy öreg vagyok, senki sem áll föl nekem...

A favorit

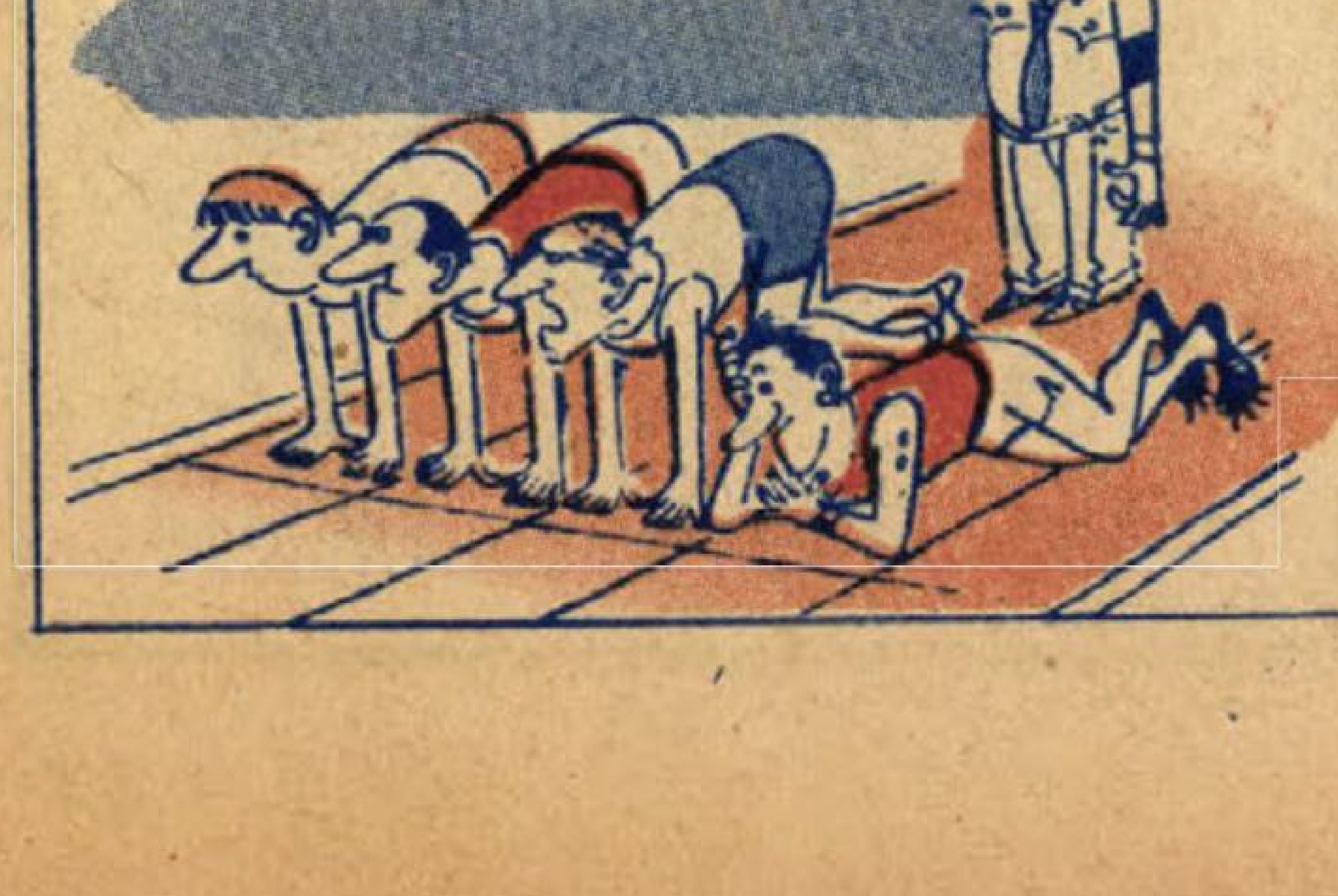

Jan Beran:

A legrövidebb út

Négyen indultunk el Prágából Kuranda, a gépkocsivezető, Angyalka, a személyzetiről, Satornik mérnök és én.

– Hová megyünk, igazgató elvtárs? – kérdezte a sofőr, amikor bekapcsolta a harmadik sebességet.

Mielőtt válaszolhattam volna, Angyalka megszólalt:

– Ha nincs ellene kifogásuk, menjünk Hradecen keresztül. Lehet, hogy néhány kilométerecskét kerülünk, de arrafelé sokkal jobb az út... Mi a véleménye, Kuranda?... És ha már arra megyünk, Kuklenán beugranék egy percre a nővéremhez, szegénykét évek óta nem láttam...

Amikor Angyalka megpillantotta mozdulatlan arcunkat, még gyorsan hozzátette:

– Ott mindjárt meg is reggelizhetnénk... A kert is gyönyörű, biztosan tetszene maguknak... Na és a sógoromról mindenki tudja, hogy milyen remek szilvapálinkát tud főzni... Ugye, tavaly jó volt a pálinka, Kuranda?

A gépkocsivezető jobb kezével hátratolta fején a sapkáját, aztán határozatlanul így válaszolt:

– Jó volt, vagy nem volt jó, nekem teljesen mindegy... Nekem úgysem szabad innom. Ha akarják, Hradecen keresztül is mehetünk. Nekem mindegy.

– Megbolondult, Angyalka? – kiáltotta felháborodottan Satornik mérnök. – Miért mennénk Brnoba Hradecen keresztül? Szerintem Brno felé az egyetlen és a legrövidebb út Vlasimon keresztül vezet. Ajánlom, hogy menjünk Vlasimon keresztül. Arrafelé nincs olyan nagy forgalom, kevés a szembejövő kocsi és így nem kerülhetünk torlódásba. Igazam van, Kuranda?... Humpolecen aztán beugranék a tanácshoz adót fizetni...

Kuranda cigarettára gyújtott és idegesen fújta a füstöt.

– Állapodjanak meg, kérem, végre, mert már egy jó félórája itt keringünk Prágában és pocsékoljuk a benzint... Az a fontos, hogy délelőtt Brnoban legyünk. Míg önök ebédelni fognak, én elugrom Okrisekbe egy kis, izé, üzemanyagért...

Tovább már nem bírtam. Éreztem, legfőbb ideje, hogy közbelépjek:

– Nincs vita, kartársak! Nem kirándulni megyünk! Hivatalos kiküldetésben vagyunk! Külön utakról szó sem lehet, Kuranda! Vágjunk egyenesen Caslavnak!

Caslavon keresztül mentünk Brnoba. Visszafelé beugrottam Pohledsky Dvorákba, a nagybátyámhoz.

Már egy héttel ezelőtt megírta, hogy kövérek a libák, vihetem őket...

Lehet tíz dekával több?

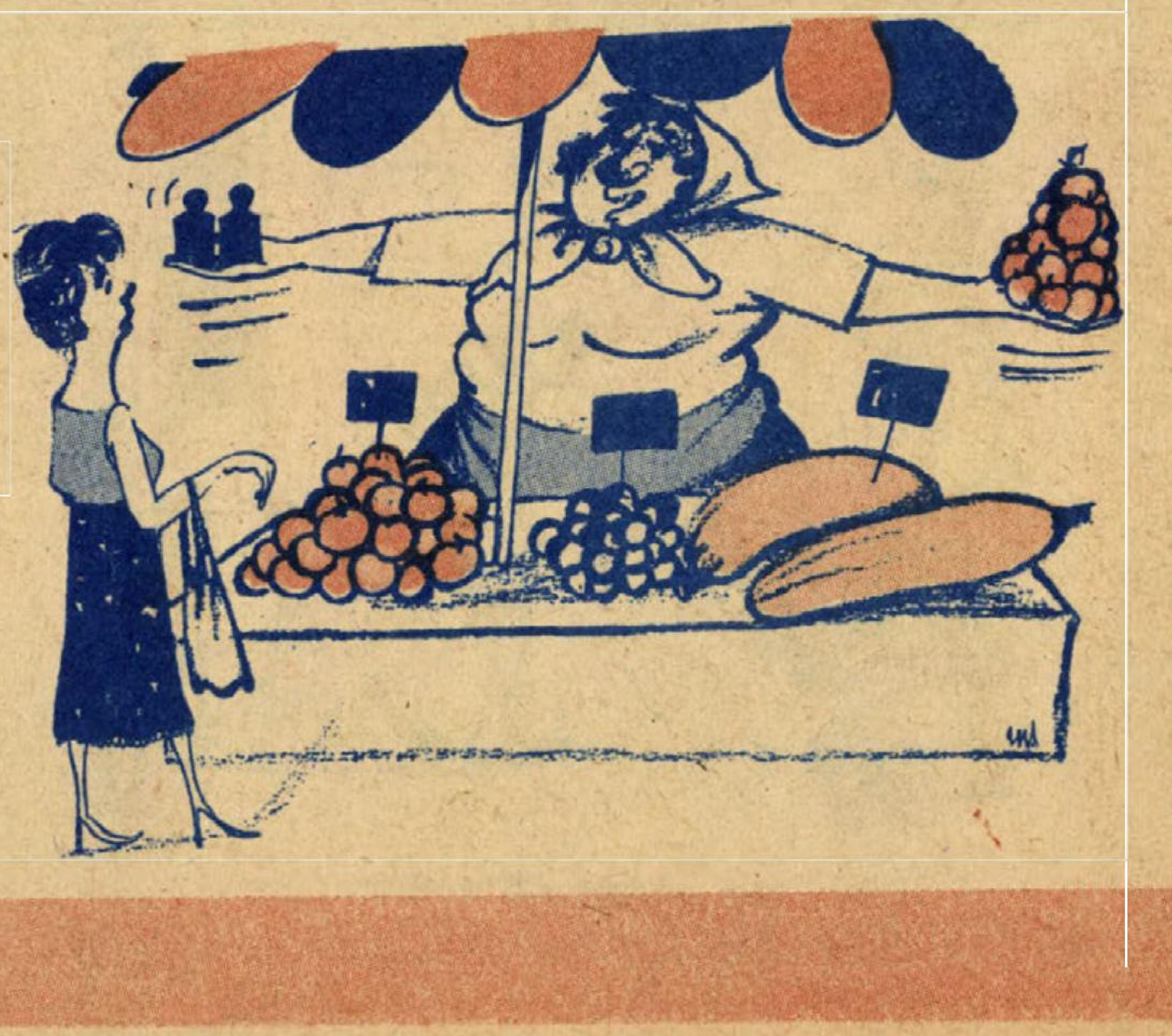

Angol humor

Érzékenység

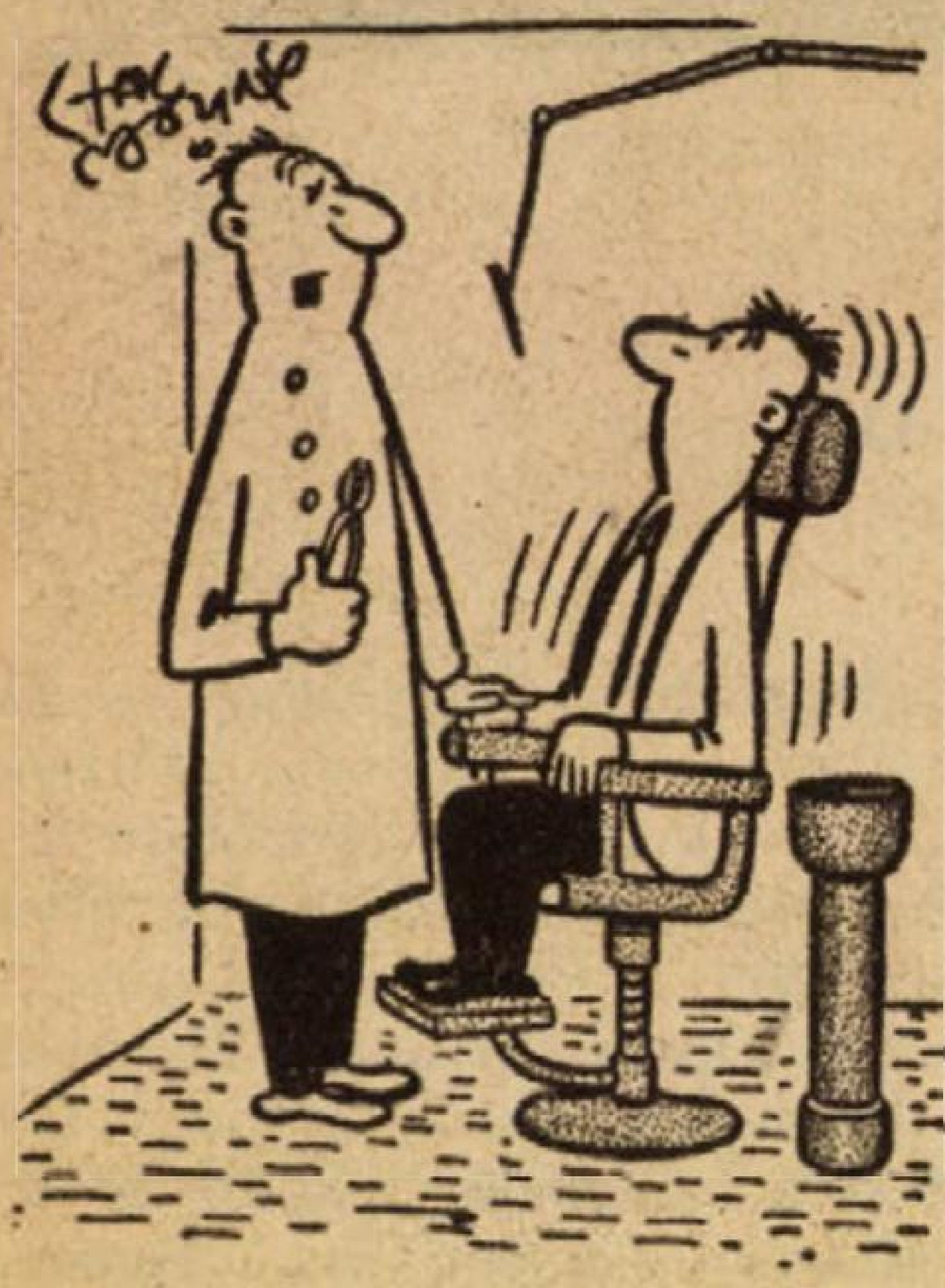

Fogorvos: Arra kérem, hogy ne ordítson túlságosan nagyot, rémesen fáj a fejem . . .

Kétségbeesés

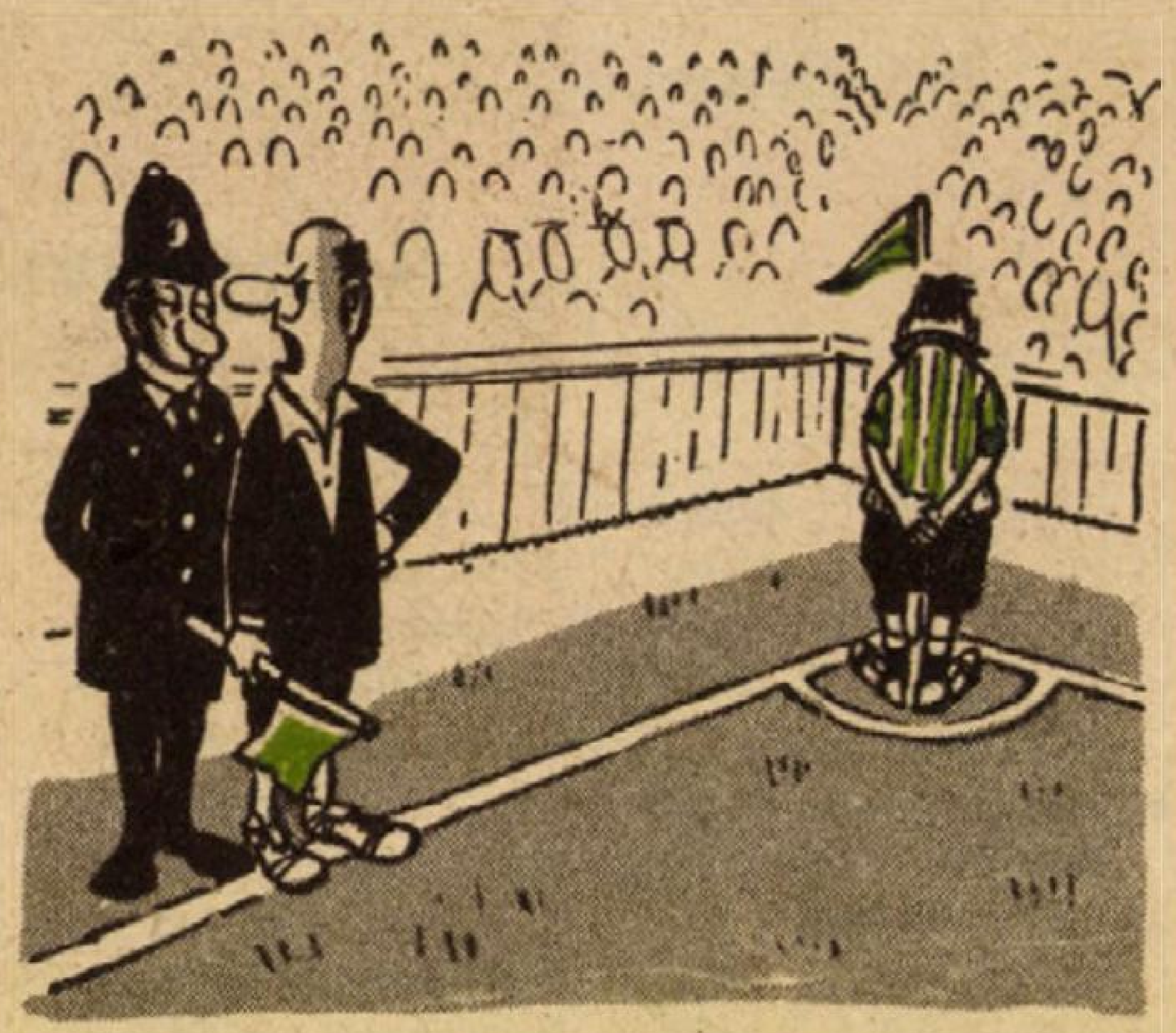

– Kihagyott egy tizenegyest . . .

Esti játék

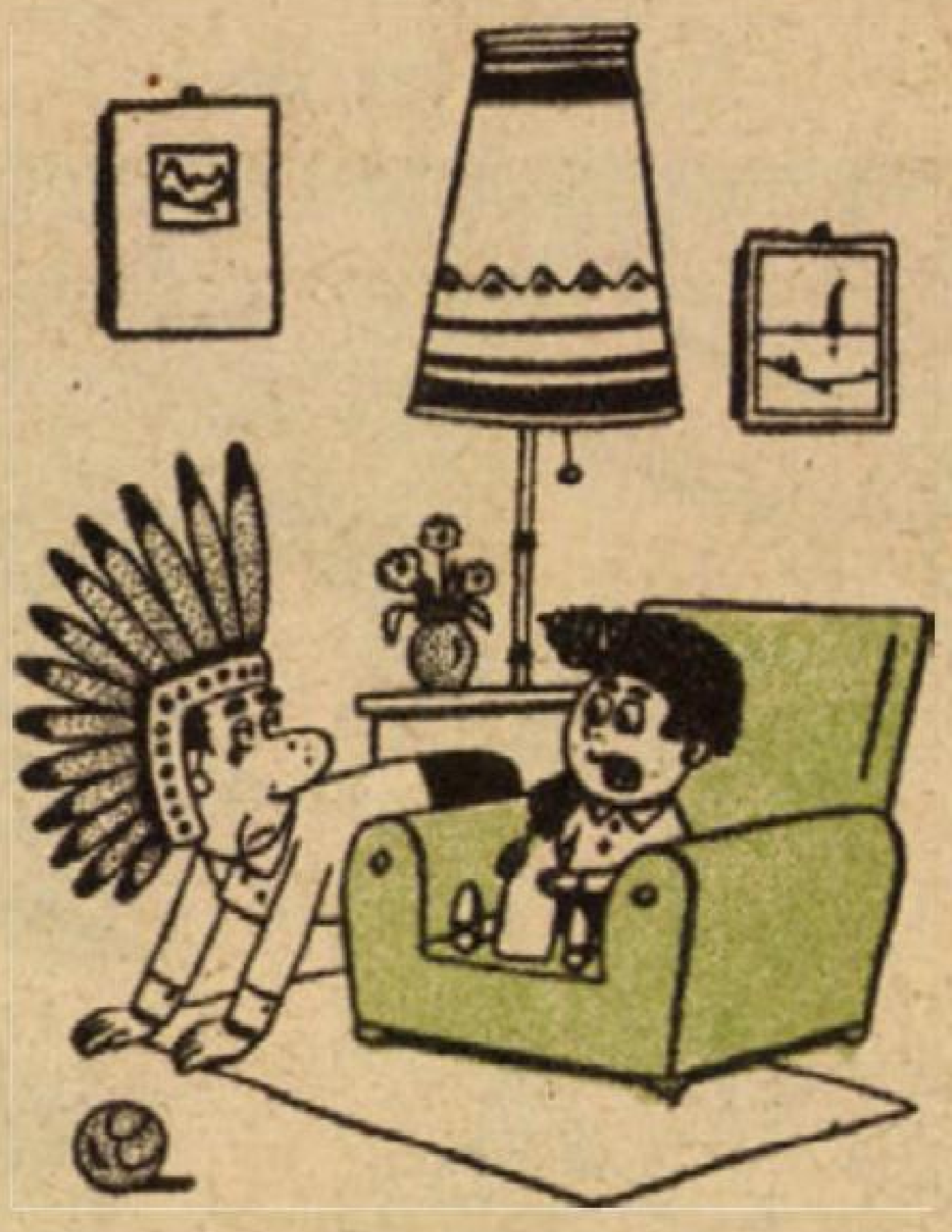

– Nem, papa, ma este ne! Nagyon fárasztó napom volt ma az óvodában . . .

Az angol karakter

(E. M. Delafield cikkéből)

Minden angol egy átlag-angol. Igazi angol ember nem is szeretné, ha másképpen lenne. Kedvére van, ha a szomszédja is egy átlag-angol, hozzá hasonlóan.

Az angol karakter legjellemzőbbje: idegenkedés a gondolkozástól. A gondolkozás nem tartozik hozzá a karakteréhez. Az angoloknak gondolatok helyett hagyományaik vannak.

Ilyen hagyomány például az otthon szeretete. Az angol otthon (Home) legendás, lefordíthatatlan. Miből áll az angol otthon lényege?

A legfontosabb: eltávolítani belőle a gyerekeket, intézetbe küldeni őket, amint járni kezdenek. Ott kell őket tartani mindaddig, amíg elég nagyok lesznek ahhoz, hogy még távolabb lehessen őket küldeni.

A következő: tartózkodni a rokonoktól. Eltérően a latin népektől, az angol ember ritkán fogad a házába özvegy anyóst, pártában maradt nővért, asztmás nagybácsit vagy unokatestvért. Így aztán joggal énekelhetik a híres „Otthon, édes otthon” dalt. Így vált az otthon valódi, tökéletes angol intézménnyé.

Egy másik jellegzetesség: az angolok állat-szeretete. Állaton az angol kutyát és lovat ért, a többi haszontalan, brutális teremtmény.

Továbbá: az angol olyan kiváló nép, hogy elképzelni sem lehet jobbat. Mivel az angoltól távol áll a képzelődés szeretete, nem is próbál jobbat elképzelni.

Miben hisz az átlag-angol?

Hogy az isten angol, s valószínűleg Etonban nevelkedett.

Hogy minden tisztességes nő természettől fogva frigid.

Hogy a brit alkotmányt csak elrontani lehet.

Hogy Anglia előbb-utóbb elpusztul.

Hogy Anglia a legkiválóbb ország a világon.

Hogy minden külföldi egy kicsit bolond.

Hogy az angol nőknek többet kellene törődniök a háztartással.

Hogy a férfiak olyanok, mint a gyerekek.

Hogy jobb hanyagul, mint elegánsan öltözködni.

Hogy rádiót hallgatni hagyján, de regényt olvasni időpazarlás.

Hogy aki nem ért egyet a fentiekkel, az megérdemli, hogy lelőjék.

Anyai gondok

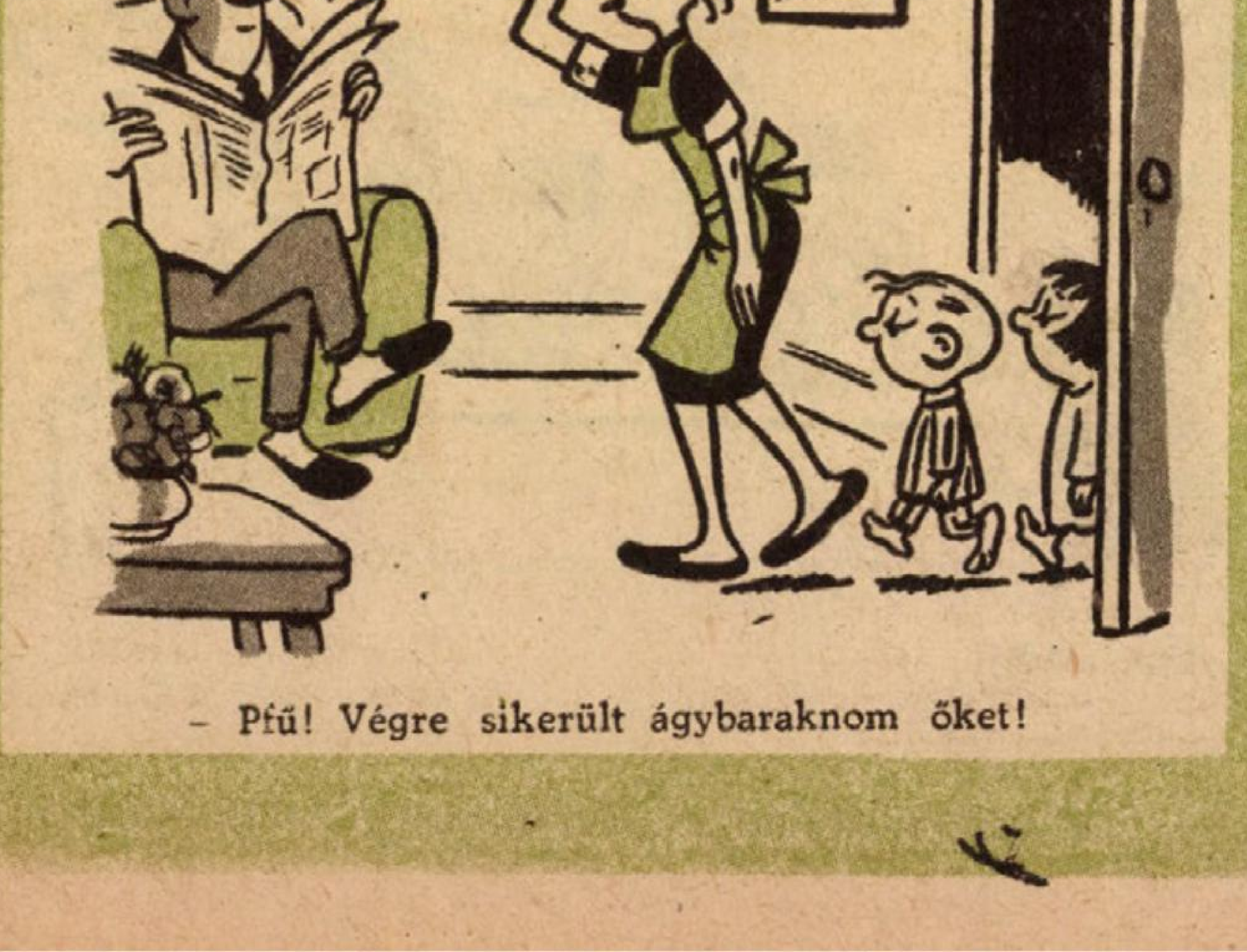

– Pfű! Végre sikerült ágybaraknom őket!

Feledékenység

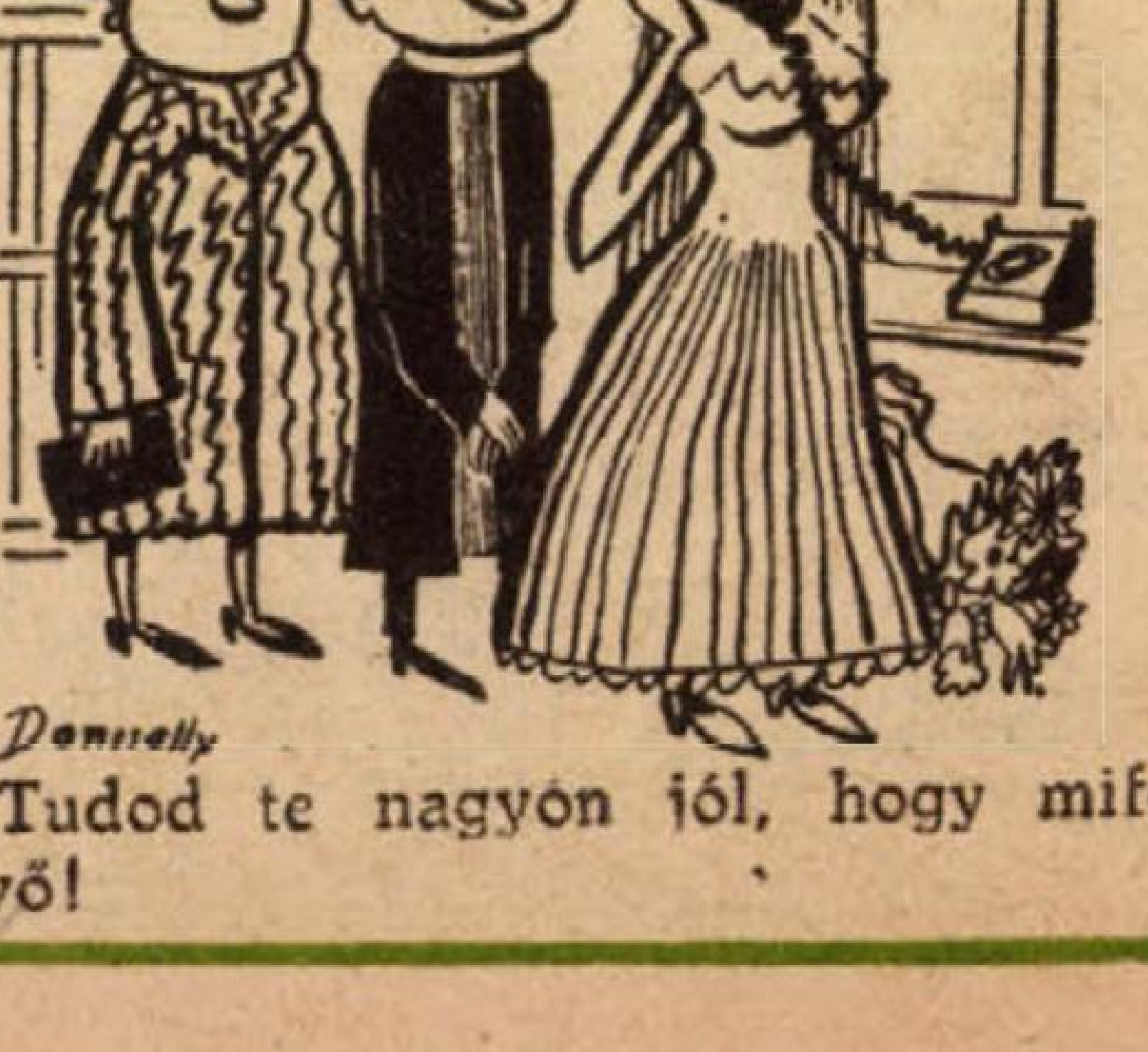

– Tudod te nagyon jól, hogy miféle esküvő!

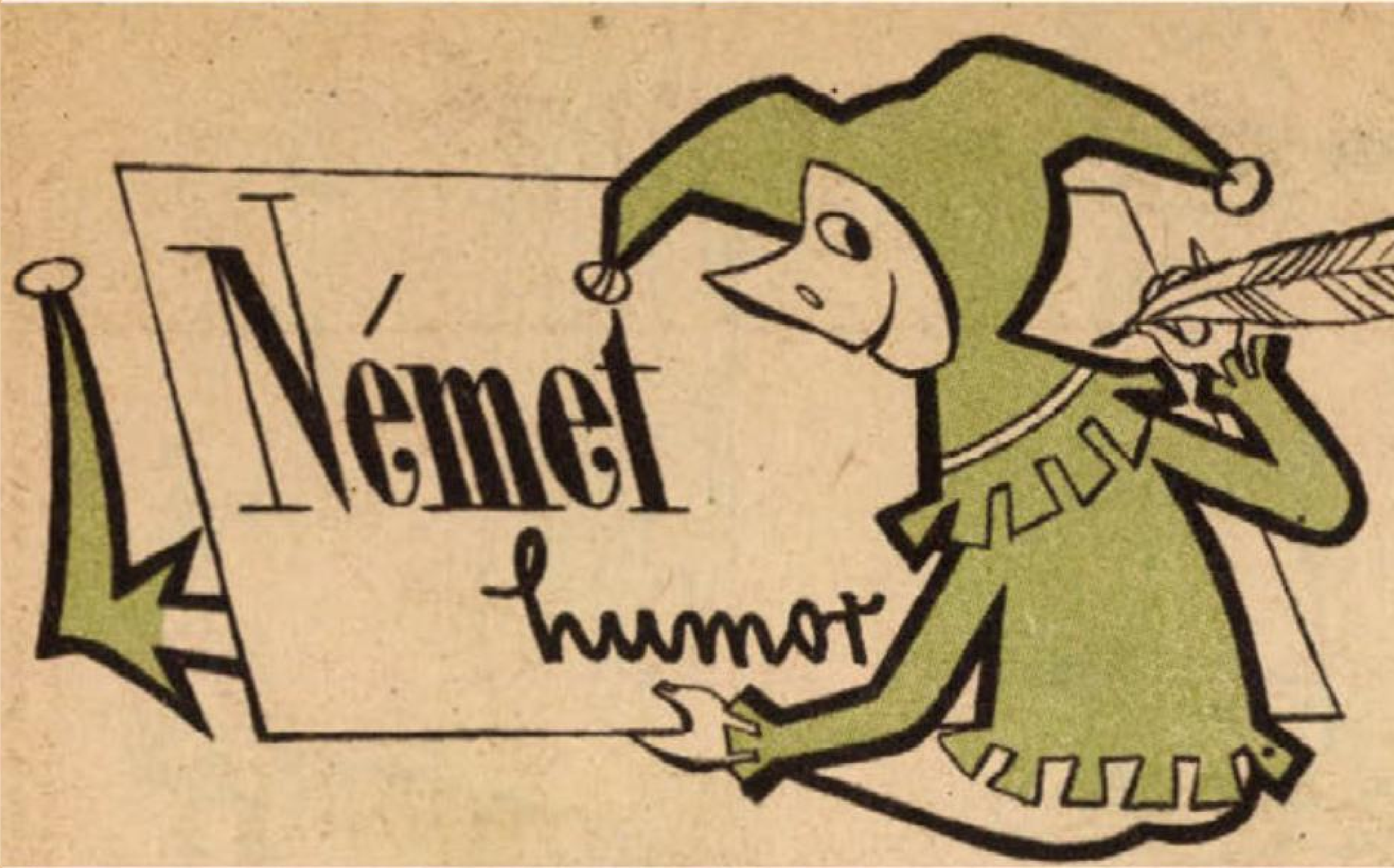

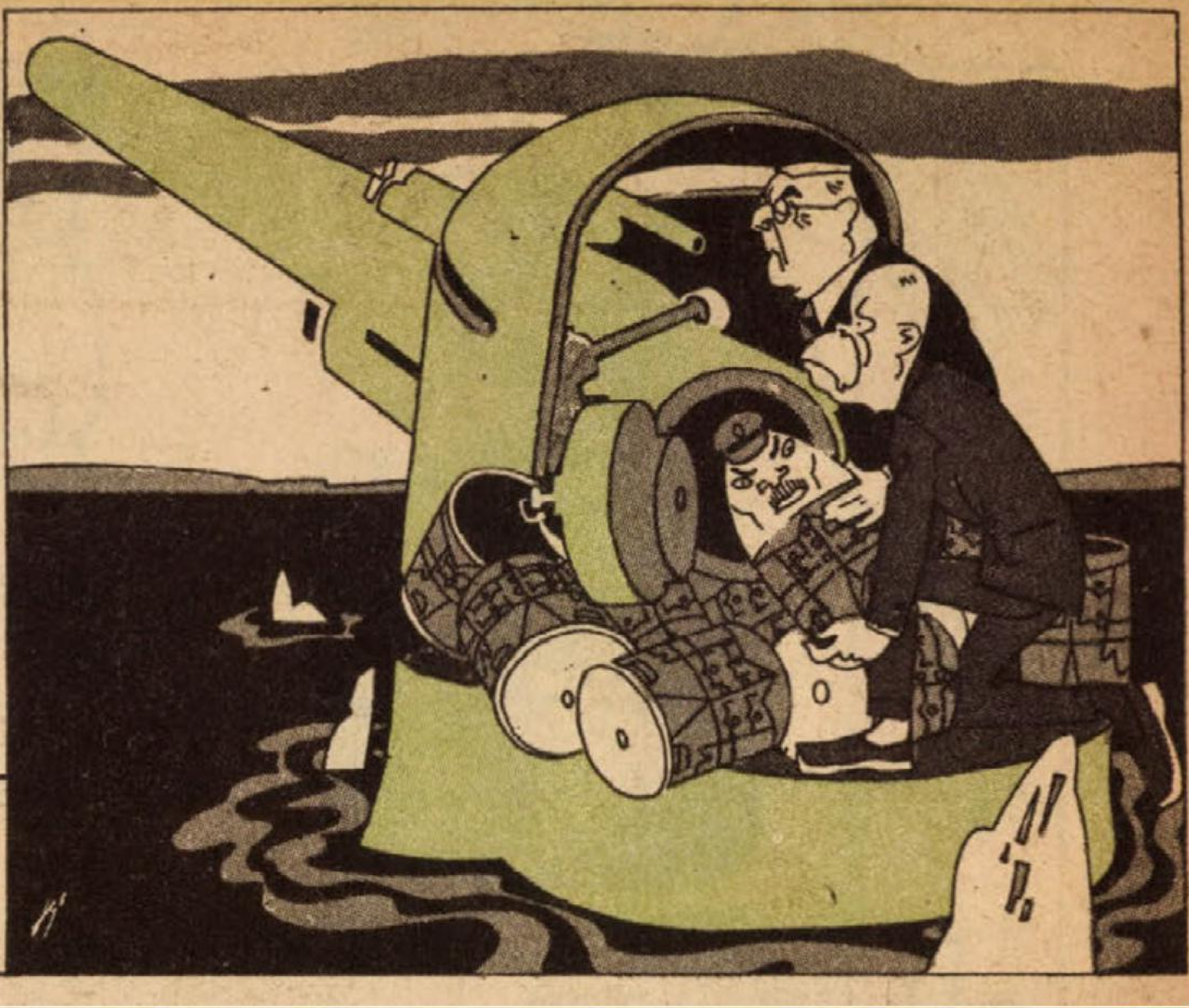

Taivanban az utolsó Csang Kai Sek katonáig harcolnak az amerikaiak

A lirikus tiszteletdíja

Realista eposz

Boderstrom egy őszi délután igen szomorú hangú költeményt írt a hulló falevelekről, az élet mulandóságáról. A költő beadta az újság szerkesztőségébe és a vers meg is jelent.

A költő tíz márka honoráriumot kapott a versért.

Max Preiselwein, a kritikus, amikor elolvasta Boderstrom versét, érezte, hogy meg kell írnia róla véleményét. Meg is tette, tíz oldalon keresztül fejtegette a költeményt és mondanivalójának lényege az volt, hogy a költő súlyos pesszimizmusba esett, helytelenül következtet és figyelmen kívül hagyta a dialektikus összefüggéseket. A dolgozók a verset nem értik, az teljesen idegen számukra.

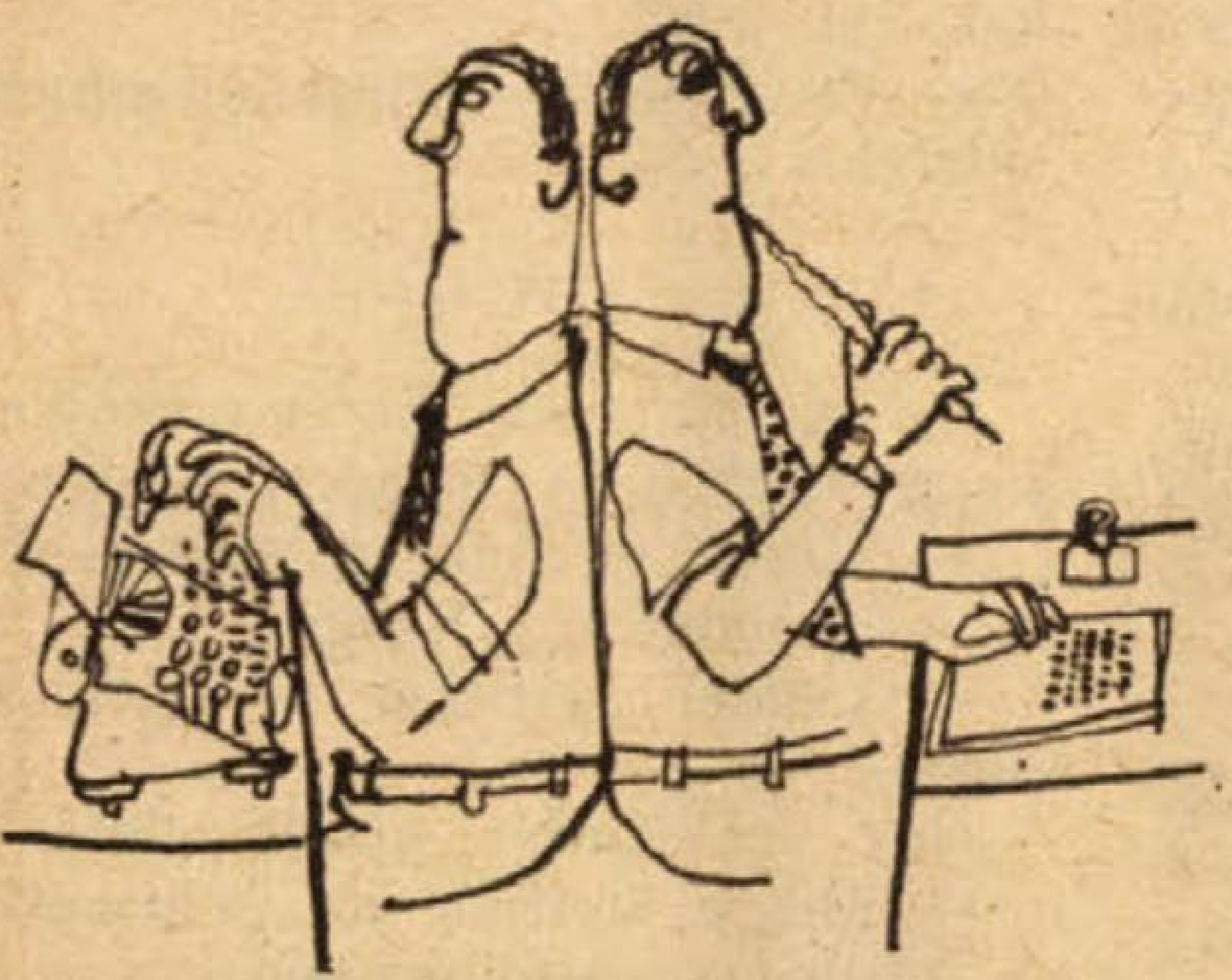

Preiselwein fenti kritikáját benyújtotta a Pegasus című folyóirathoz és meg is jelent.

Honoráriuma háromszáz márka volt.

Bodenstrom, a költő, minden hónapban benyújtott egy verset, az meg is jelent és senki sem értette, hogy él meg ebből a munkából.

Persze senki sem tudta, hogy a költő „Preiselwein" néven havonként kritikát jelentet meg a Pegasus című folyóiratban.

Utóvégre a lírikusoknak is meg kell élniök valamiből . . .

A főnyeremény

Erich sorsjegyet vett a köztársaság napja alkalmával rendezett tárgysorsjátékon. A sorsjegyet úgy eltette, hogy ő maga sem tudta, hova tűnt. Nem is érdekelte a dolog. Felesége, Erika, sem törődött az üggyel, még a nyereménylistát sem nézték meg, mert tudták, hogy úgysem nyernek. Azután kiderült, hogy a Wartburg-kocsi szerencsés nyerője még mindig nem jelentkezett sorsjegyével. Erich és Erika vitatkozott, hogy hol lehet a sorsjegy. Erich nyersen kijelentette, hogy őt egyáltalán nem érdekli az egész, hagyják őt békében dolgozni, majd egyszer vesznek egy Wartburgot, ha lesz pénzük . . . Az asszony pedig ragaszkodik ahhoz, hogy neki most kell az autó, meg kell keresni a sorsjegyet. Hiába vasalta ki Erika Erich öltönyét, a zsebében nem találta a sorsjegyet. Végül Erich kitört, hogy nem akar többet hallani erről a sorsjegyről, azért vette, mert a tárgysorsjáték jó célt szolgált, és az úgy el van intézve. De Erika mégiscsak szeretné az autót. Erich az ajtót dühösen becsapva hagyja el a szobát.

Összevesztek. Először házasságuk óta, ezen az éjszakán nem aludtak együtt.

Reggel korán ment el Erich, hogy rajzait a kiadónak leszállítsa. Közben újságott vett és a villamoson belepillantott: felragyogott az arca! Valaki megszólalt és ezt mondta szomszédjának: „Ez az ember itt úgy ragyog, mintha ő nyerte volna meg a főnyereményt!"

Erich virágcsokorral a kezében ment haza, ahol Erika pompás terített asztallal várta. Átölelték egymást: „Milyen szerencse!" mondta az asszony mosolyogva, „Most minden rendben van."

A rádió és az újságok reggel hírül adták, hogy a Wartburg-kocsi nyertese, Otto Schulze nyugdíjas, végre jelentkezett.

Renate Holland—Moritz

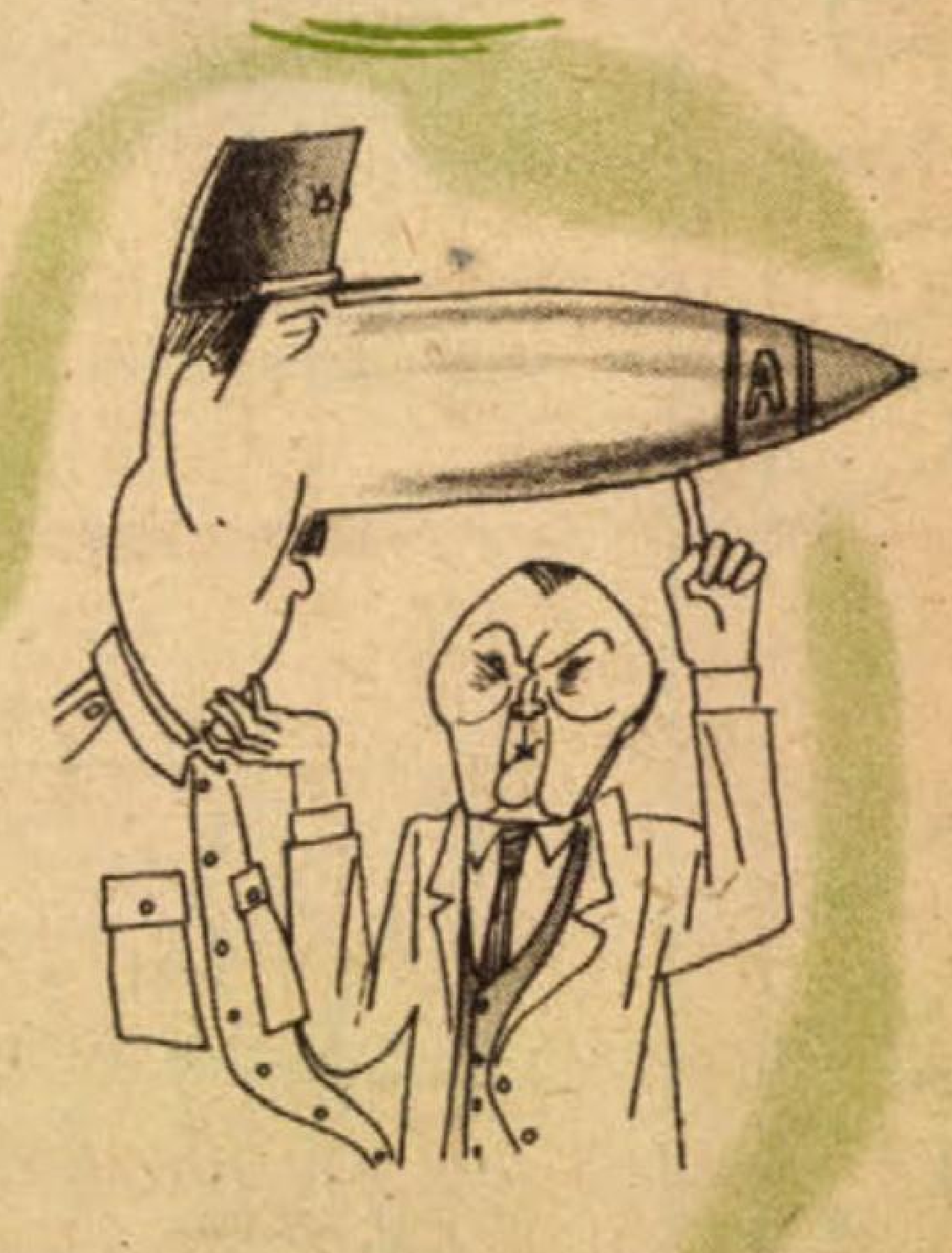

Adenauer: A lehető leghosszabb német–francia barátságot kötjük . . .

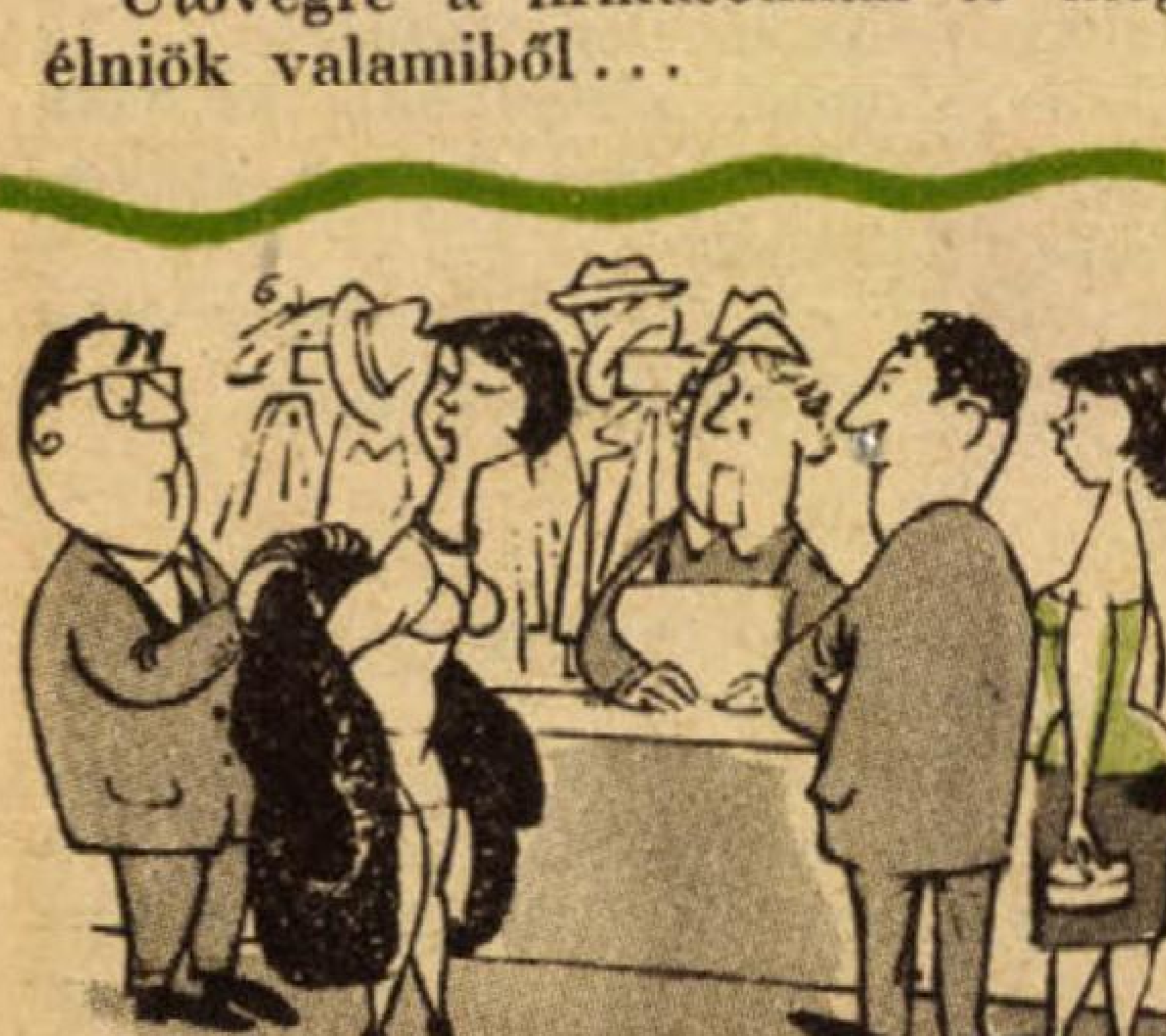

„Hát nem megmondtam, hogy semmi fölvennivalóm sincsen?"

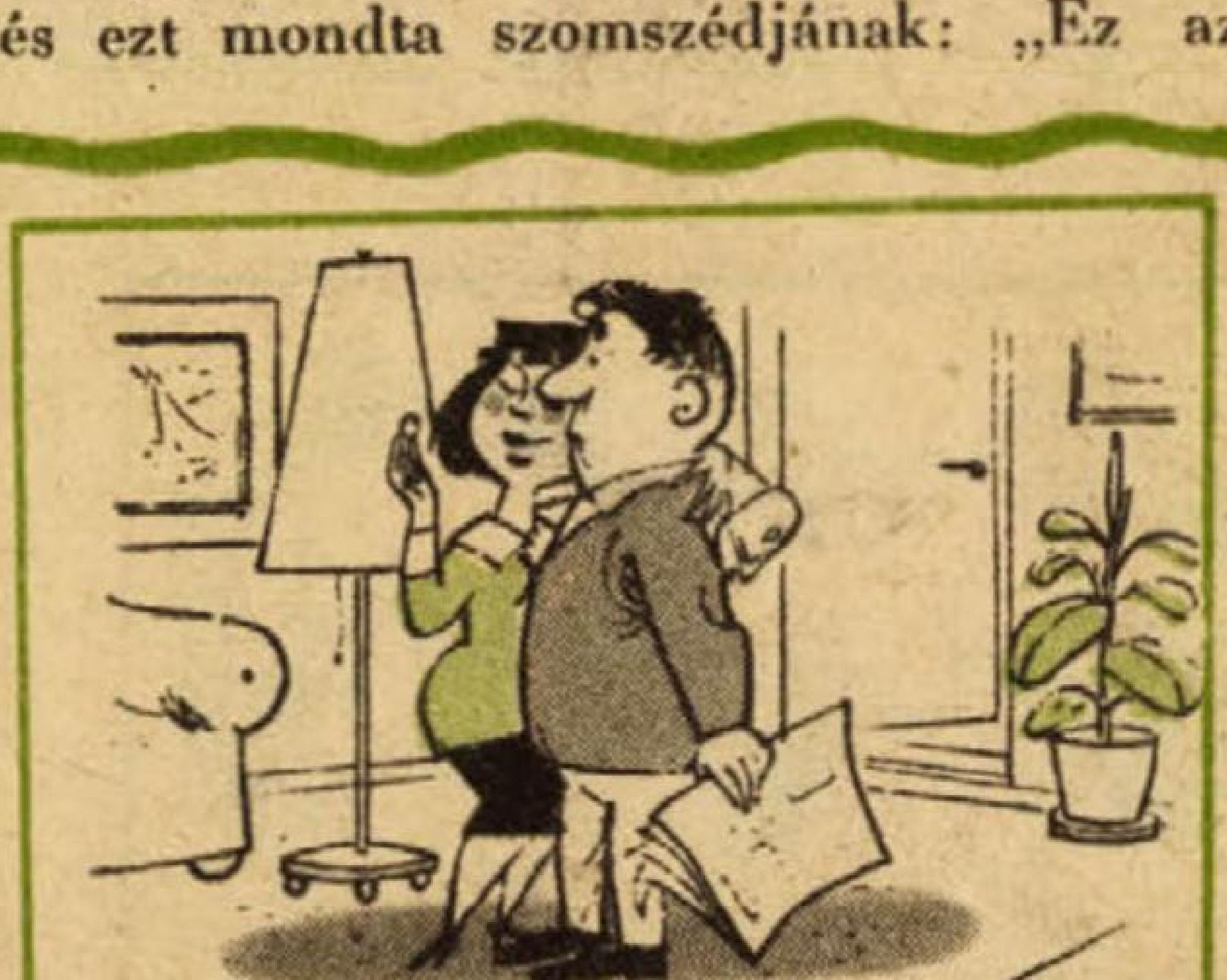

„Milyen édes gombot találtam a villamosban! Megveszed nekem a hozzáillő kosztümöt?"

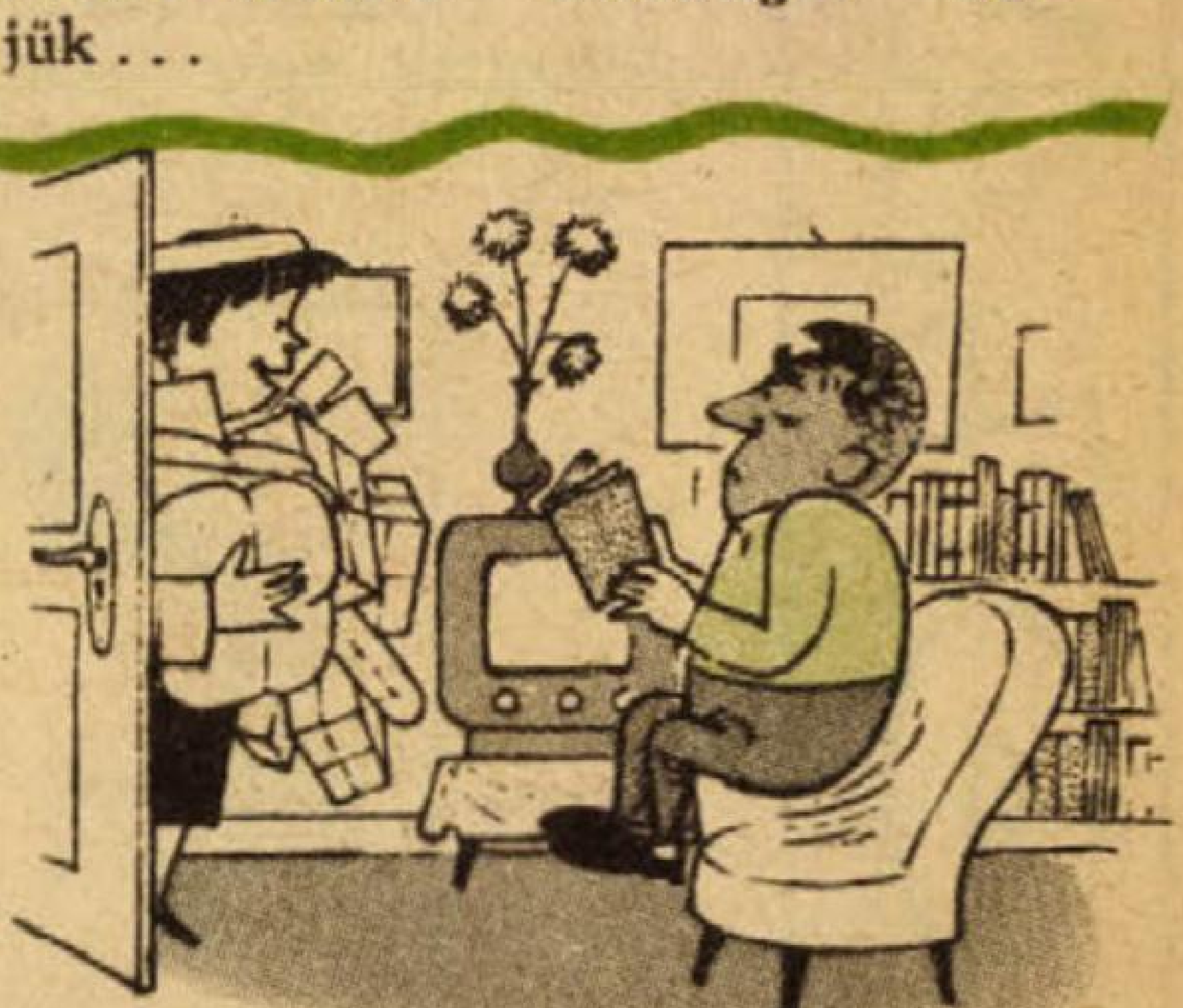

„Gondoltam, ha már egyszer méregbe jösz, légy igazán dühös!"

OLASZ HUMOR

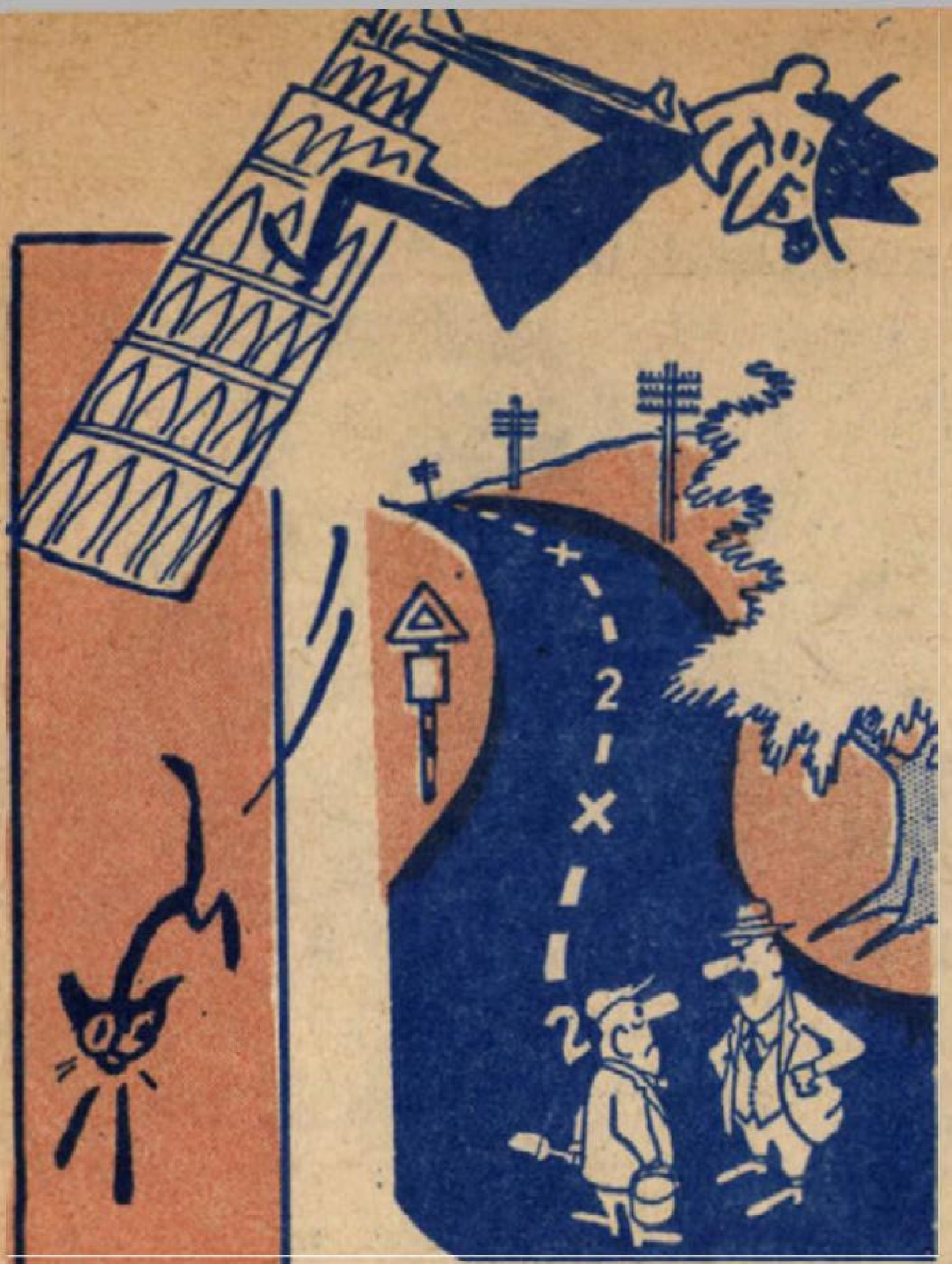

– Megmondtam már önnek, hogy munka közben ne gondolkodják a totóról!...

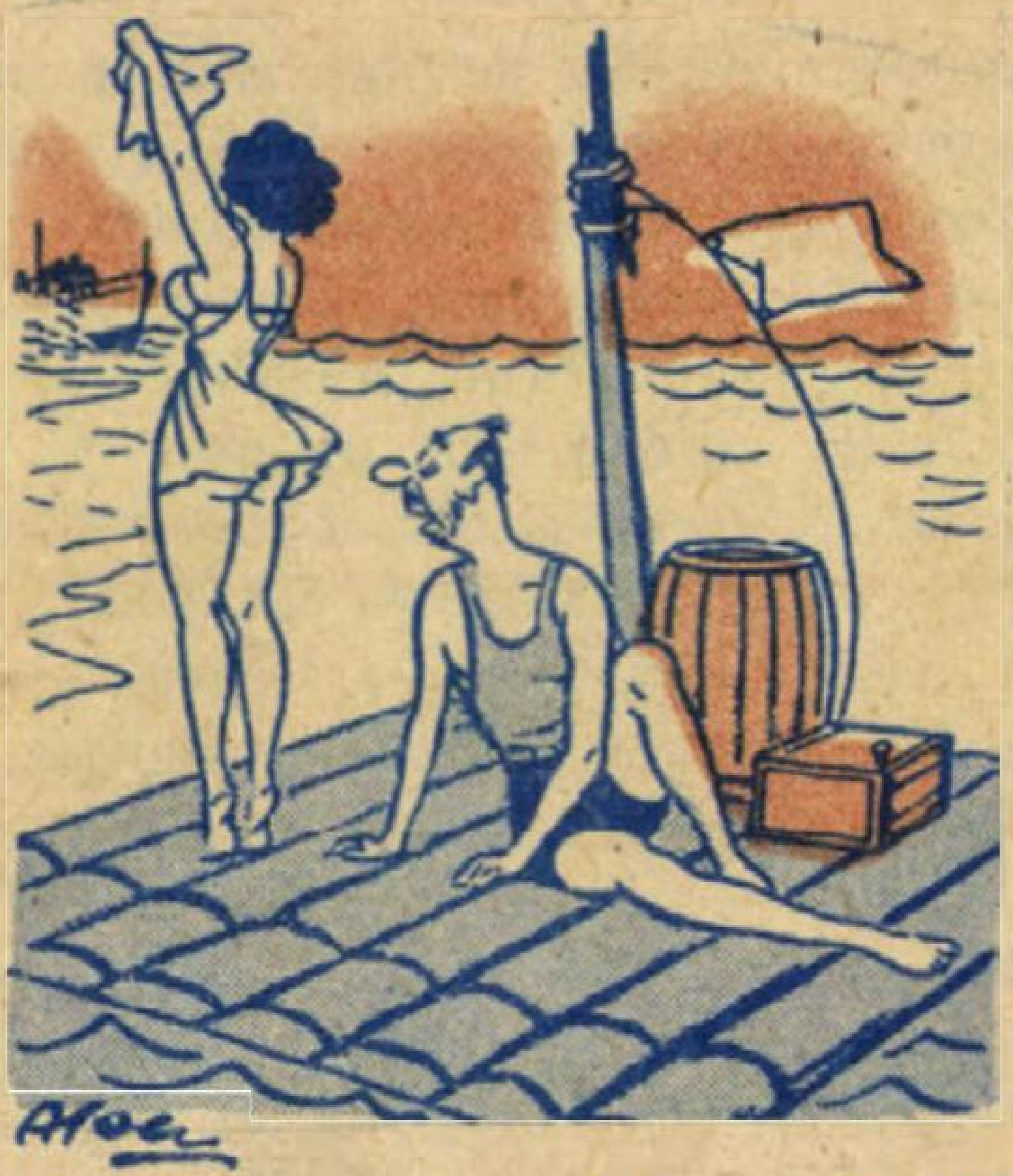

Ezerszer mondtam már neked, hogy ne integessél olyanoknak, akiket nem is ismersz!

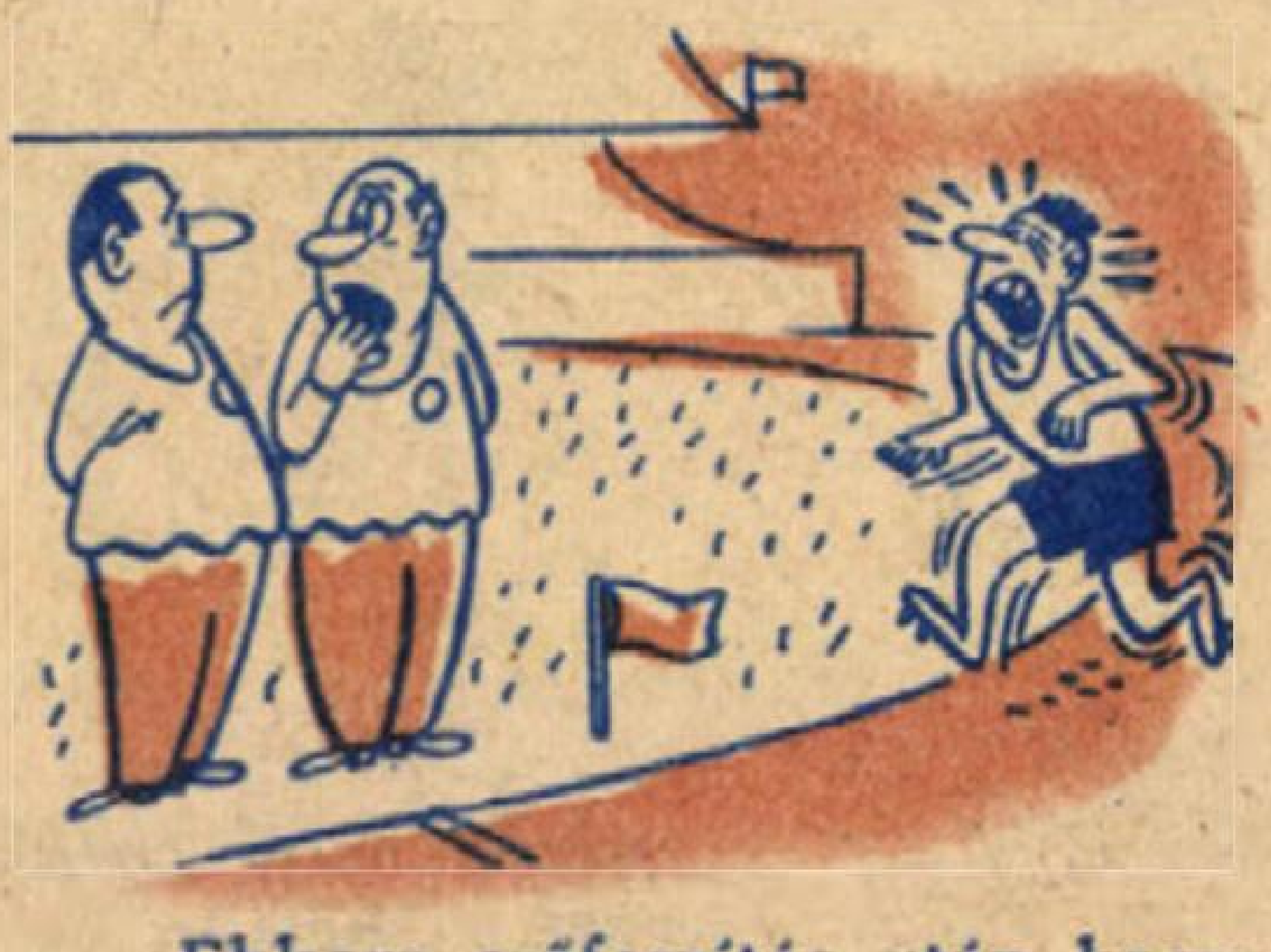

– Ekkora erőfeszítés után hogy mondjuk meg neki, hogy a stoppert otthonhagytuk?

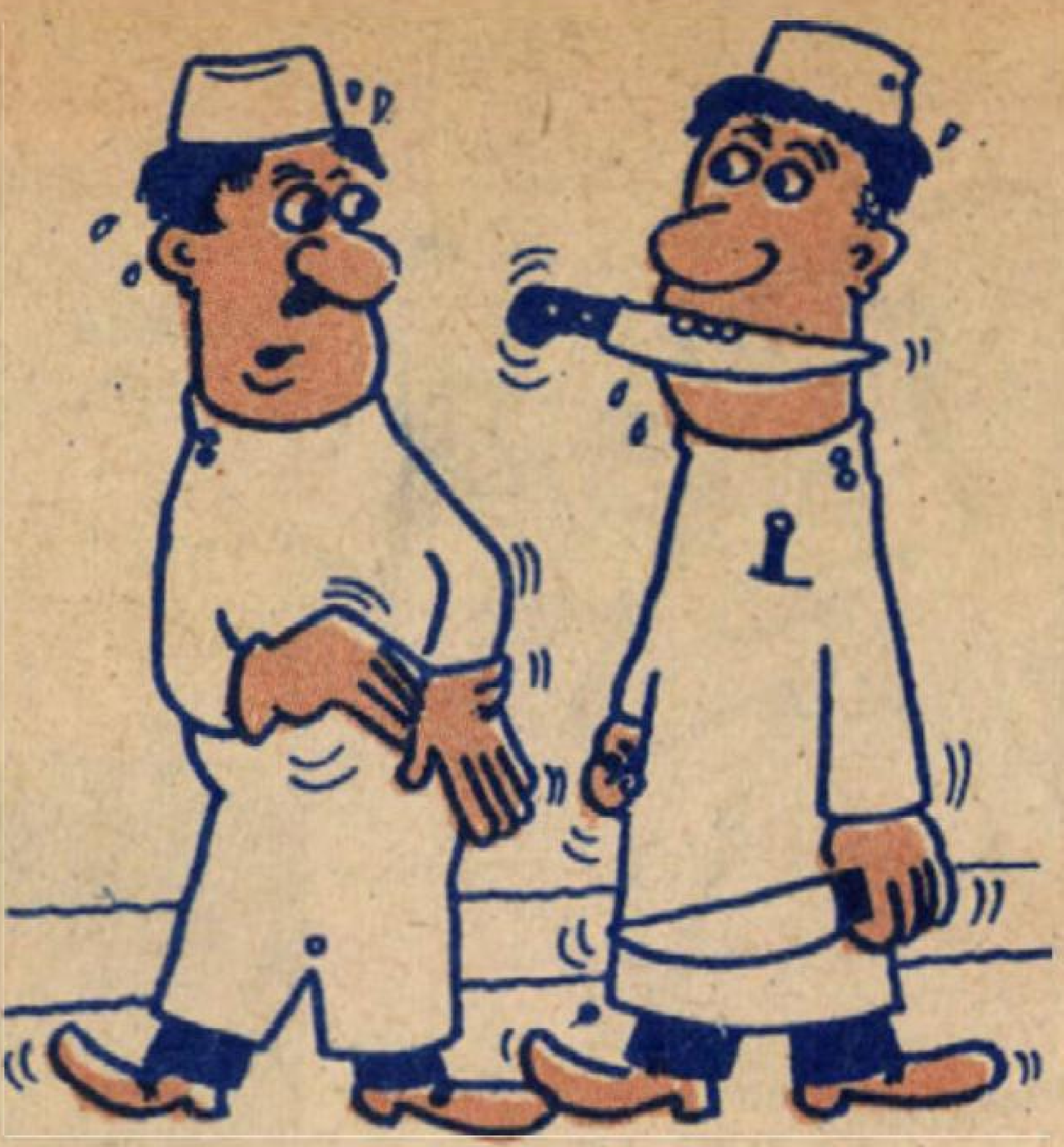

– Hidd el, kérlek, ha nem adsz kicsit a formaságokra is, sosem lesz belőled divatos orvos.

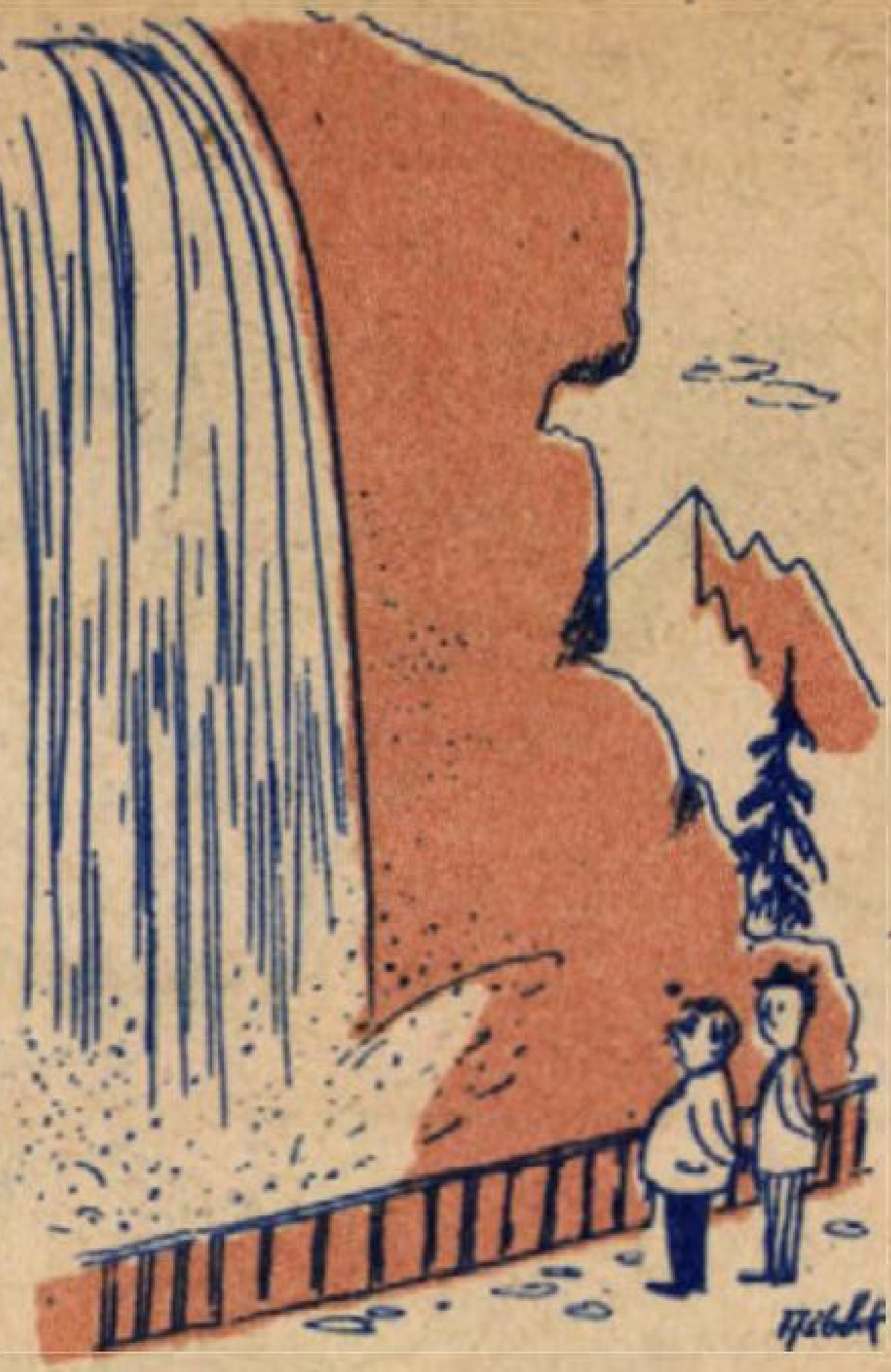

– Milyen kár, hogy ez a sok víz veszendőbe megy!

– Miért, uram, talán ön mérnök?

– Nem, kérem. Borkereskedő vagyok.

Hat római vicc

Fiatalember forgolódik az utcán, gondterhelt arccal körül-körül néz, majd egy éppen arrajövő hölgyhöz fordul: — Bocsánat, asszonyom, nem látott valahol a közelben rendőrt?

— Egyet sem láttam — feleli a nő.

— Úgy! — ordít rá a fiatalember. — Na, akkor adja ide a táskáját, az ékszereket, egy-kettő!

* * *

Signora Rossi bejelenti a rendőrségen, hogy férje két nappal ezelőtt elment hazulról és azóta nyomaveszett.

— Nyugodjék meg, asszonyom — igyekszik a rendőrtiszt csillapítgatni a síró asszonyt —, mindent elkövetünk, hogy megtaláljuk a férjét. Van valami üzenete a számára, amit mindjárt átadhatnánk neki, amint megtaláljuk?

— Igen — szipogja Signora Rossi — mondják meg neki, hogy anyám nem érkezett meg...

* * *

Egy hegyvidéki falucska elemi iskolájában a tanító az igeragozás rejtelmeibe igyekszik bevezetni a gyerekeket. Hosszas, gyötrelmes magyarázat után felteszi a kérdést:

— „Én mosakszom, te mosakszol, ő mosakszik...” Na, gyerekek, mi ez?

— Vasárnap! — hangzik karban a felelet.

* * *

Az egyik római hotel portáján jóval éjfél után cseng a telefon:

— Mikor nyitják az éttermet? — érdeklődik egy hang.

— Reggel nyolckor — feleli a portás.

Egy óra múlva újabb telefon:

— Mikor nyitják az éttermet? — kérdezi az előbbi hang.

— Reggel nyolckor — feleli ismét a portás.

Félóra múlva megint cseng a telefon:

— Nem lehetne, kérem, mégis előbb kinyitni az éttermet? — kérdi a már ismert hang.

— Sajnos, nem. Nyolc óra előtt nem lehet az étterembe bemenni! — mondja most már türelmetlenül a portás.

— De én kijönni szeretnék, ugyanis rámzárták...

* * *

A mama azt kérdi 18 éves, modern felfogású leányától:

— Mondd, kislányom, ki volt az a férfi, akivel tegnap csókolózni láttalak?

— Az a kérdés, hogy hány órakor? — válaszolja a lányka.

* * *

A nápolyi vendéglős odaszól a pincérnőkhöz:

— Lányok, csinosítsátok ki magatokat, egy kis púder, egy kis rúzs, nagyon barátságos mosoly!

— Mi történt? — kérdezi az egyik felszolgálólány. — Valami előkelő vendégünk lesz?

— Nem, de a marhasült kőkemény.

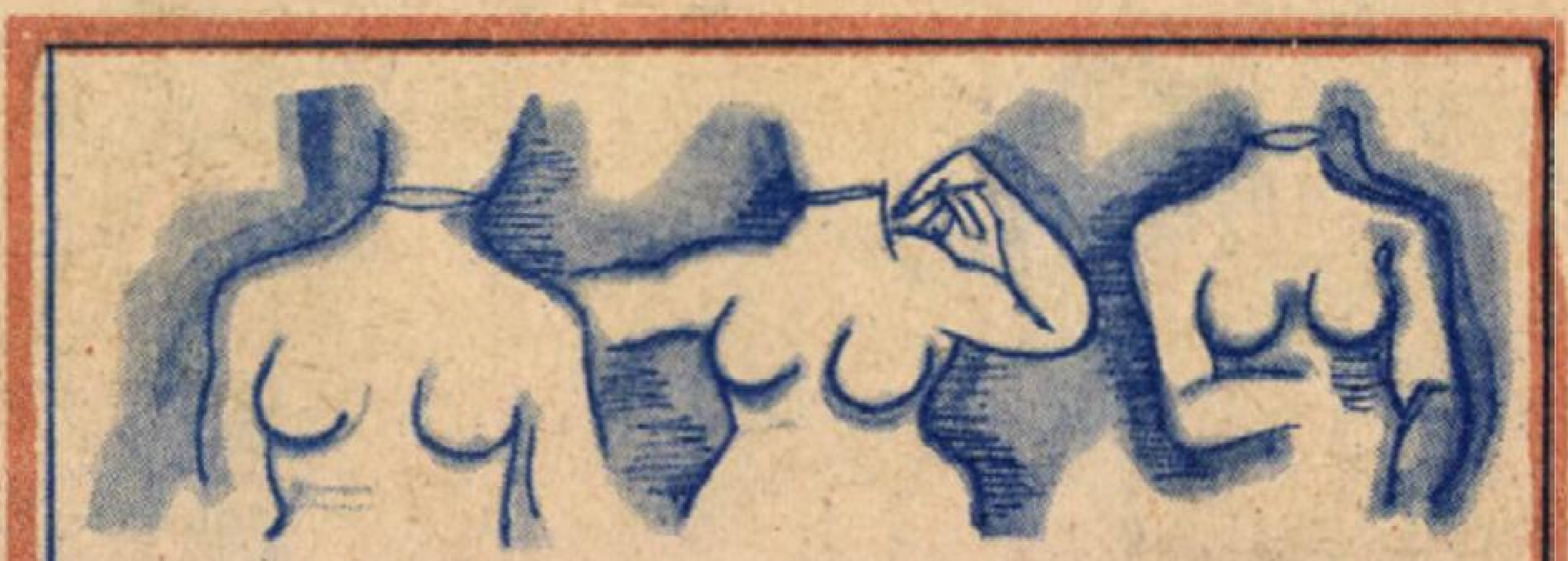

Új arcok az olasz filmiparban

Szovjet humor

Veszlav Brudzinszkij:

A tolmács

Külföldi vendég látogatta meg a művészet helyi nagyságait. Fiatal, szimpatikus tolmácsot hozott magával.

A tárgyaló felek összeültek, a vendég barátságosan a házigazda szemébe nézett, majd elkezdte:

— Nagy figyelemmel kísérem sajtónkban megjelenő cikkeit, melyek a kultúráról szólnak. Például, engem nagyon lebilincselt a homlokzatok és díszítések igen érdekes építészeti problémája... Vagy — a vendég még inkább beleélte magát — az önök vitája arról, hogy megtalálhatók-e a szocialista realizmus elemei a neoimpresszionista festészetben. Tudom, hogy az önök országának művészértelmisége arra törekszik, hogy munkásságával tökéletesen kifejezze a humanizmus elveit, annak ellenére, hogy ezen a téren nem minden kísérlet hozta meg a várt sikert. Engem igen érdekel az önök munkájának eredménye, és szeretném közelebbről is megismerni az önök alkotó tevékenységét.

Most elhallgatott, a házigazda pedig türelmetlenül nézett a tolmácsra, aki hivatásának magaslatán állva jelentőségteljes szünet után ennyit mondott:

— Azt mondja, hogy minden nagyon érdekli — és egy újabb szünet után hozzátette: — És azt kérdezi, milyen a művészet helyzete nálunk.

— A mi művészetünk — felelte izgatottan a házigazda — most új fejlődési szakaszhoz érkezett el. Megértettük, hogy az élettől távol álló akademizmus nem több, mint mesterség a művészetben. Új szervezeti formát hoztunk létre, hogy összefogjuk minden művész és minden alkotó csoport törekvését. Könyörtelen harcot folytatunk — ütött az asztalra a házigazda — a kezdetlegesség, a konjunktúra, az eszmeietlenség és a túldíszítettség ellen. Nagyon örülök, hogy kedves vendégünk ilyen élénk érdeklődést mutat kultúránk és annak problémái iránt...

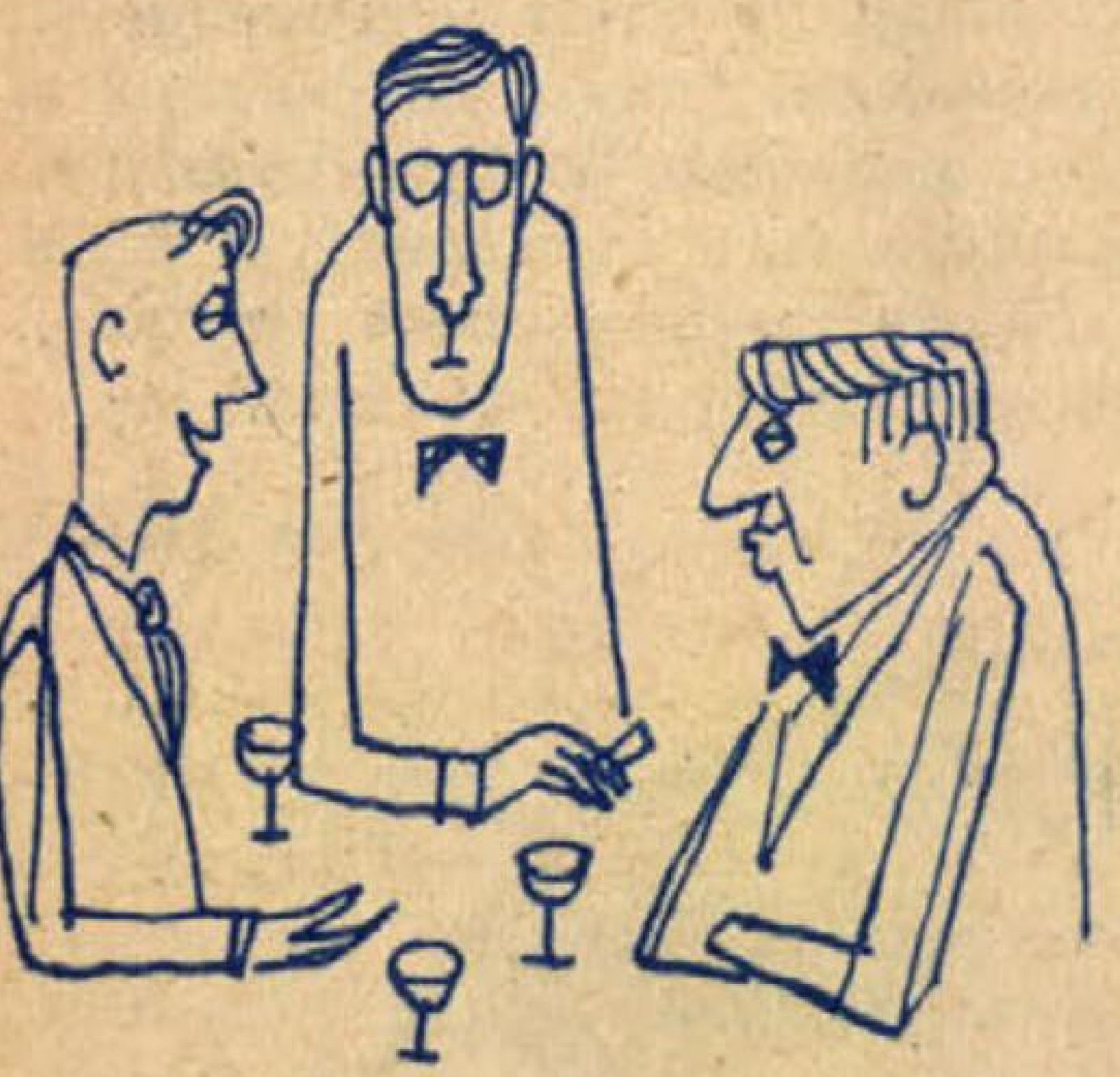

A tolmács a vendéghez fordult és az ő nyelvén így szólt:

— A házigazda azt mondja, hogy nagyon örül.

A vendég elmosolyodott, a házigazda széles mosolylyal felelt neki. Majd kezetszorítottak és megelégedve keltek fel a mindkettőjük számára igen érdekes eszmecsere után.

Oroszból fordította: **Kéki Ervin**
gimn. tanuló, Mezőtúr

Horgászás

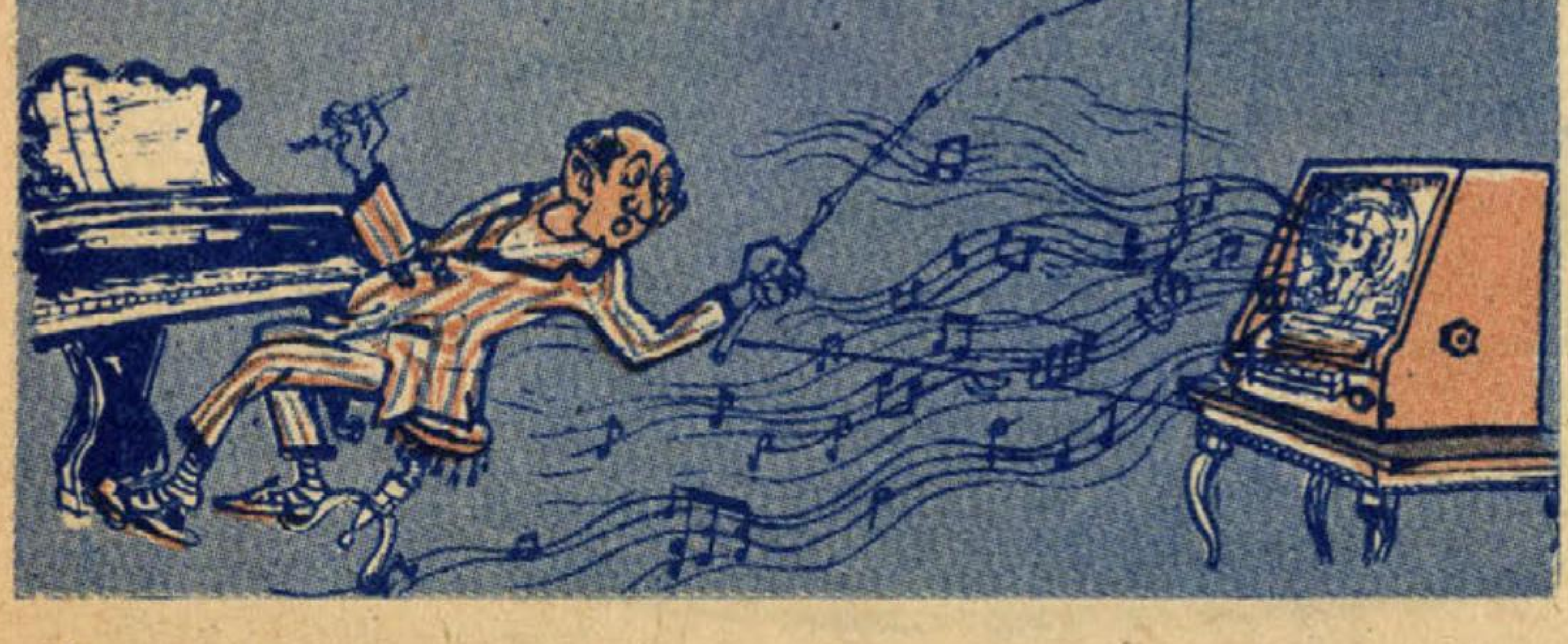

Hazafelé

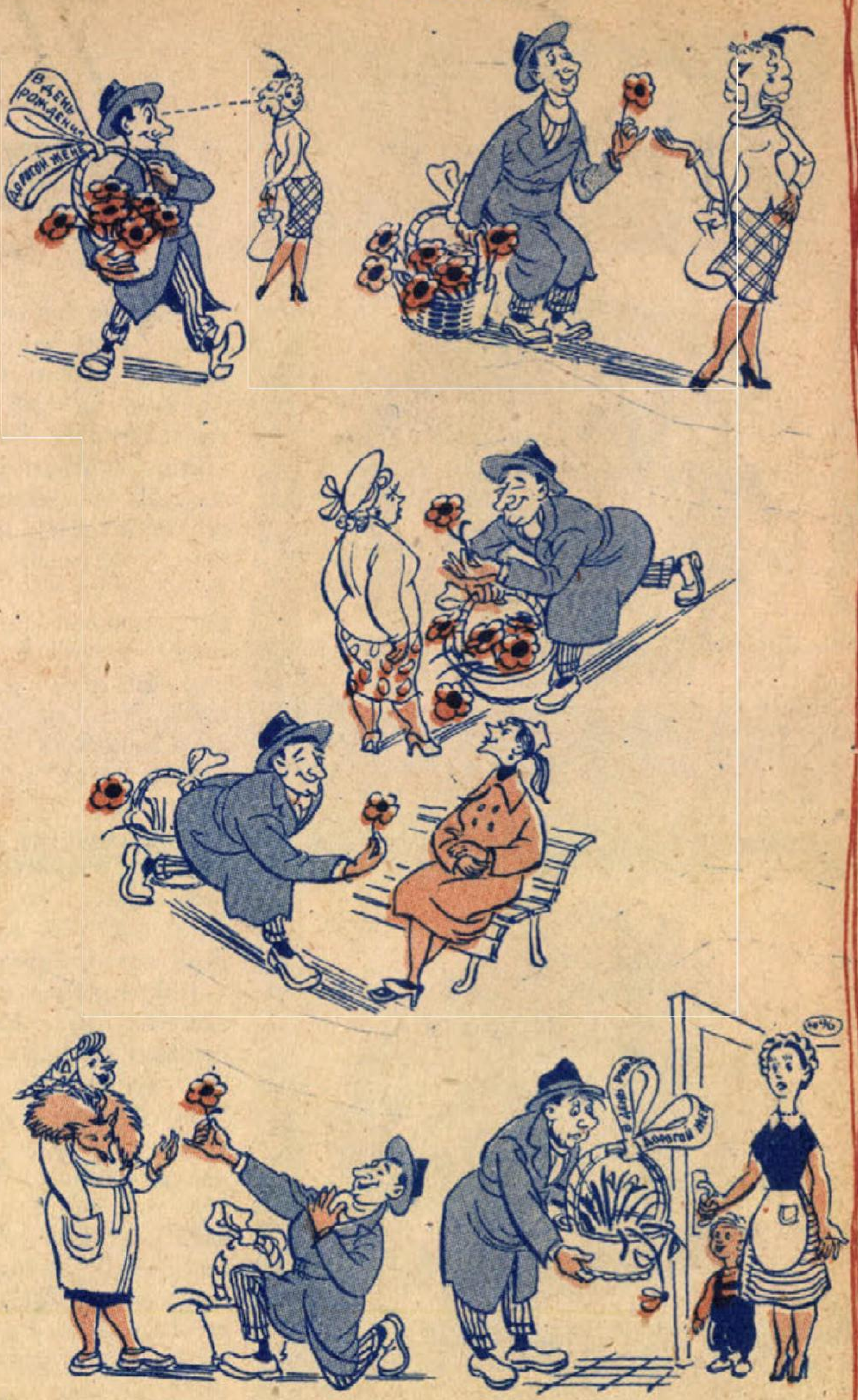

Ábránd és valóság

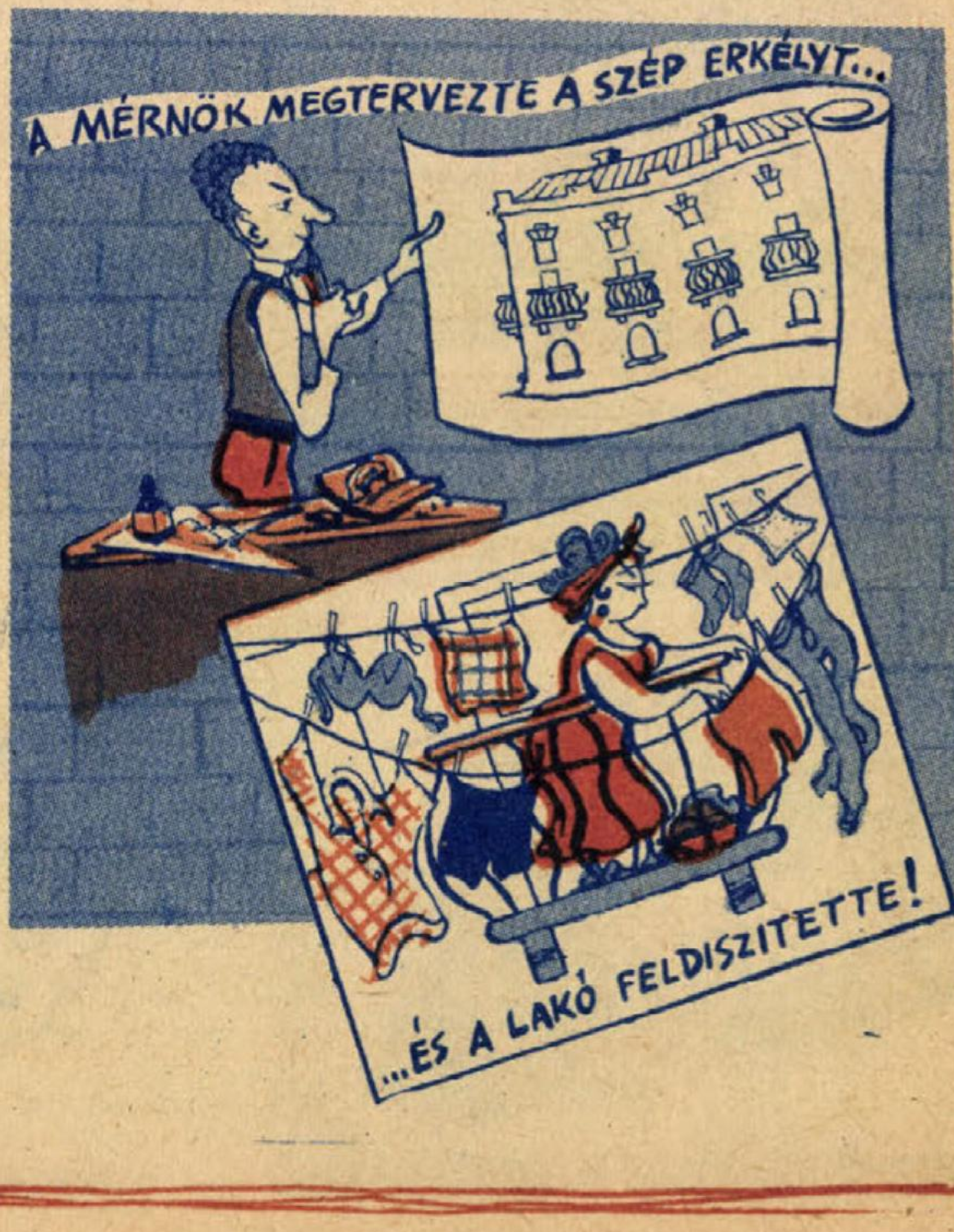
A MÉRNÖK MEGTERVEZTE A SZÉP ERKÉLYT...
...ÉS A LAKÓ FELDISZITETTE!

Amerikai humor

A gondos rendőr

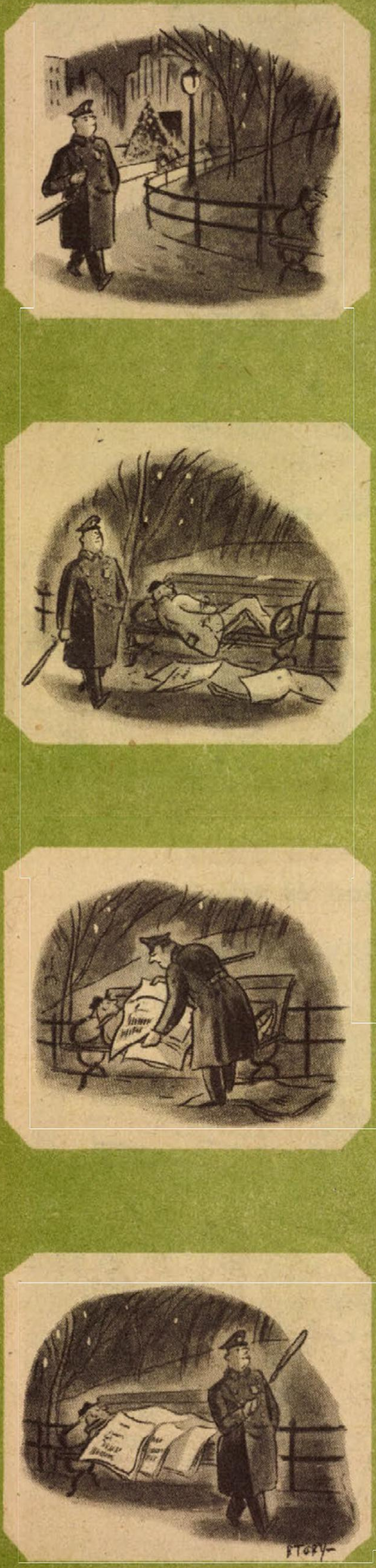

Egy amerikai Párizsban

(Hogyan kell megjavíttatni egy vízmelegítőt?)

Párizsi lakásomon elromlott a fürdőszoba vízmelegítője. A feleségemet alig tudtam visszatartani attól, hogy haza ne repüljön az első lökhajtásos utasszállító repülőgéppel. Én nem láttam okot pánikra. Szombat reggel volt, s mivel a vízmelegítő az elektromos áram hatására működik aktív napjaiban, elhatároztam, hogy telefonálok egy villanyszerelőnek. A villanyszerelő megértően hallgatta végig panaszomat, majd kijelentette, hogy mivel vízzel kapcsolatos berendezésről van szó, a dolog vízvezetékszerelőre tartozik. Nem az ő hatásköre tehát, de ha az ő hatásköre lenne, akkor sem jöhetne rögtön, mert annyira el van foglalva, hogy csak körülbelül a jövő év tavaszán kerülhetne sor a munkára. Felhívtam egy vízvezetékszerelőt, de az, amint meghallotta, hogy elektromos vízmelegítőről van szó, azt mondta, hogy forduljunk egy villanyszerelőhöz.

Ekkor fölhívtam egy másik villanyszerelőt, de körmönfont módon nem árultam el, hogy mi a baj. Ő azt mondta, hogy nagyon el van foglalva, s körülbelül jövő év február végén jöhet csak. Drámai hangon kezdtem könyörögni, s azt mondtam, élet-halál kérdéséről van szó. Azt mondta, az más, ha élet-halál kérdése, akor talán február elején már foglalkozni tudna a dologgal. Végül feleségem lelkiállapotára hivatkoztam, mire megígérte, hogy elküldi egy segédjét.

Délután 6 óra felé meg is érkezett az illető, alacsony volt és mérges. Azért haragudott, hogy mi az ördögnek zavarják őt szombat este.

Mielőtt rátértem volna a dologra, megkínáltam borral, beszélgettem vele labdarúgásról, az Ötödik Köztársaságról, kerékpárról és lóversenyről. A hangulat egyre feszültebbé vált, a feleségem kezét tördelve kiáltott:

— Most már mondd meg neki!

A segéd elkomolyodott. Bementünk a fürdőszobába, s megmutattam a vízmelegítőt.

— Hívjanak egy vízvezetékszerelőt — mondta a segéd.

Mondtam neki, hogy ez már megtörtént, de a hívott szerelő nem vállalta, nyilván, mert nem tudja megcsinálni. A segéd bólintott, s kijelentette, hogy a vízmelegítő legalább százéves, el is van törve, szét kellene szedni az egész házat, de még akkor sem biztos, hogy meg lehet javítani.

— Igaza van! — kiáltottam. — Őrültség volt önhöz fordulni. Nincs ember a földön, aki ezt meg tudja javítani. Ezt egyszerűen nem lehet megjavítani.

— Hát — mondta a segéd elgondolkozva — éppenséggel lehet.

— Ezt?! — kiáltottam. — Nincs ember!

— Hogyhogy? — kérdezte a segéd ingerülten. — Én meg tudnám javítani.

— Engedelmet az ellentmondásért, de ezt ezer év alatt sem lehet megjavítani.

— Én ne tudnék egy rongyos elektromos vízmelegítőt megjavítani?

— Monsieur, ön túlbecsüli tiszteletre méltó képességeit!

— Ide figyeljen, holnap hozom a szerszámaimat, és megcsinálom.

— Holnap vasárnap van.

— Ne törődjön vele. Én még nem láttam olyan elektromos vízmelegítőt, amit ne tudtam volna megjavítani.

— Hiába vesztegeti az idejét...

Feleségem rábeszélésére végre engedtem.

Másnap megjelent, egy félóra alatt tökéletesen megjavította a vízmelegítőt. Újra megkínáltam borral és bocsánatot kértem tőle, hogy kételkedtem szavában. Boldogan távozott, s mi rendkívül büszkék voltunk. Ritka dolog, hogy egy amerikai boldoggá tud tenni egy franciát.

Art Buchwald

Amerikai üzletember

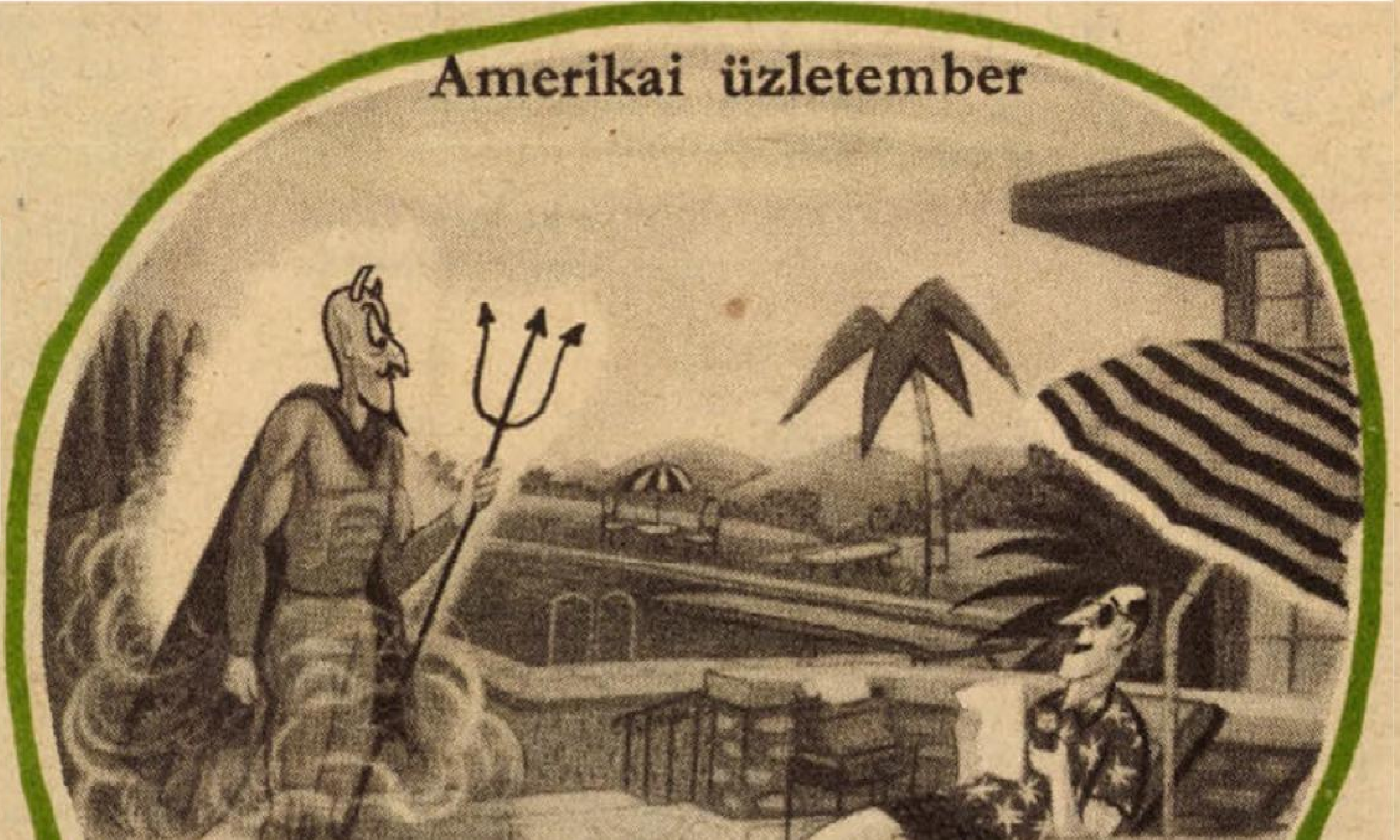

– Hogyan? Meg akarja venni a lelkemet? Miből gondolja, hogy még megvan?

Sürgős neki

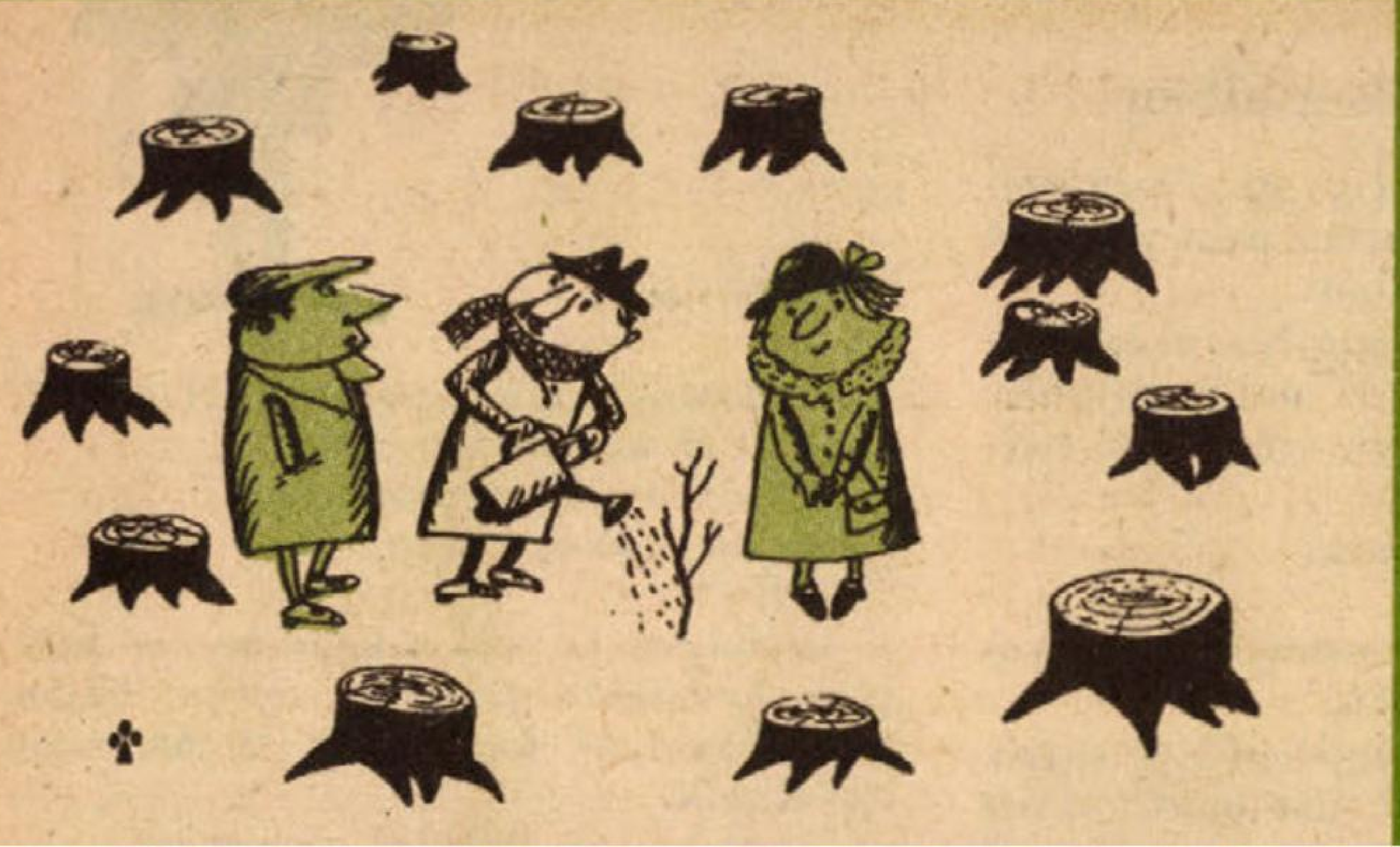

– Miért öntözi olyan szorgalmasan ezt a csemetét?
– Mert a belőle készülő bútort már kifizettem.

Dráma a szekrényben

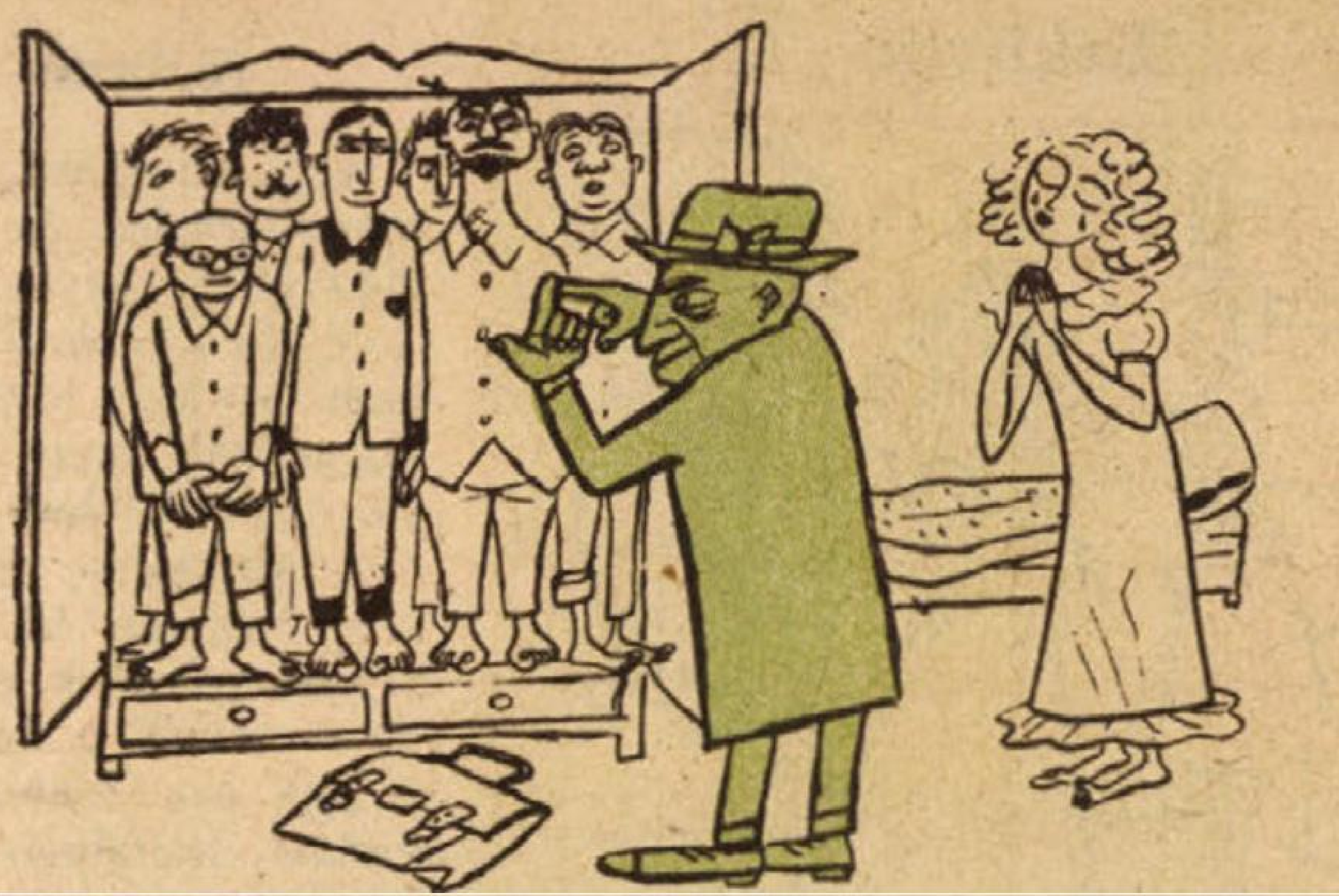

LENGYEL HUMOR

„Miért olyan elgondolkozott?" — kérdezte egy úr, az éppen mellette ülő, imént megismert hölgyet.

„Nem vagyok elgondolkozott."

„A kisasszony éppen fél órája szót sem ejtett ki a száján. Vajon miért?"

„Mert nem volt mondanivalóm."

„Ha a kisasszonynak nincs mondanivalója, sohasem beszél?" — kérdezte a fiatalember egyre növekvő érdeklődéssel.

„Nem."

„Akkor nem lenne kedve a feleségem lenni?"

*

A kis Hannát és testvérkéjét, Jant korán szoktatták illemre. Anyukáék az imént taníttatták meg vele, hogy kislány hálóingben nem fogadhat vendéget.

Az első este Jan be szeretett volna menni Hanna szobácskájába. Illedelmesen kopog.

— Nem szabad, Jan — hangzott a kislány hangja bentről —, hálóingben vagyok. Várj egy kicsit.

Jan vár egy-két percet. Újra kopog.

— Bejöhetsz, Jan — mondta most Hanna —, már nincs rajtam a hálóing.

A Marszalkowska utcában találkoztam Kowalskival.

„Megnősültem" — mondta — „és ezzel tömérdek gond szakadt a nyakamba. A legsúlyosabb az, hogy nincs lakásom."

„Nem tudnátok eleinte az apósodéknál lakni?" — ajánlottam.

„Sajnos, nem. Ők is az apósuknál laknak."

*

Az I. számú igazgató a külvárosban lakott, a villamosmegállótól még egy jó kilométernyi gyaloglásra. Lakása és hivatala között szolgálati gépkocsiját minden rábeszélés ellenére sem használta, mondván, egy kis kutyagolás jót tesz az igazgatók pocakjának is.

Az I. számú igazgató később más beosztásba távozott.

A II. számú igazgató kétszáz méternyire lakott a villamosmegállótól, otthona és a gyár közötti útvonalon pedig mindössze kilenc hónapig használta szolgálati gépkocsiját. Ezen idő után nem távozott más beosztásba, mint elődje, de ő sem használta tovább a gépkocsit.

A II. számú igazgató saját gépkocsit vásárolt.

H. Zurkowna és W. Jot

Álarcosbálon

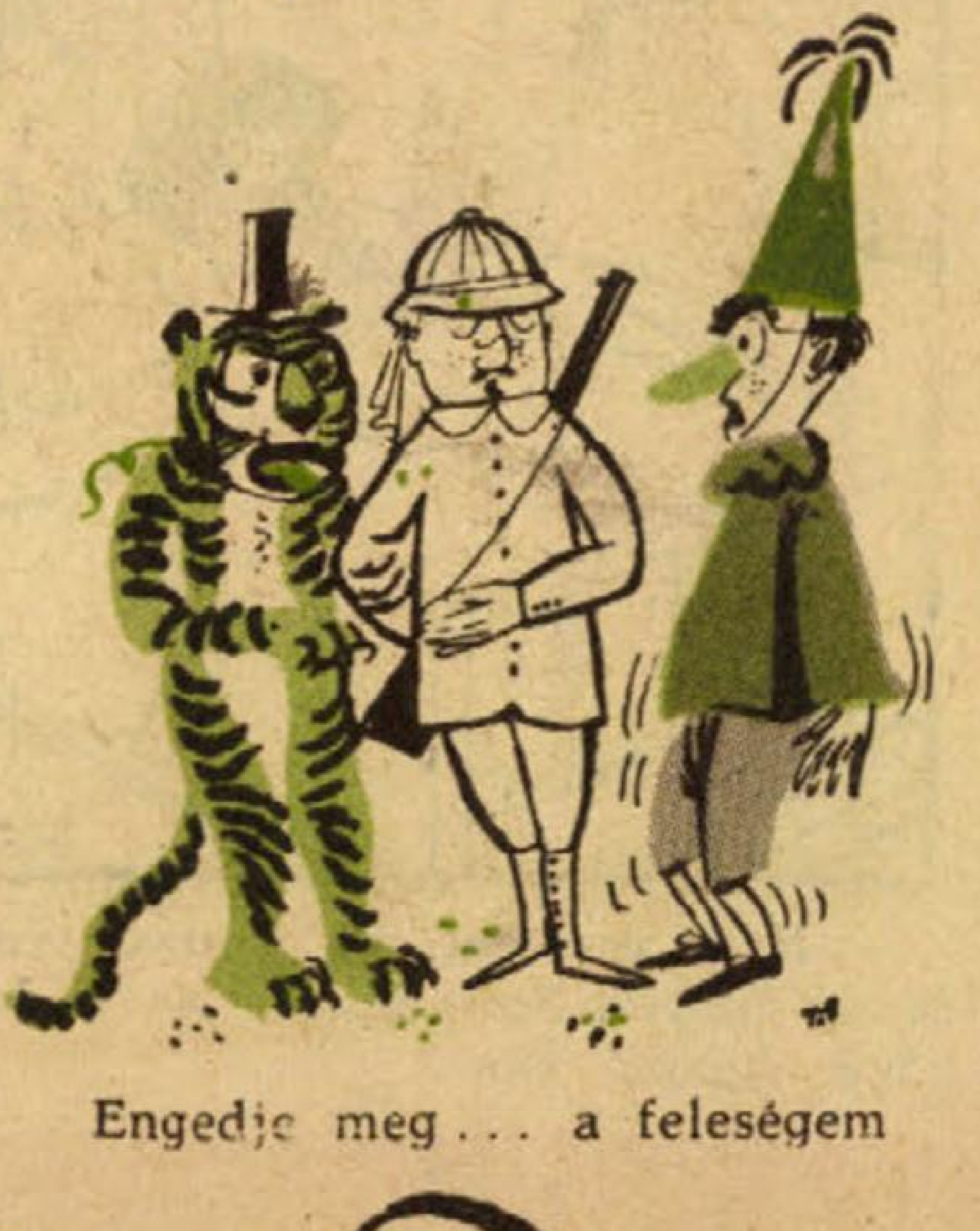

Engedje meg . . . a feleségem

A házi áldás

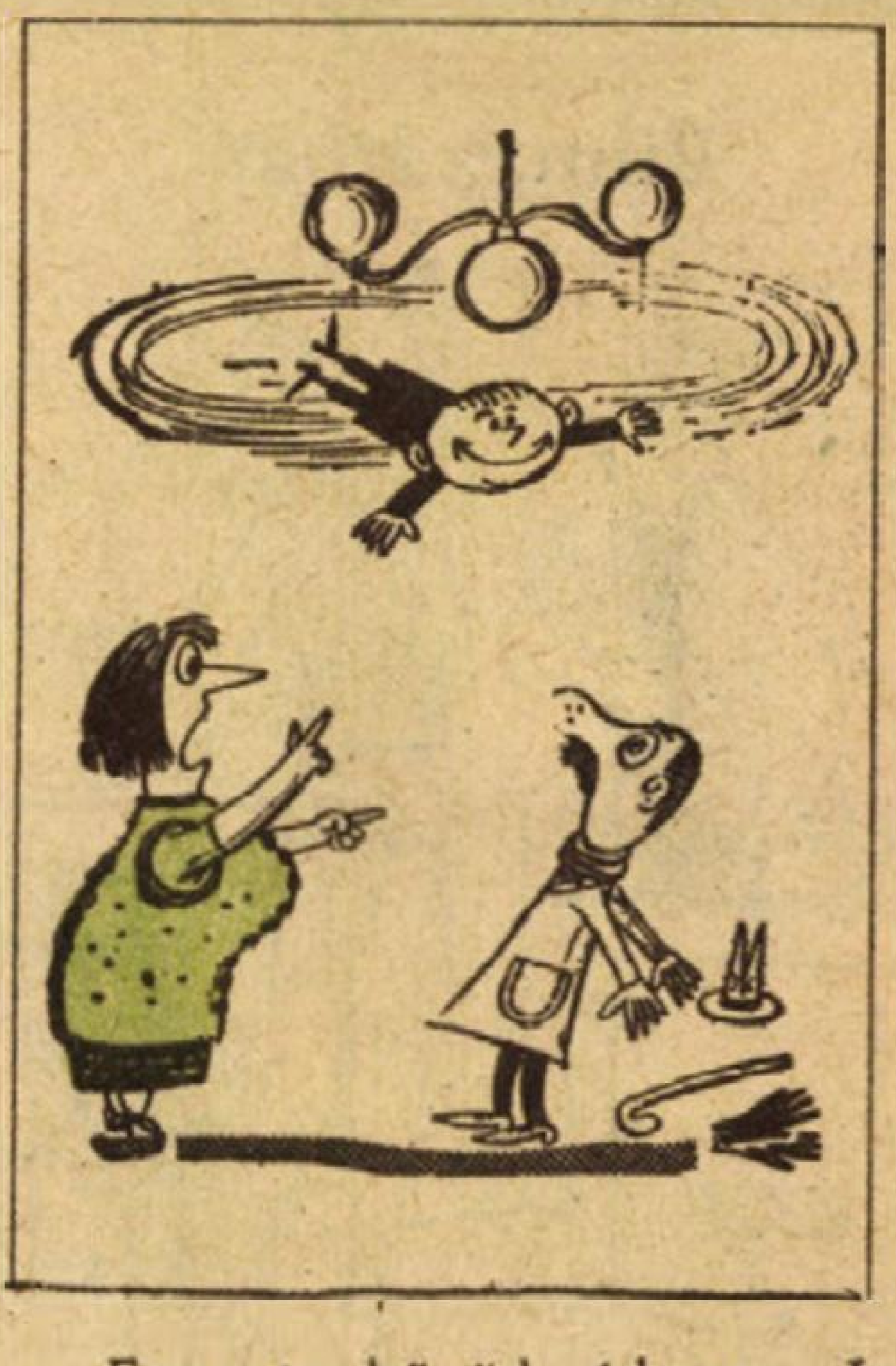

– Ez a te bűnöd, édesem. Jurek lenyelte a luftballont és most szputnyikot játszik . . .

Pontos mérés

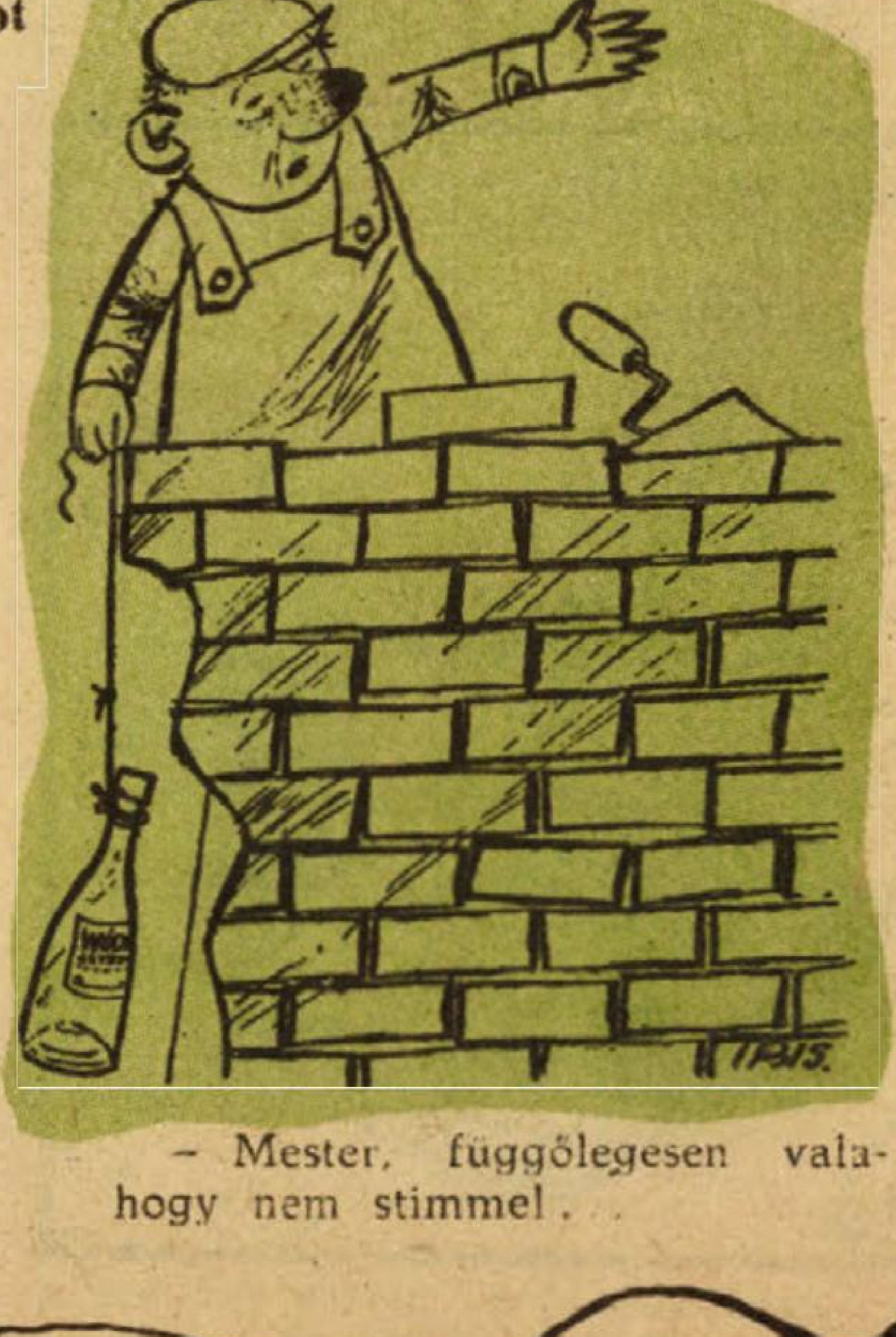

– Mester, függőlegesen valahogy nem stimmel . . .

Francia humor

Esküvőn

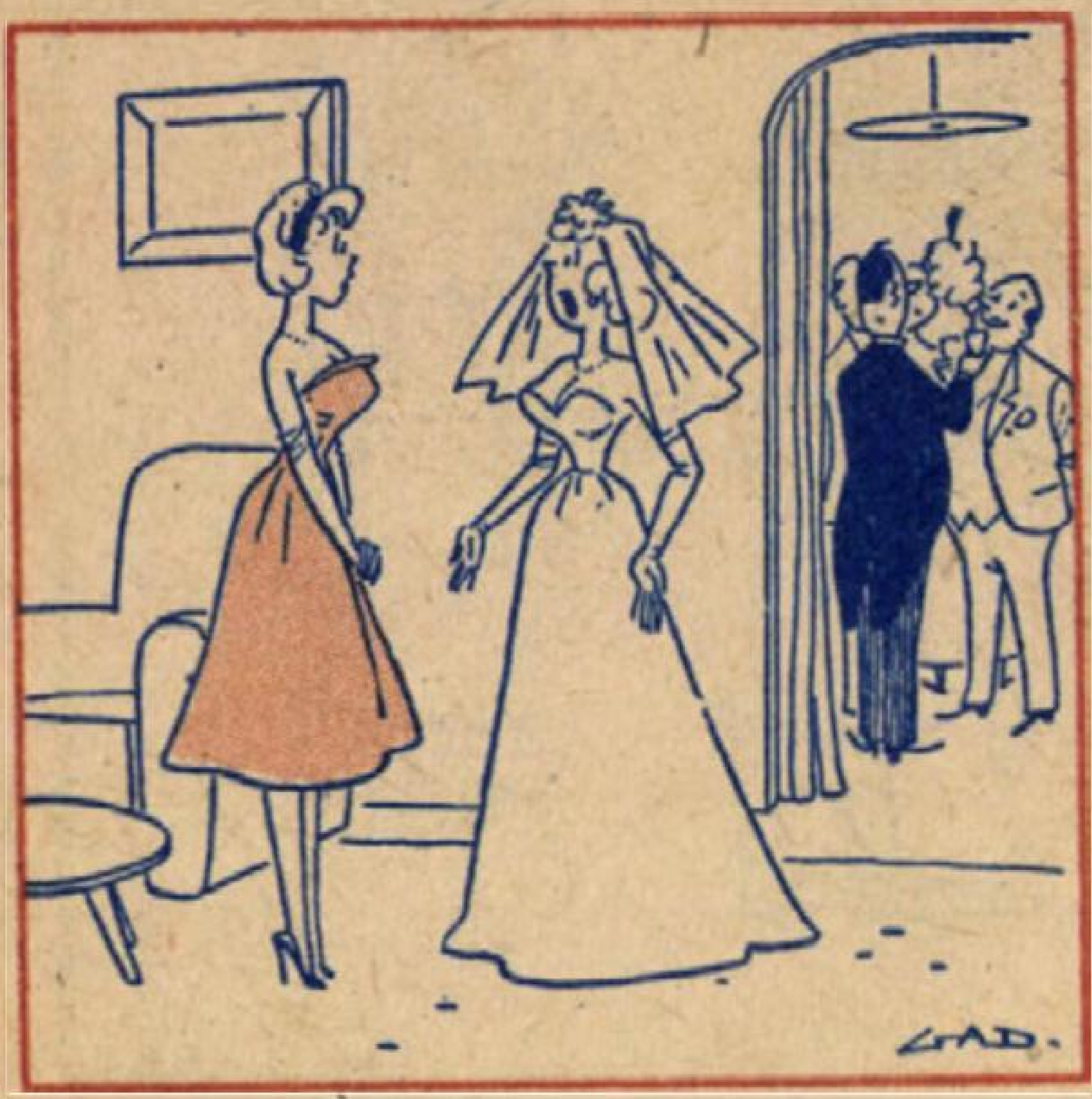

– Nem volt mára semmi programom, hát férjhez mentem . . .

Filmgyárban

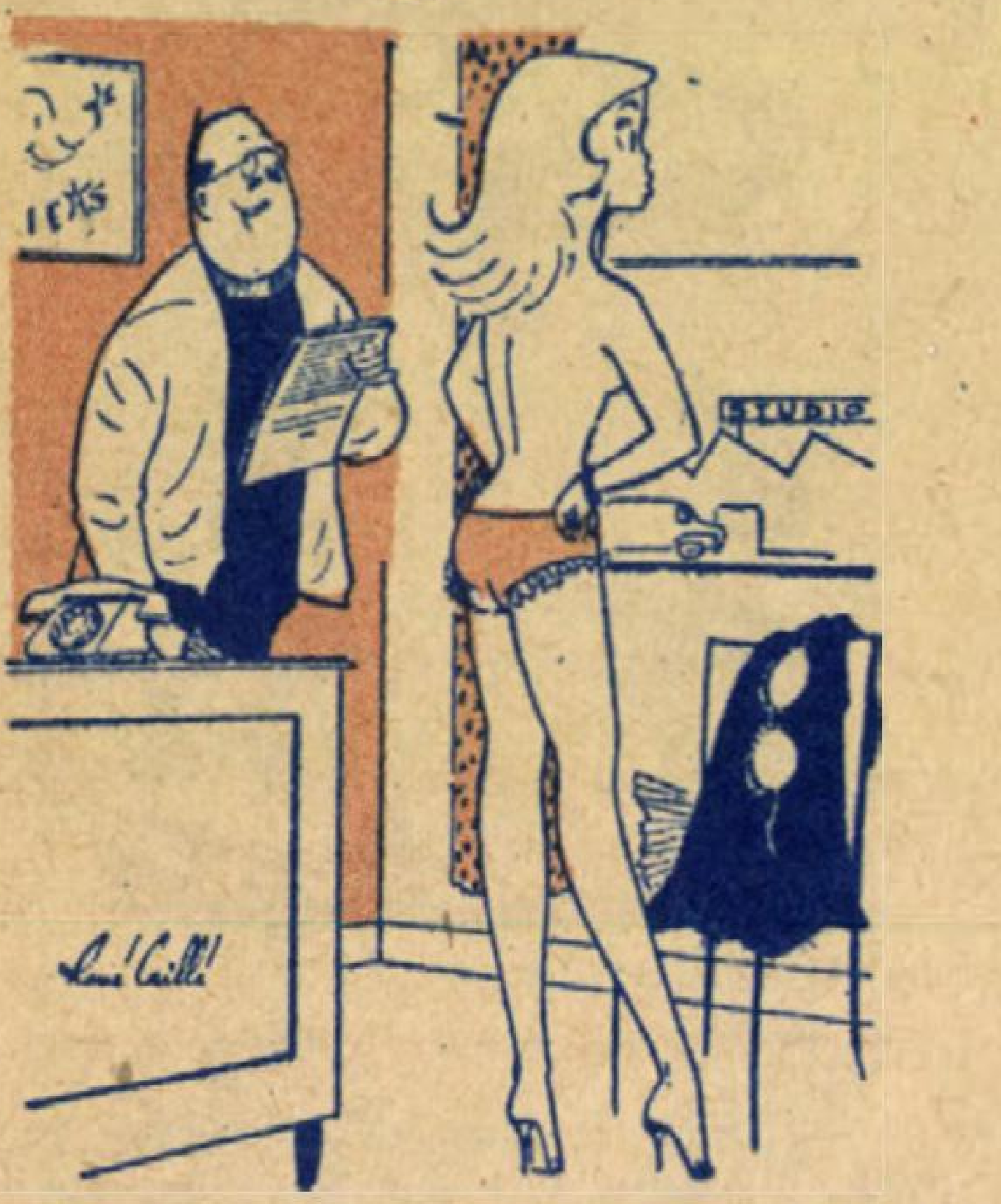

– Sajnálom, kisasszony, de most jut eszembe, hogy erre a szerepre barna nőt keresünk!

Kaland az őserdőben

Két délvidéki francia az őserdőben oroszlánra les. Az oroszlán nem jön. Azt mondja az egyik szájhős:

– Nem itt kell várni a fenevadat, hanem be kell hatolni az erdő mélyébe. Fogadjunk, hogy én egy órán belül elejtek egy oroszlánt!

– Mennyibe fogadunk?

– Százezer frankba.

Kezet fognak és a rettenthetetlen vadász eltűnik a bozótban.

Egy óra múlva megjelenik a másik vadász leshelyén egy hatalmas, kövér oroszlán.

– Ne kapkodjon a puskája után, uram – szól a halálra rémült vadászra. – Csupán egy üzenetet hoztam: A barátja azt üzeni, hogy tartozik önnek százezer frankkal.

Ott túl . . .

Az ájtatos szenteletű férfiú a másvilágra kerül. Bevezetik egy nagyon kényelmes, nagyon előkelő szalonba, beültetik egy süppedő fotőjbe, a legfinomabb italokkal és ételekkel kínálják. Csakhamar eléje toppan egy csodaszép nő és elkezd hárfán játszani. Játszik, játszik, megállás nélkül, éjjel és nappal. Hosszú idő telik el, a szenteletű férfiú nem bírja tovább. Csenget. Érkezik egy szárnyas alkalmazott.

– Miféle muzsika ez? – kérdezi.

– Ez a szférák zenéje, uram.

– Nem lehet abbahagyni?

– Nem, kérem. Kötelező.

A szenteletű úr dühösen felkiált:

– Tudja mit, akkor inkább vigyen át a pokolba!

Mire az alkalmazott úgynevezett angyali nyugalommal:

– Ott vagyunk, uram.

Viharban

A süllyedő hajón a kapitány éles hangja süvít át a riadt tömegen:

– Tud itt valaki imádkozni?

Egy férfi jelentkezik:

– Én!

– Helyes – szól a kapitány. – Eggyel kevesebb mentőöv van a hajón, mindenki más kap egyet és ön majd imádkozik.

Szerelmes vőlegény

Georges megfogja a kezét a menyasszonyának és így szól:

– Drága, egyetlen szerelmem, az esküvő előtt még meg kell gyónnom neked néhány szerelmi kalandot.

Colette kedvesen mondja:

– De hiszen a múlt héten már meggyóntad!

Mire a vőlegény:

– Ezek azóta történtek.

Az utolsó próba

A párizsi Operaház híres arról, hogy nagyon gyengén fizeti a zenekar tagjait. Ezért a karmesterek kénytelenek elnézni, hogy a zenészek nem járnak pontosan próbára. „Másutt kell kenyeret keresnünk” – ez a megszokott kifogás.

Így történt az anekdota szerint, hogy egy új dalmű utolsó próbáján a zenekarnak csupán egyetlenegy tagja jelent meg. A karmester szívélyesen köszöntötte a különcöt:

– Nagyon köszönöm önnek a megjelenést. Az esti előadás előtt ünnepélyesen fogom köszönteni, mint a kötelességteljesítés példaképét.

A zenész savanyúan válaszolt:

– Inkább most tessék elmondani karnagy úr. Koncertem van este, nem tudok eljönni a premierre.

Hölgyvezető

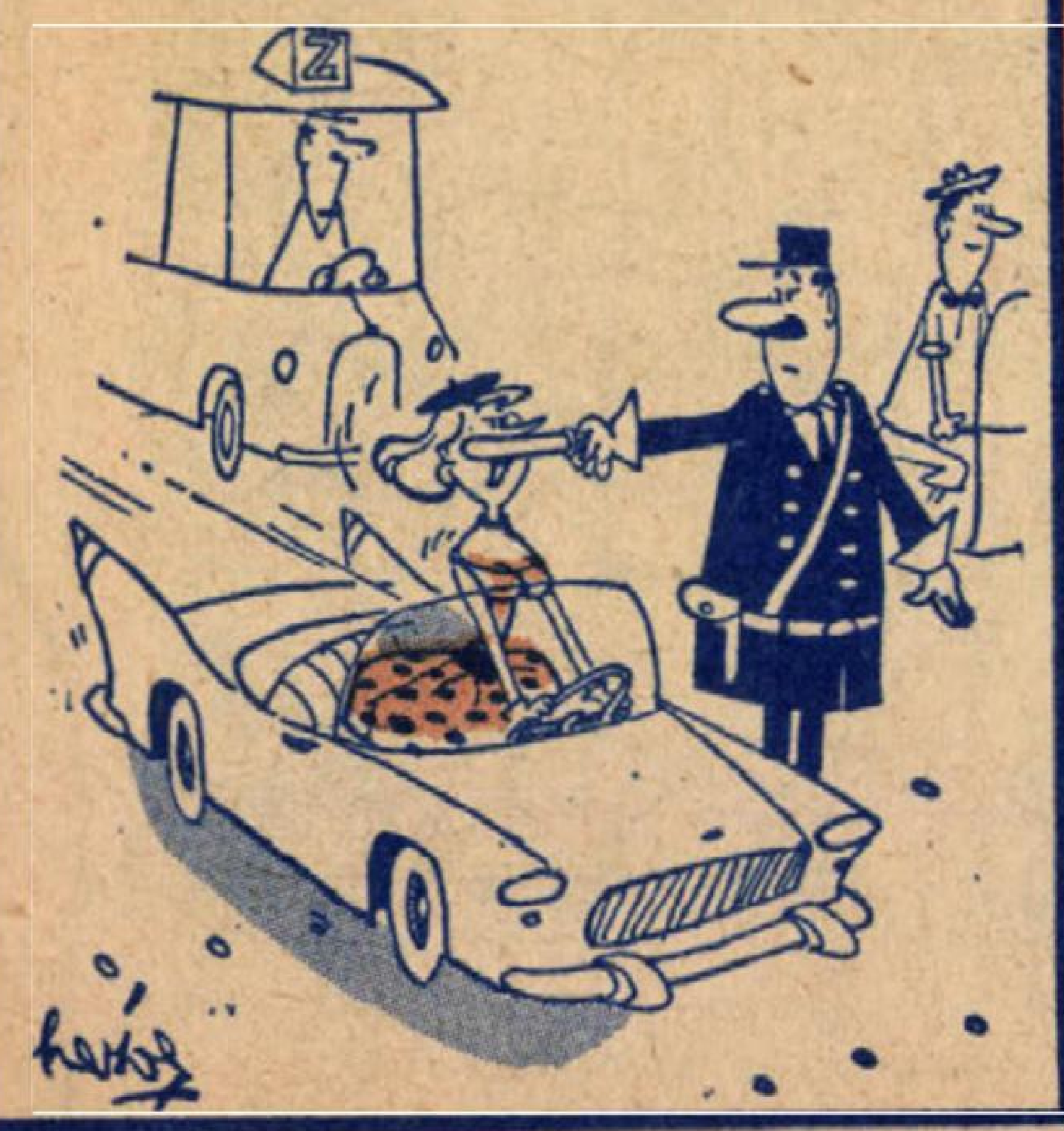

– Vegye már el az orrom elől ezt a botot, nem birok befordulni . . .

Kórházban

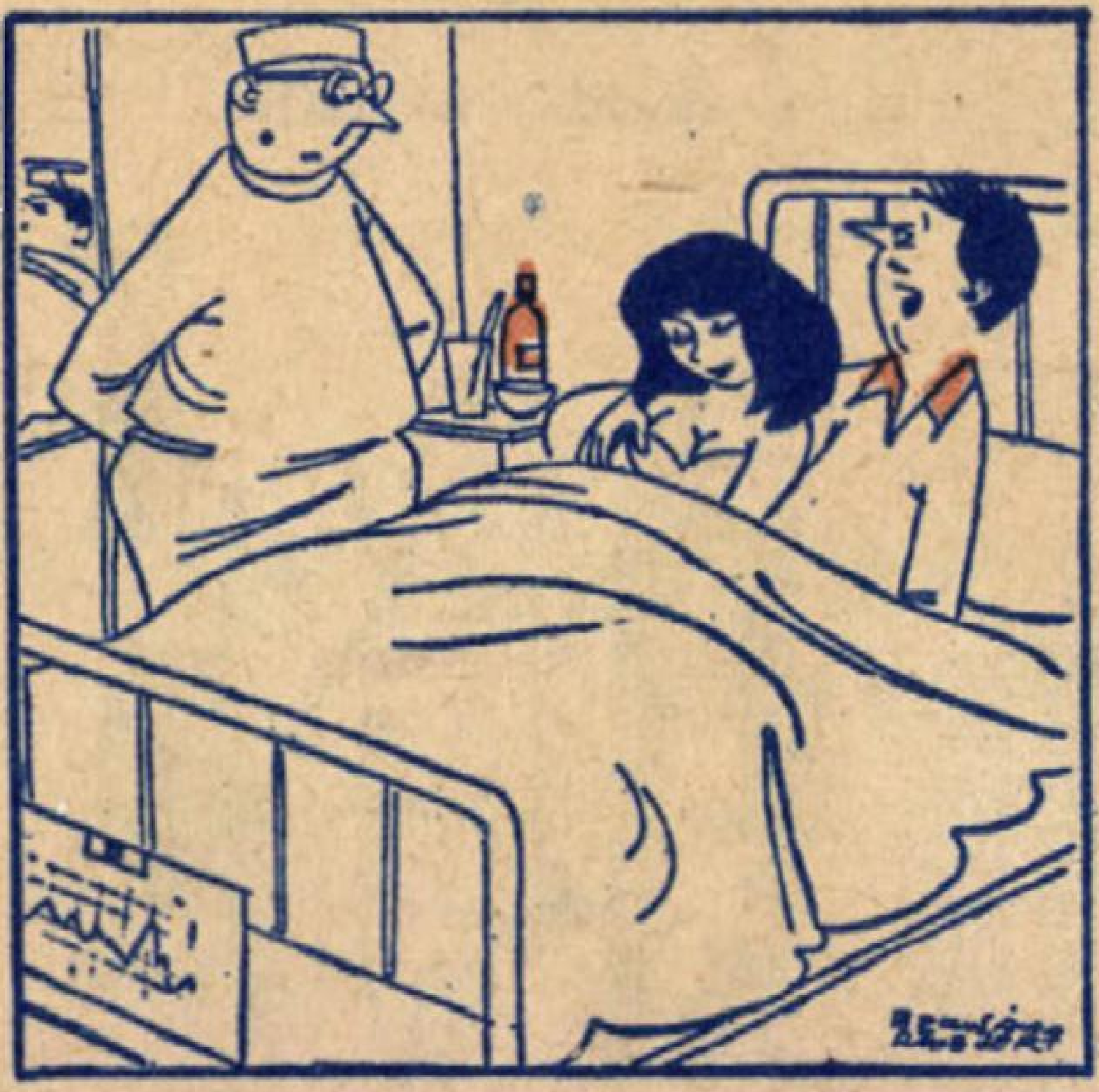

– Nem éreztem jól magam, főorvos úr és helyesnek találtam, ha a kedves nővér kéznél van . . .

Dráma a tengeren

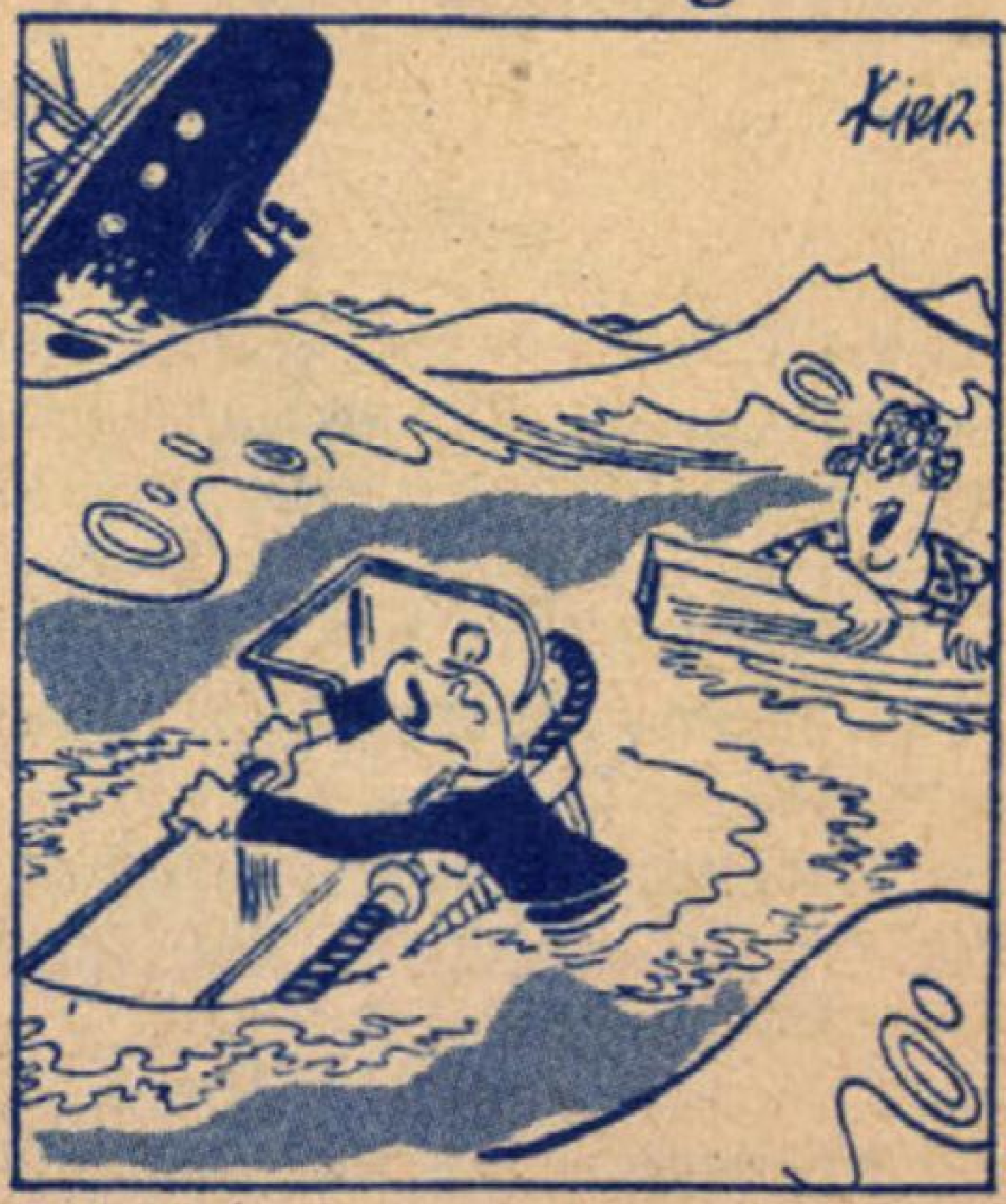

Feleség:
Mindig csak a bárnál vagy!...

Italboltban

Szűr-Szabó József rajza

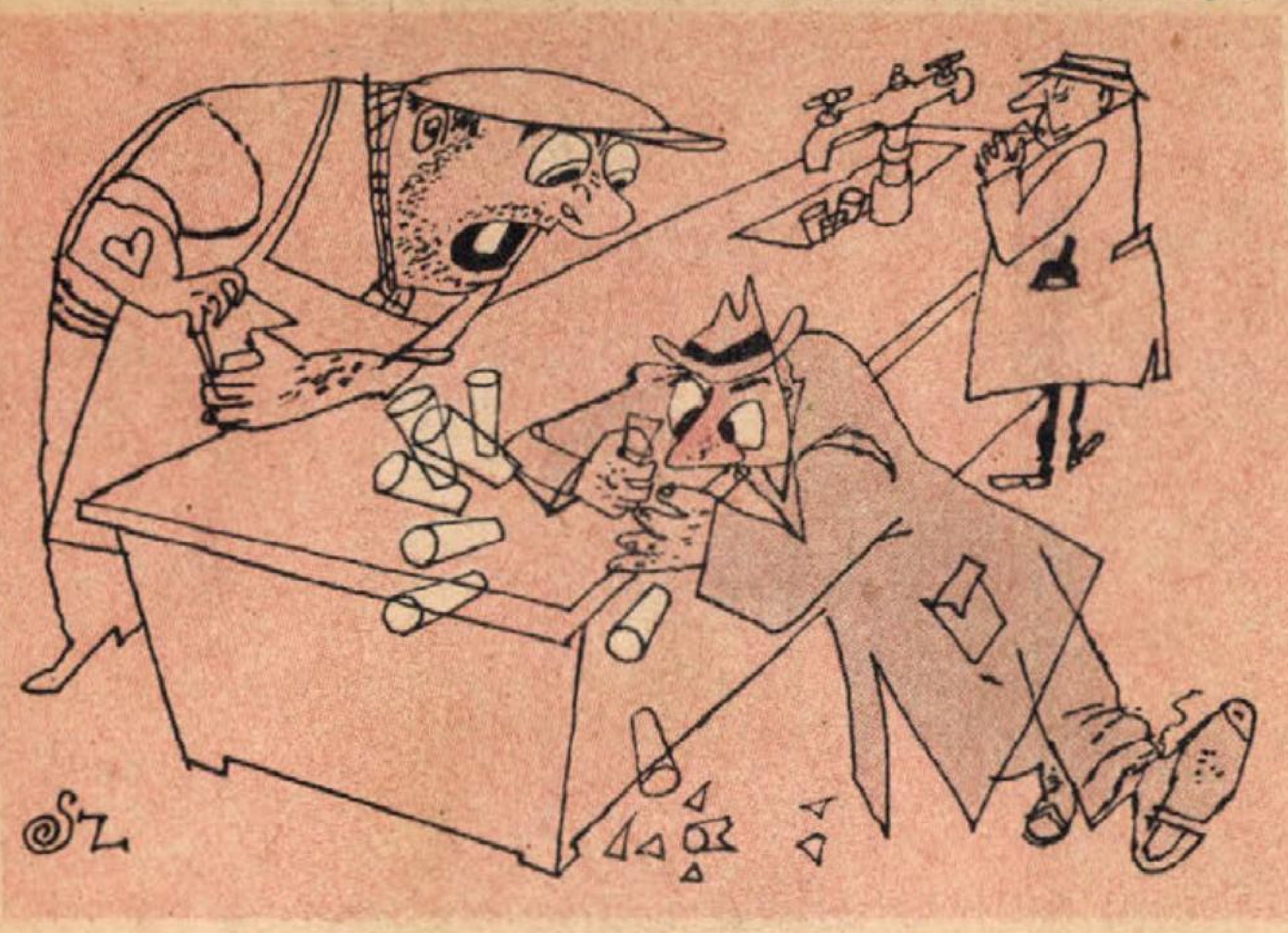

– Ide figyeljen, apuskám! Addig tűnjön el, amíg udvariassági versenyben vagyok!

Háromnapos munkaszünet

Réber László rajza

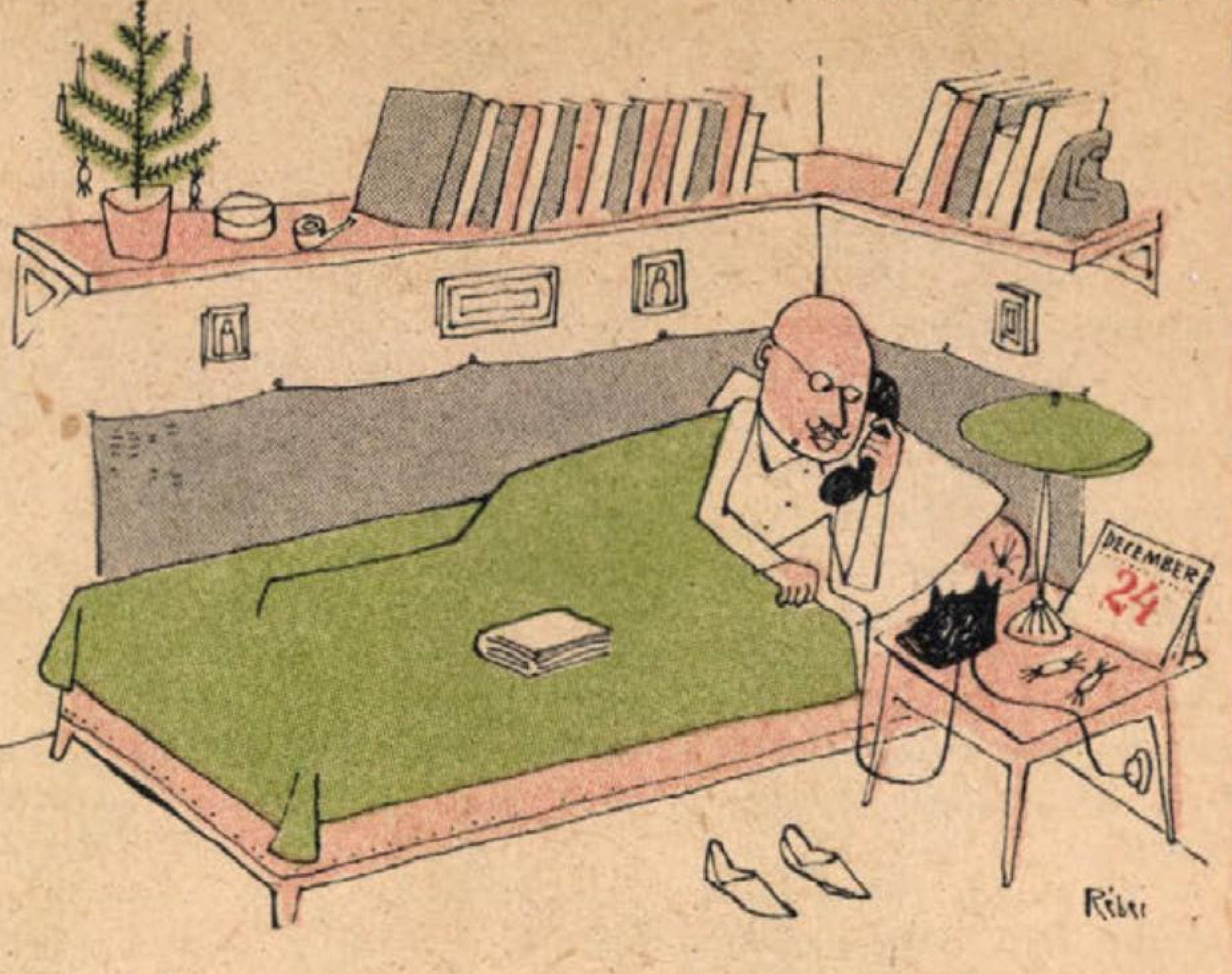

– Telefonébresztő? Kérem, ébresszen fel 28-án reggel hét órakor . . .

Kiszállás

Lateiner Demeter általában nehezen bújt ki az ágyból, de ezen a reggelen már hajnali fél hatkor frissen kiugrott és fütyörészve borotválkozott. Élete első kiszállására indult. Ez nemcsak reményeit, de tekintélyét és önbecsülését is megnövelte. Munkatársai sok szépet és biztatót meséltek kiszállásaikról, hogy ügyes elszámolást kell készíteni és akkor jut is, marad is. Irígyelte őket ezért a jó mellékkeresetért s hogy mellesleg megismerik az országot. Hű élettársa, Annamária unszolta is mindig: menjen kiszállásra, s hogy még eddig nem sikerült, kérdőre vonta: „Mellőznek, Demeter? Talán meg is fúrtak?"

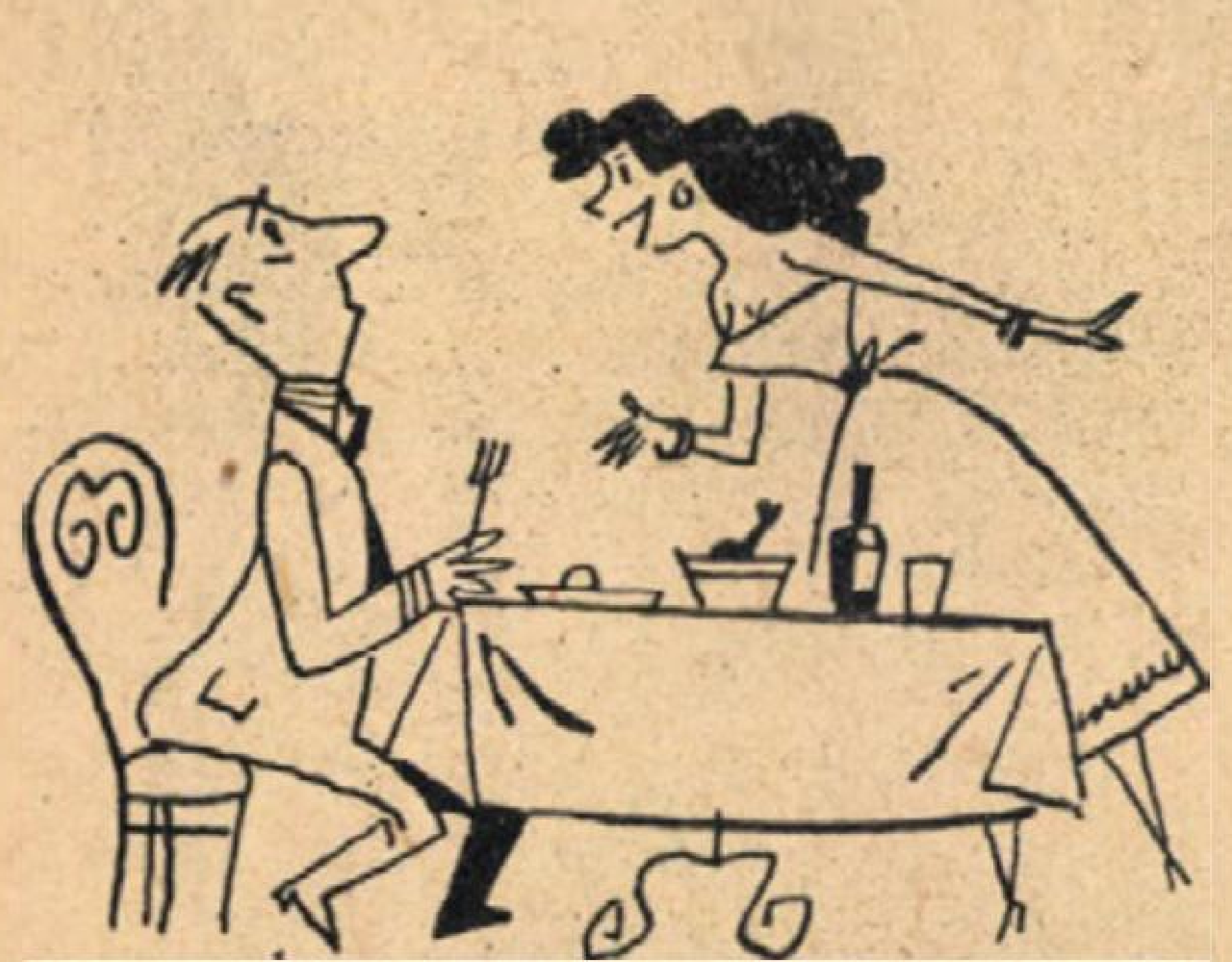

A vonat délben érkezett, kis késéssel. Mivel világéletében pedáns ember volt, csak egy szendvicset evett és szaladt a dolga után. Mielőtt azonban a gyárba ért volna, egy porcelánüzletben vásárolt egy szép, nagy, lapos vázát, rajta a város látképével, hogy emlékül vihesse Annamáriának. Még az útravaló hitvesi csók homlokára lehellésekor is azt súgta ugyanis: „Nehogy hozz nekem valamit, Demeter!" Épp ezért nem kockáztatja, hogy elfelejtse vagy lekéssen róla. Ki tudja, mikor zárnak vidéken az üzletek?

Későn végzett. Úgy döntött, hogy egyenesen a szállodába megy, megvacsorázik, utána sétál egyet, hogy megismerkedjék a városka házaival, lakóival, levegőjével — ahogy mondani szokás: couleur locale-jával. Válogatott vacsorát rendelt, kis bort is mellé, hiszen ez az alkalom ünnepszámba megy, nemcsak mint a kiszállások sorozatának s következőleg fellendülésüknek első állomása, hanem mert tíz év óta ez az első lehetősége, hogy Annamáriát nélkülözze.

Amikor azonban a feketénél tartott, asztalához lépett egy éjfekete, ragyogóan szép fiatal nő. Mélyen kivágott ruhájából szinte világított selyemfényű fehér bőre és melleinek igéző lankái azonnal magukra vonták Lateiner Demeter tekintetét. „Megengedi?" — kérdezte a nő és választ sem várva leült. Demeter azonnal bemutatkozott és kijelentette: kitüntetésnek érzi, hogy megtiszteli jelenlétével.

„Ugye, maga pesti?" — kérdezte a szépséges hajadon, aki a bemutatkozásnál Babucinak nevezte magát. — „Imádom Pestet, meséljen róla!" Szó, szót követett, de Demeter hangja egyre inkább akadozott. A nő hosszú, gondozott kezét, párnás ujjait bámulta, csillogó ékszereit, meztelen vállát, kicsattanó és csábító ajkát, bűvölő tekintetét, sőt, egy alkalommal, lopva oldalt hajolt és szemügyre vette a rövid szoknya alól kiívelő lábait.

„Tetszem?" — kérdezte ekkor Babuci és közvetlen mozdulattal Demeter remegő kezére csúsztatta a kacsóját. Pirulva válaszolt és lelkesen engedelmeskedett, amikor Babuci felszólította: „Kérek vacsorát és pezsgőt." Miután koccintva összetegeződtek, megkérte, hogy kísérje el városnéző sétájára.

Ez elég rövidre sikerült, mert Babuci bevitte a szomszédos lokálba, a Mambo Bar-ba. Demeter a harmadik pohárka tömény után könnyezve vallotta be, hogy így szeret ismerkedni a couleur local-lal, de Babuci kinevette és tömören megállapította: „Hülye vagy, Döme, de ez jól áll neked."

Mintha erre ocsúdott volna, indulásra szólította a délceg ifjút, akivé a pohárkák folyamán Demeter felmagasztosult. Odakint belekarolt a nőbe és követelni kezdte, hogy tegeződésüket csókkal pecsételjék meg. „Ne légy türelmetlen, Döme" — kacagott Babuci és lakására támogatta.

*

„Mit hoztál, Demeter?" — fogadta forró csókkal Annamária. Már a vonaton felkészült rá, miképpen tussolja el, hogy a váza Babucinál maradt. Hosszan ecsetelte, mennyire becsapták a hivataltársai: a kiszállásokon nem lehet keresni, csak ráfizetni. Részletes számadást csinált, kétszer harmincegy forint napidíj, ez a bevétel; két ebéd, vacsora, a vonaton málnaszörp, a gyárban fizetnie kellett kétszer egy rundó feketét — egy szó mint száz: tizenhat forintot ráfizet — vallotta és hozzágondolta: a többi százötvenet még ma kölcsönkéri Albert bácsitól, a szomszéd agglegénytől.

„Úgy" — biggyesztette el ajkát Annamária —, „ezek szerint nem érdemes kiszállásra menni. Ugye, Demeter, most voltál utoljára? Te ehhez is ügyetlen vagy!" — legyintett.

„Szó sincs róla, drágám" — ellenkezett sietve Demeter. — „De ígérem neked, hogy majd ebbe is belejövök . . ."

Zay László

Paciéknál

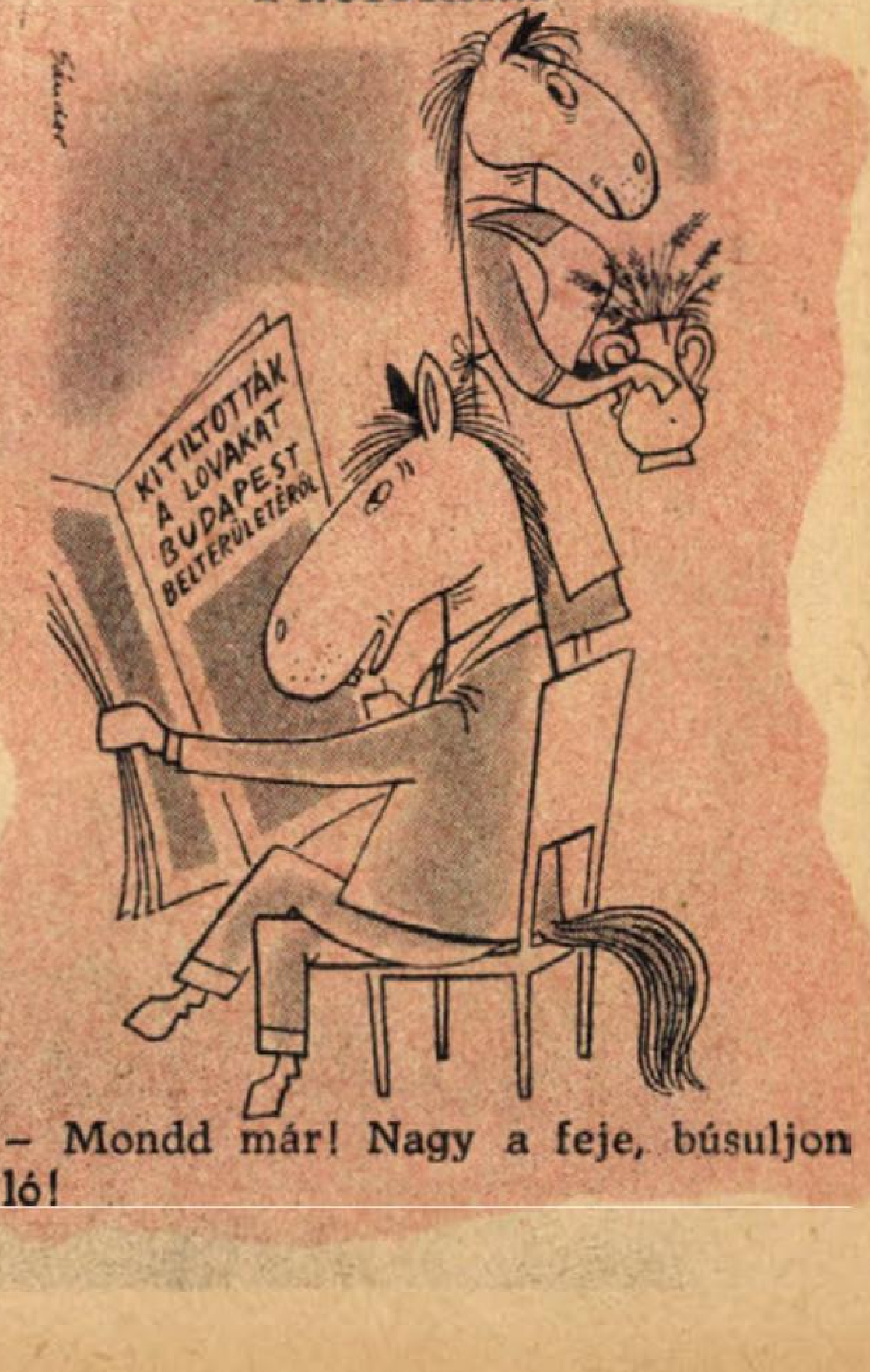
KITILTOTTÁK A LOVAKAT BUDAPEST BELTERÜLETÉRŐL

– Mondd már! Nagy a feje, búsuljon a ló!

Lélektani probléma

Már régóta izgat a kérdés: vajon mikor és hogyan támad egy emberben az a gondolat, hogy most leül és egy postabélyeg nagyságú papírfecnire, mikroszkópikus betűkkel ráírja, mondjuk, Fehér Klára legújabb regényét, vagy hogy leül és gyufaszálakból felépíti a pécsi dóm pontos mását. Emberileg is, lélektanilag is érdekel a probléma, mi lehet az a tudat-alatti rugó, amely kiváltja ezt a vágyat.

Ezért örültem, amikor megismerkedtem Lápi Vincével, aki gyufaszálakból huszonöt évi türelmes munkával felépítette az 1840-es Buda kicsinyített mását, korabeli metszetek nyomán.

— Huszonöt éve dolgozom a művemen — mondta Lápi Vince elgondolkozva. — Pontosan huszonöt esztendővel ezelőtt történt, hogy teljes árvaságra jutottam. Szüleim után maradt valami kis örökség, de drága testvéreim mindenből kiforgattak. Ugyanabban az évben megnősültem, de a feleségem hatheti házasság után megszökött egy nőimitátorral, és magával vitte maradék pénzemet. Pedig akkor nagyon kellett volna a pénz, mert az idő tájt bocsátottak el az állásomból. Egész nap munka után talpaltam és egy este, amikor hazatértem, üszkös romok fogadtak. A ház leégett, csak a háziúr maradt meg, aki felpofozott, mondván: én gyújtottam fel a házat. Bevittek a rendőrségre, szerencsémre néhány nap alatt sikerült tisztáznom magam és elengedtek. Otthonom azonban nem volt, naphosszat az utcán csavarogtam. Sikerült beszereznem egy jó kis mellhártyagyulladást, amivel bevittek a kórházba, miután elütött egy teherautó. Amikor a kórházból kikerültem, hiába kutattam a zsebemben, egy lyukas fillért sem találtam, csak egy doboz gyufát. Erősen törtem a fejem, most mit csináljak. Ekkor határoztam el, hogy felépítem Buda városát úgy, ahogy az 1840-ben fennállt — fejezte be Lápi Vince, majd kérdően hozzátette: — Mondja, mi mást csinálhattam volna?

Igazat adtam neki. Ez volt az egyetlen megoldás.

(m)

Házon kívül van

Pusztai Pál rajza

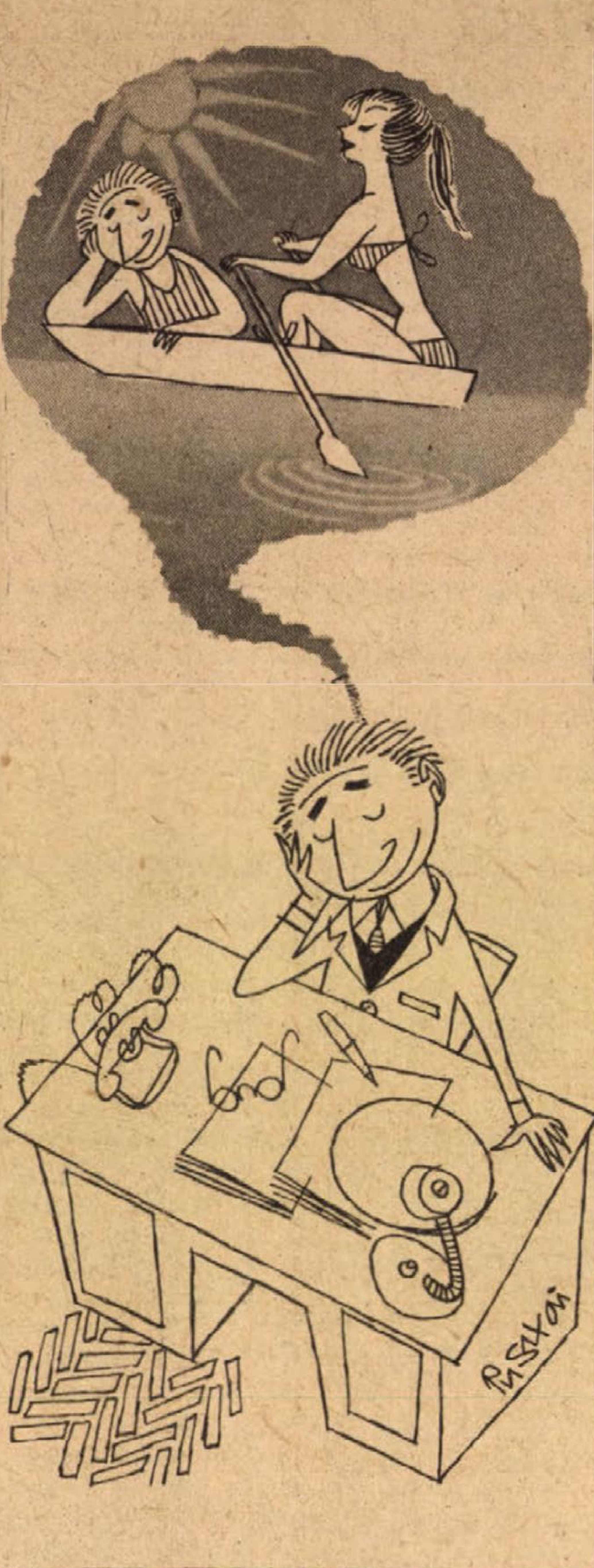

Példázat a túlzott üzemi adminisztrációról

Sándor Károly rajza

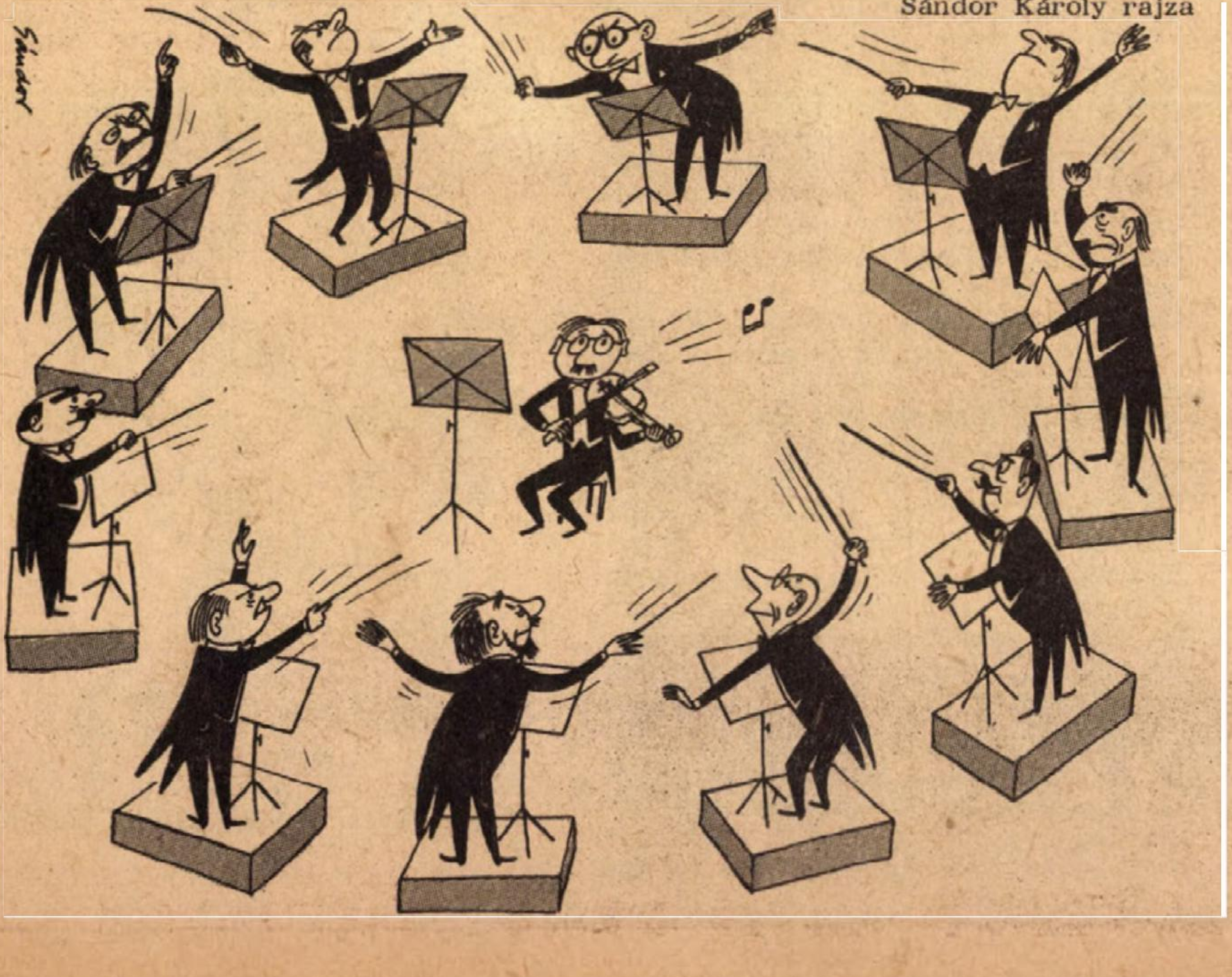

Illés bácsi meggondolja magát

Nagy Illés bácsi azt tartja, hogy tejre is legjobb a bor. Hatvanöt éves, magas, sűrű fehér a haja, ugyanolyan a bajsza színe és piros az orra, mint a paprika, ami ilyenkor ott lóg a veranda falán. Csak sokkal húsosabb. Három hegyes se tenné ki Illés bácsi orrát. Azt kérdeztem egyszer tőle — akkor is a pintesüveggel ballagott fel a pincéből —, ugyan, mondja már, mért jó, hogy olyan piros az orra?

— Egészség, édes lányom, egészség!

Még aznap a felesége fektette ágyba. Igaz, hogy reggel ő kelt fel elsőnek, mintha előző este misem történt volna. Másnap lakodalomban voltunk, Illés bácsi úgy ropogtatta a menyecskék derekát, hogy sikítva menekültek előle. Sok kíváncsi kisgyerek álldogált a rezesbanda körül, a hangosabbak asztalánál és csodálattal vegyes félszegséggel bámulta az értelmetlen muzsikát, zenebonát. Egy kis kölyök már régóta figyelte Illés bácsit, látszott, hogy kérdezni akarna, végre kibökte:

— Tessék megmondani, mitül olyan piros az orra?

Illés bácsi fölhúzta a szemét és nagykomolyan leszólt a gyereknek:

— A hidegtül, édes gyerekem!

A násznagy erre odaszól a vőfélynek:

— Hozz már abba az üvegbe egy kis hideget!

Azóta Illés bácsin rajta maradt; azért piros az orra, mert szereti a hideget. Egyébként, mint mondtam, dolgos ember, de ha munka közben felöntöget, aznapra elég volt a dologból. Fát fűrészelt éppen nemrég, de már párszor megjárta aznap a pincét. A felesége már csattogta a több, mint negyvenéves szöveget, amelyet minden hasonló alkalommal elmondott, amelyben a mondatok is egybefolytak, mire Illés bácsi odaszól:

— Ugyan, hát honnét dől belőled az a sok szó?

— Hát nem látod? Nyitva van a szám!

Illés bácsi végigsimít a homlokán, tétován leteszi a fűrészt a bak lábához és felsóhajt:

— Muszáj abbahagynom!

— Végre! — szólok az öregre. — Most már maga is belátja, milyen ártalmas ennyit inni.

Rám néz, fölemeli mutatóujját:

— Nem az ivást. A munkát!

Szemes Piroska

MINDENFÉLE

A gorombaság lelki toaletthiba. Kár az ilyesmit leleplezni a nyilvánosság előtt.

*

Zamenhofnak hála, világnyelv már van. Csak világ is maradjon hozzá.

*

Karácsonyi probléma: hogyan lehetne növelni az egy főre eső szeretetet?

*

Sokszorosan több rovar van a Földön, mint ember. Az emberiség tehát kisebbségi sorban sínylődik.

F. L.

VENDÉGSZEREPLÉS

Csicseri, az országoshírű népdalénekes hallatlanul makacs ember volt. Sértődött arccal ült a rekamié sarkában és változatlanul kitartott amellett, amit egy félórával azelőtt kimondott.

— Szóval, kartárs, ötszáz és egy huncut vassal se alább.

Gereben, a birkafarkincási étterem vezetője sápadtan kapkodott levegő után és csak pillanatok múltán találta meg a hangját.

— Dehát művész kartárs, tudja maga, hogy mekkora summa az az ötszáz forint? Azért nálunk gyönyörű süldőt adnak.

— Akkor léptesse fel azt a süldőt. Énekeltesse el vele azt, hogy megkondult a kecskeméti öreg templom nagy harangja.

— Hát legalább háromszázért!

— Szó sem lehet róla!

— Négyszáz!?

— Kérem, értse meg, hogy nekem minden ilyen szereplésre ötszáz forint rezsim van!

Gereben utóbb is megadta magát. Kézfogással megpecsételték az alkut és Birkafarkincáson másnap öklömnyi betűkkel hirdették, hogy vasárnap este Csicseri Benő, népdalénekes magyar nótaestet tart.

A terem zsúfolásig megtelt. Mindenki szívesen megfizette a hatforintos belépődíjat. Csicseri Benőnek már a megjelenésével hatalmas sikere volt. A vendégsereg tombolt. A pincérek rohantak a nagymarhákkal, kisborjúkkal, rostonsült fogasokkal, cigánypecsenyével. A korsók, borosüvegek haptákban álltak az asztalokon.

Csicseri büszkén nézett végig a lelkes közönségen. Meleg főhajtással indította el a bandát. Egyik nóta a másik után. Egyik szebb, mint a másik. A fiatalok egymás vállára borultak. A papák csendesen belebólogattak a borpárás füstfelhőkbe. A mamák csillogó könnyeket morzsoltak szét ujjaik hegyén. Amikor pedig frisset énekelt Csicseri, akkor az emberek boldogan kihúzták magukat és az asztal sarkán vidáman verték a taktust.

Lehetett már úgy tizenegy óra, amikor Csicseri a harmincadik ráadás után forró csókokat szórt a lelkes tömeg közé. Ezzel aztán véget is ért a parádés nótaest és az énekes levágta magát a hozzá legközelebbeső asztal mellé.

— Pincér! — rikoltotta kissé rekedt hangon. — No, hozzon nekem valami elemózsiát.

A pincér készségesen vágódott oda és alig érthetően hadarta az étlapot.

— Marhapörkölt! — vágta ki hidegen Csicseri. — De olyan adagot, ami művész embernek megfelel. Mellé egy üveg vermutot! Van?

— Kéremalássan! — fordult sarkon a pincér. Hóna alá vágta a törlőruhát és elviharzott.

A pörkölt jó erős volt. A vermut kétdecis pohárral gurult utána. A második üveggel Csicseri felköszöntötte a közönséget. Az emberek lelkesen koccintottak vele. Ki borral, ki sörrel, ki pedig szódavízzel. A hangulat minden pohár itallal feljebb tápászkodott. A harmadik vermut az asztalon volt, amikor a művész felugrott, jobb kezével megtámasztotta a tarkóját és elkezdte a nótáját.

— Gyere, Bodri kutyám, szedd a sátorfádat!

A prímás rögtön elkapta a hangot és finoman baktatott az énekes nyomában.

Két pohár vermut után újabb nóta következett.

— Nem loptam én életemben, csak egy csikót Debrecenben.

A cigányok is kaptak az italból. Aki Csicseri közelében ült, annak innia kellett. Mire be kellett zárni, addigra a népdalénekest elütötte a gyászkocsi. Mindenen nagyokat röhögött és jobb kezével szélesen legyintett.

Oda se nézett, amikor Gereben eléje tette az ötszáz forintot és kérte, hogy írja alá a nyugtát. Valahogy odakaparta a nevét a papírra s a pénzt belegyűrte a zsebébe.

A főpincér villámgyorsan számolt és Csicseri odavetette neki az ötszáz forintot.

— Ha valami visszajár, az a magáé! Azzal kibotorkált a helyiségből.

Gereben az ajtóig kísérte. Amikor visszajött, a pincérhez fordult:

— Mennyit fizetett a művész?

— Kereken ötszázat!

A vezető hümmögött. Elgondolkodott. Végül is megjegyezte: — Úgy látszik, igazat mondott azzal, hogy minden vendégszereplésre ötszáz forint rezsije van. Az útiköltséget még rá is fizette.

Rossi Károly

Csoda az utcán

Várnai György rajza

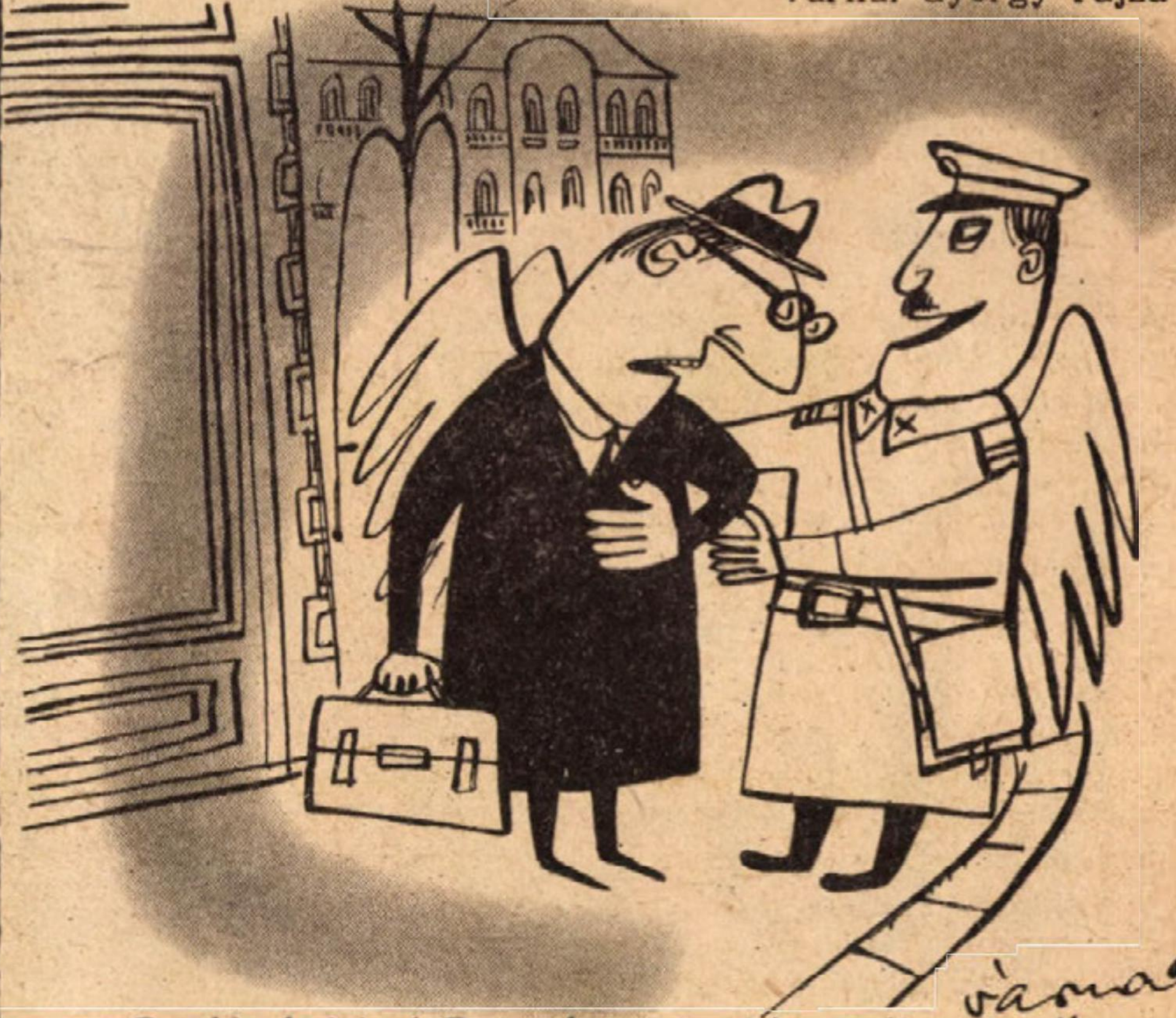

– Rendőr bajtárs! Rosszul mentem át az úton, tessék engem megbüntetni!

– Hova gondol, kedves barátom, örülök, hogy nem történt baja!

A gyorsaság nem boszorkányság

Kasso rajza

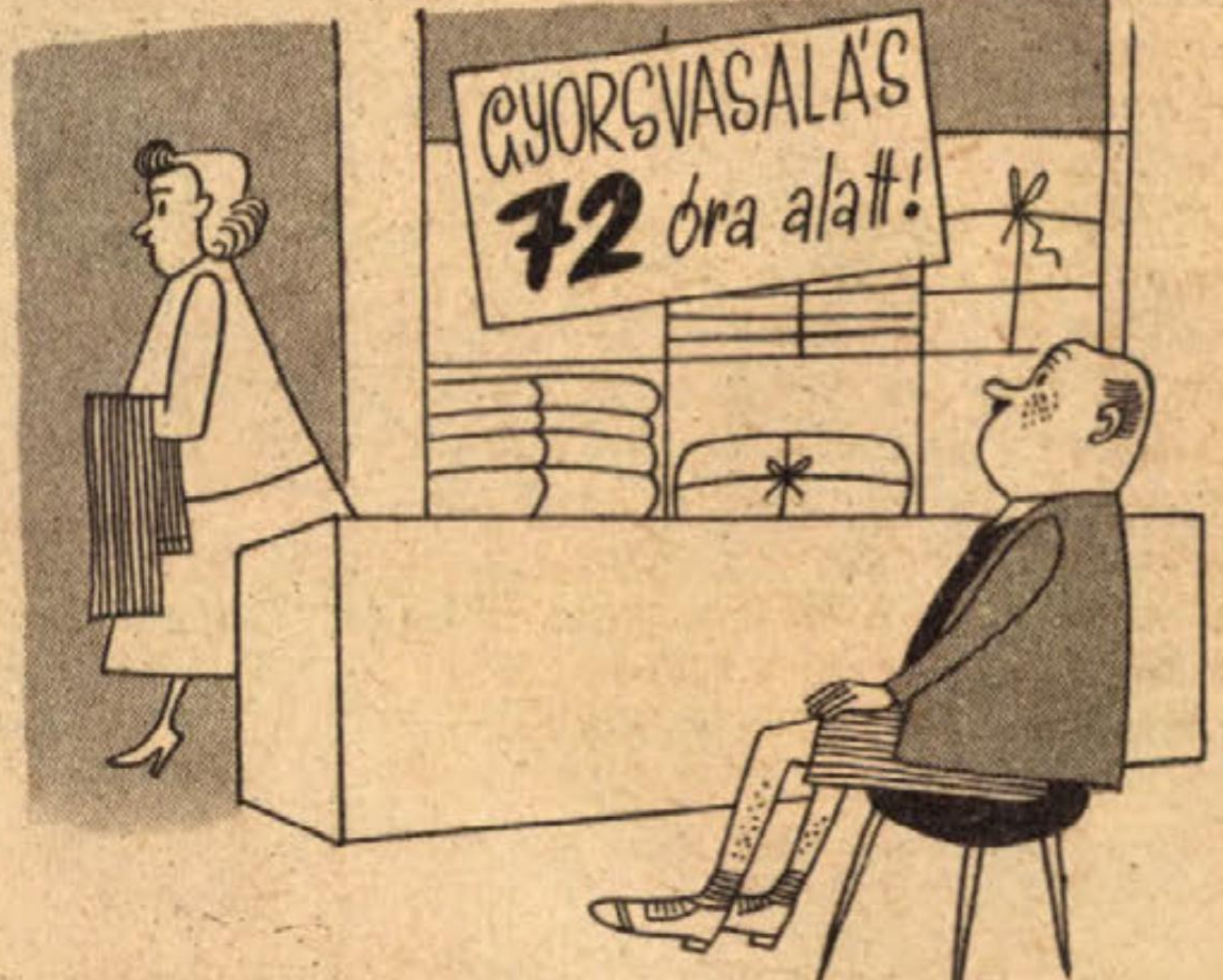

– Megvárom . . .

Influenzás idők

Szegő Gizi rajza

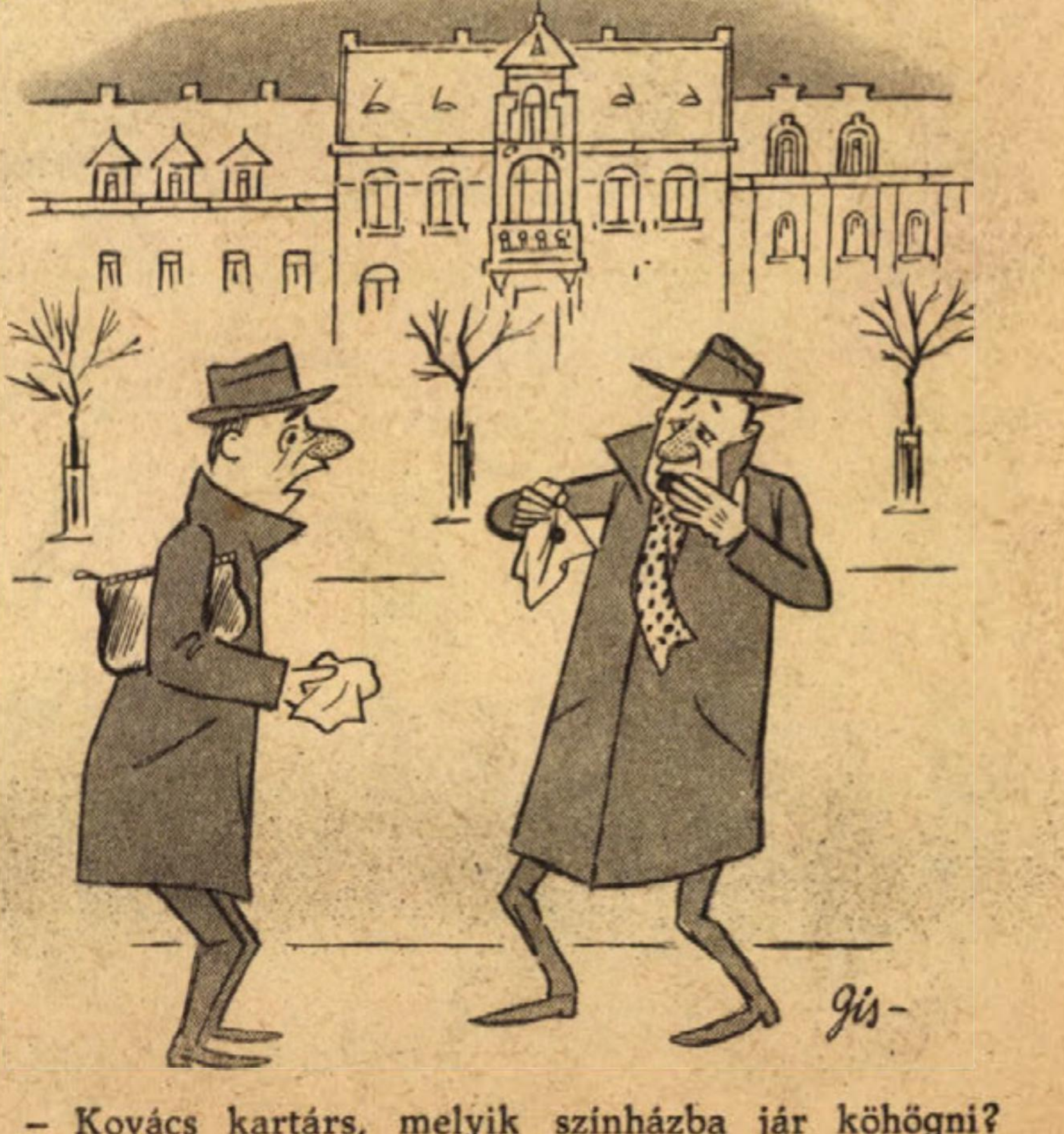

– Kovács kartárs, melyik színházba jár köhögni?

Kínában

Erdei Sándor rajza

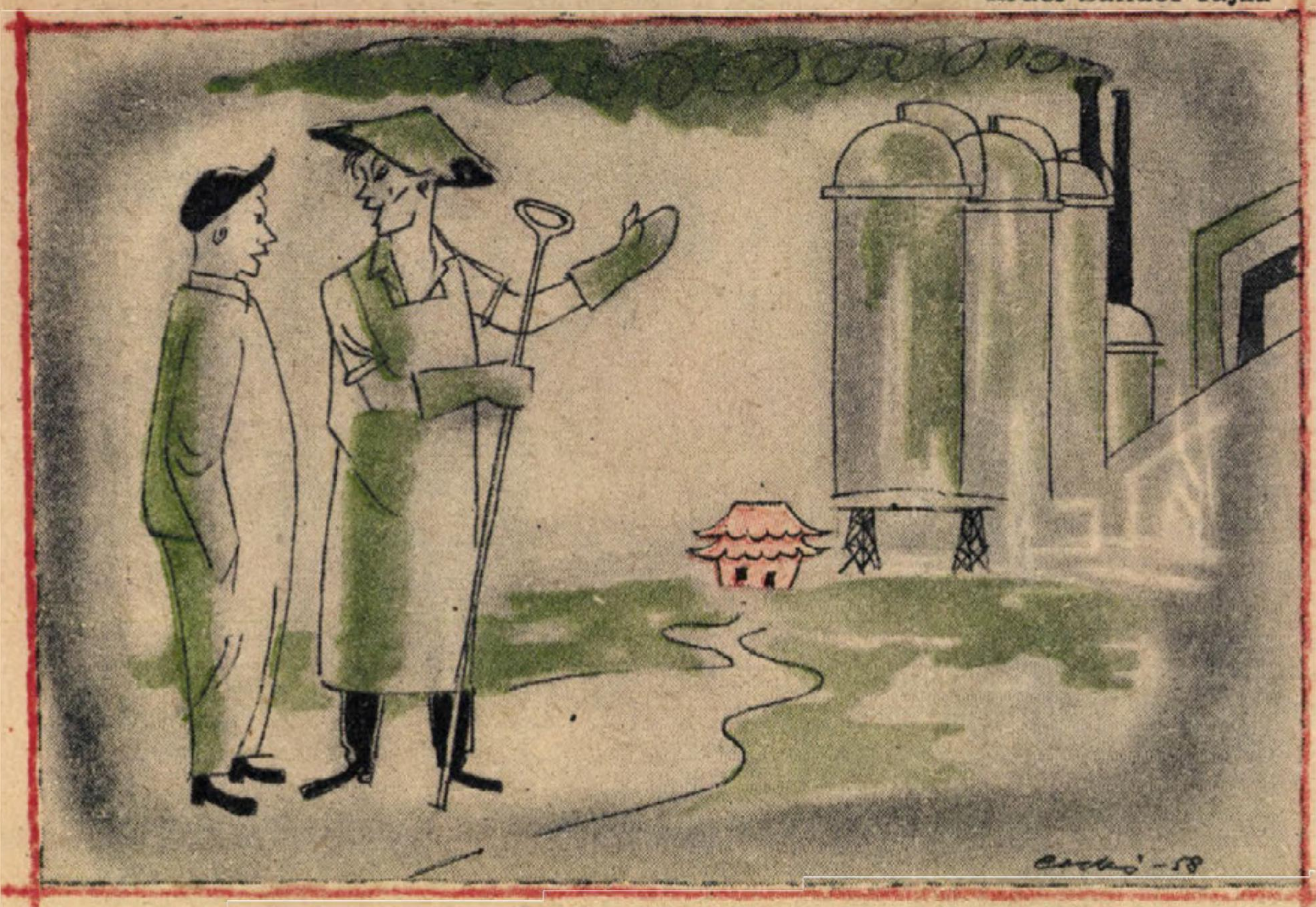

– Látod, van egy kis házikóm és egy házikohóm . . .

A csevegő

Gerő Sándor rajza

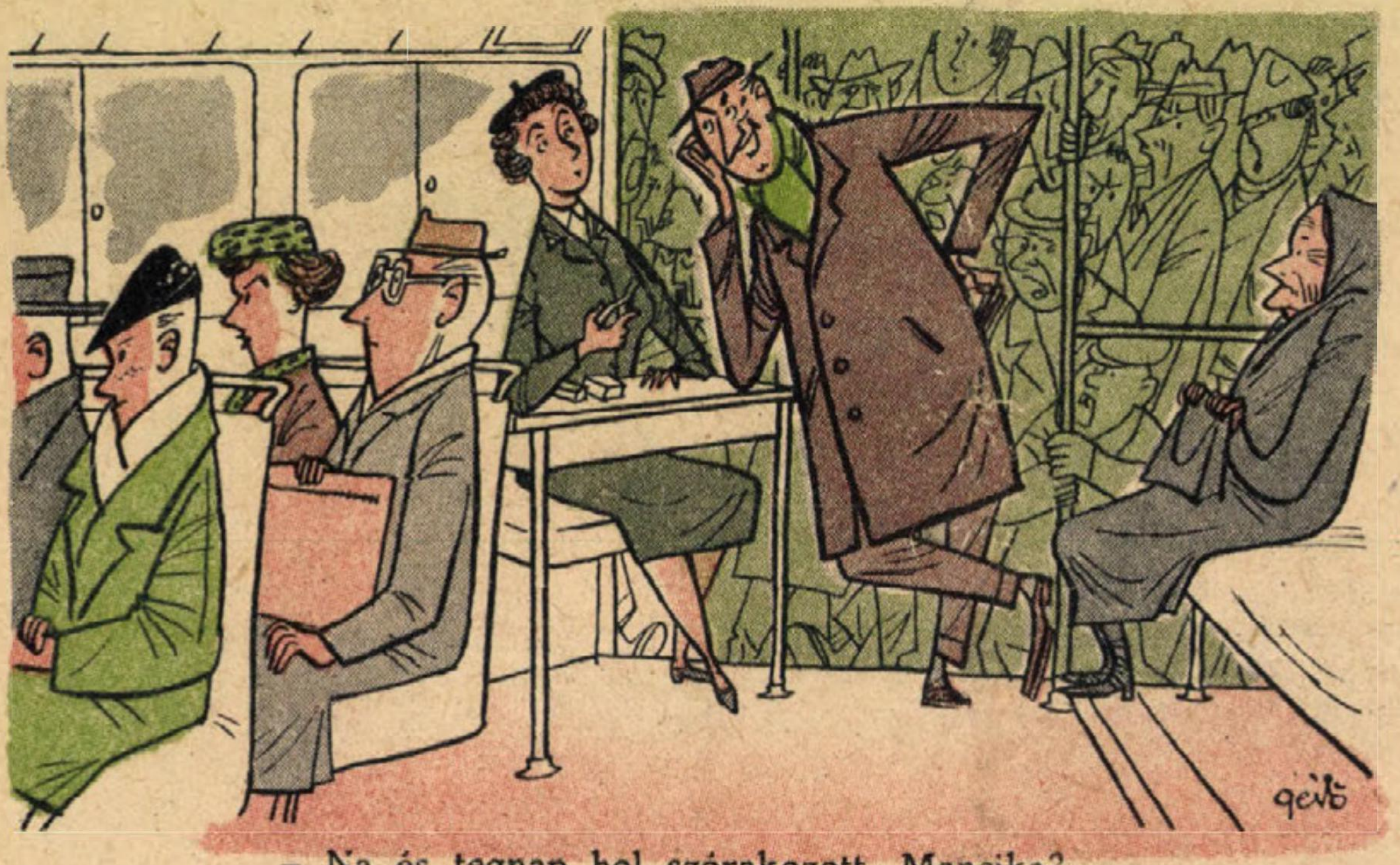

– Na és tegnap hol szórakozott, Mancika?

Jobb, mint a hálókocsi

Toncz Tibor rajza

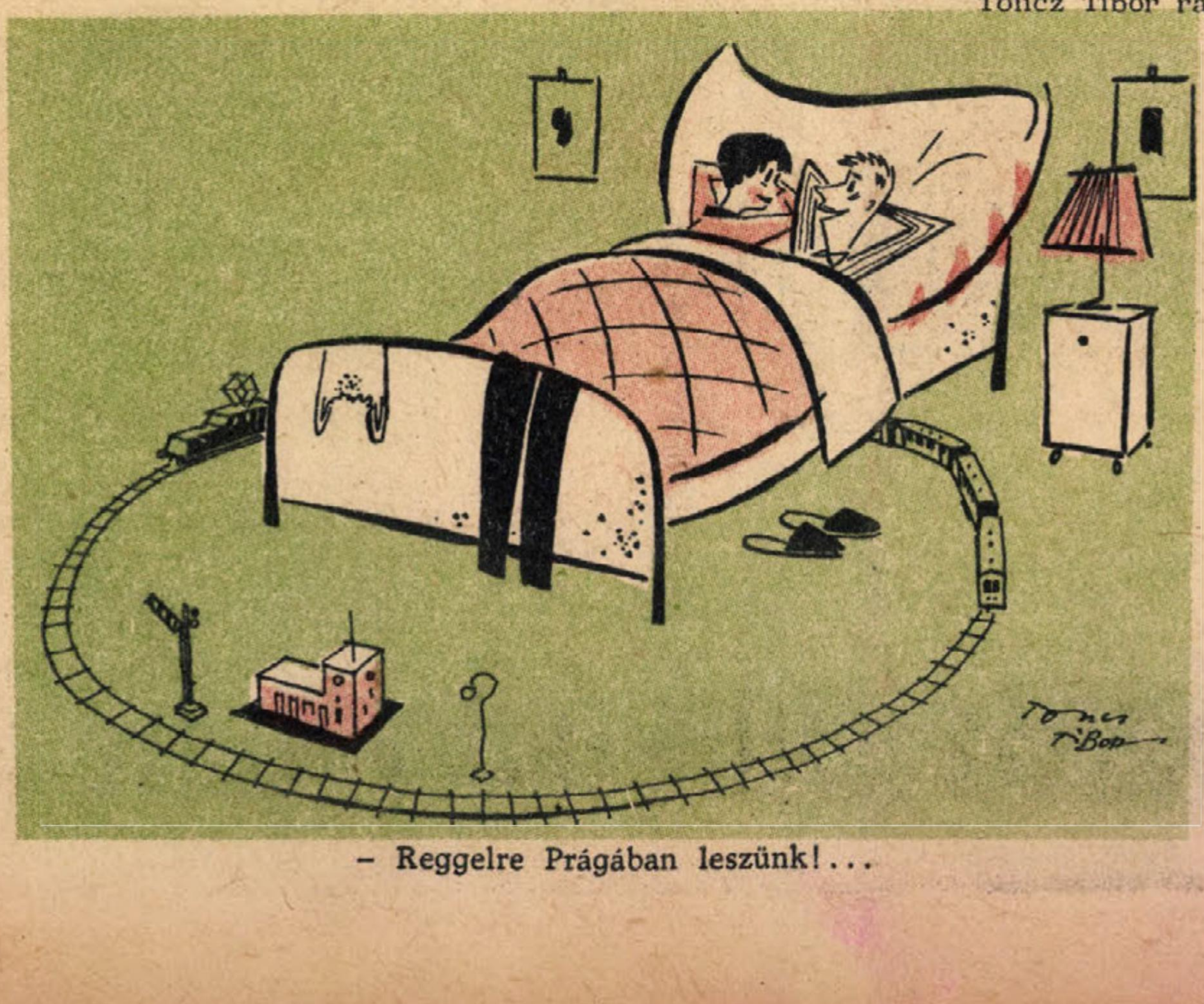

– Reggelre Prágában leszünk! . . .

E heti hirdetéseink

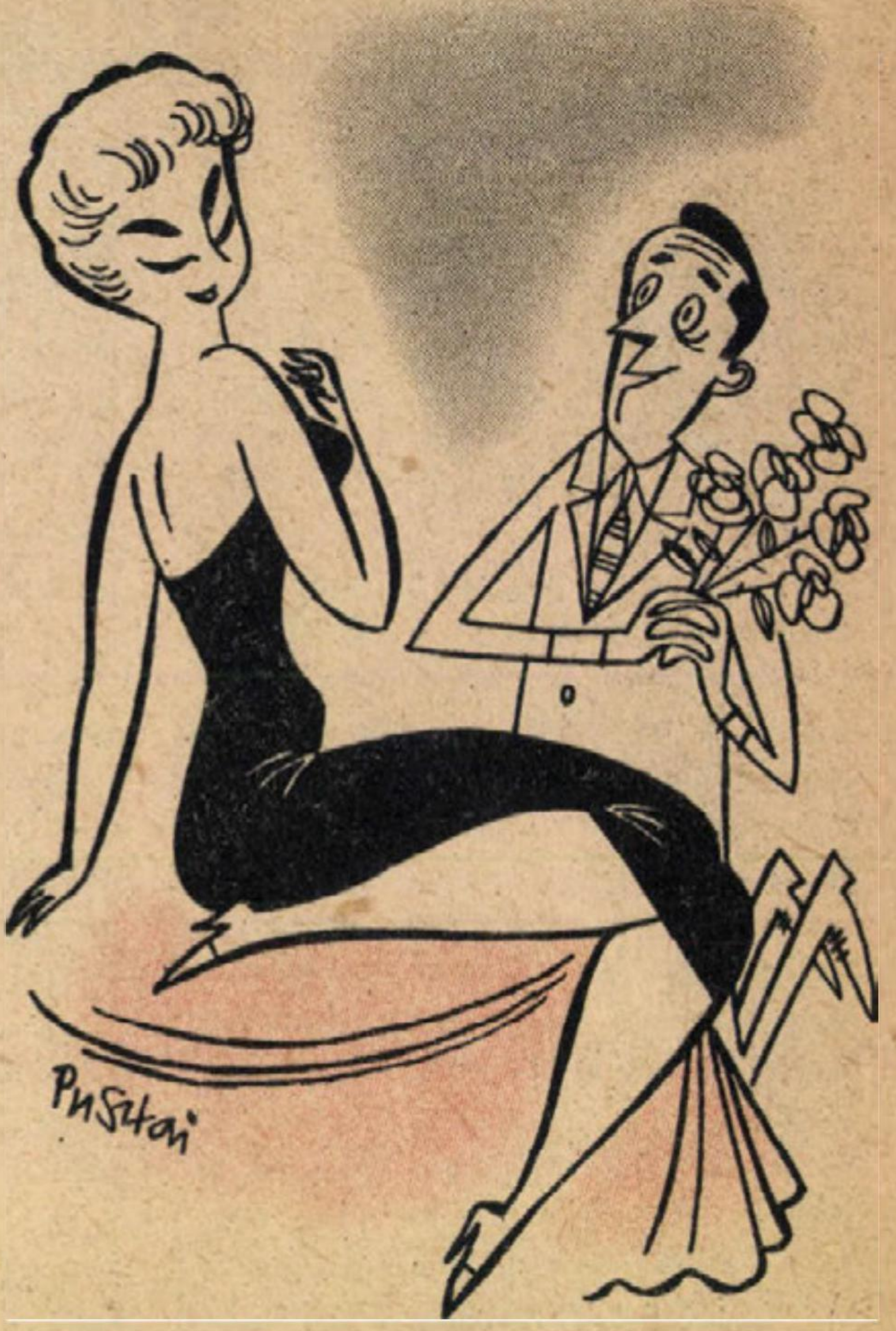

– Ragyogóbb vagy, mint egy új TUNGSRAM izzólámpa.

– Ugyan, Jenő, ez még bóknak is túlzás.

Gyengéd célzás

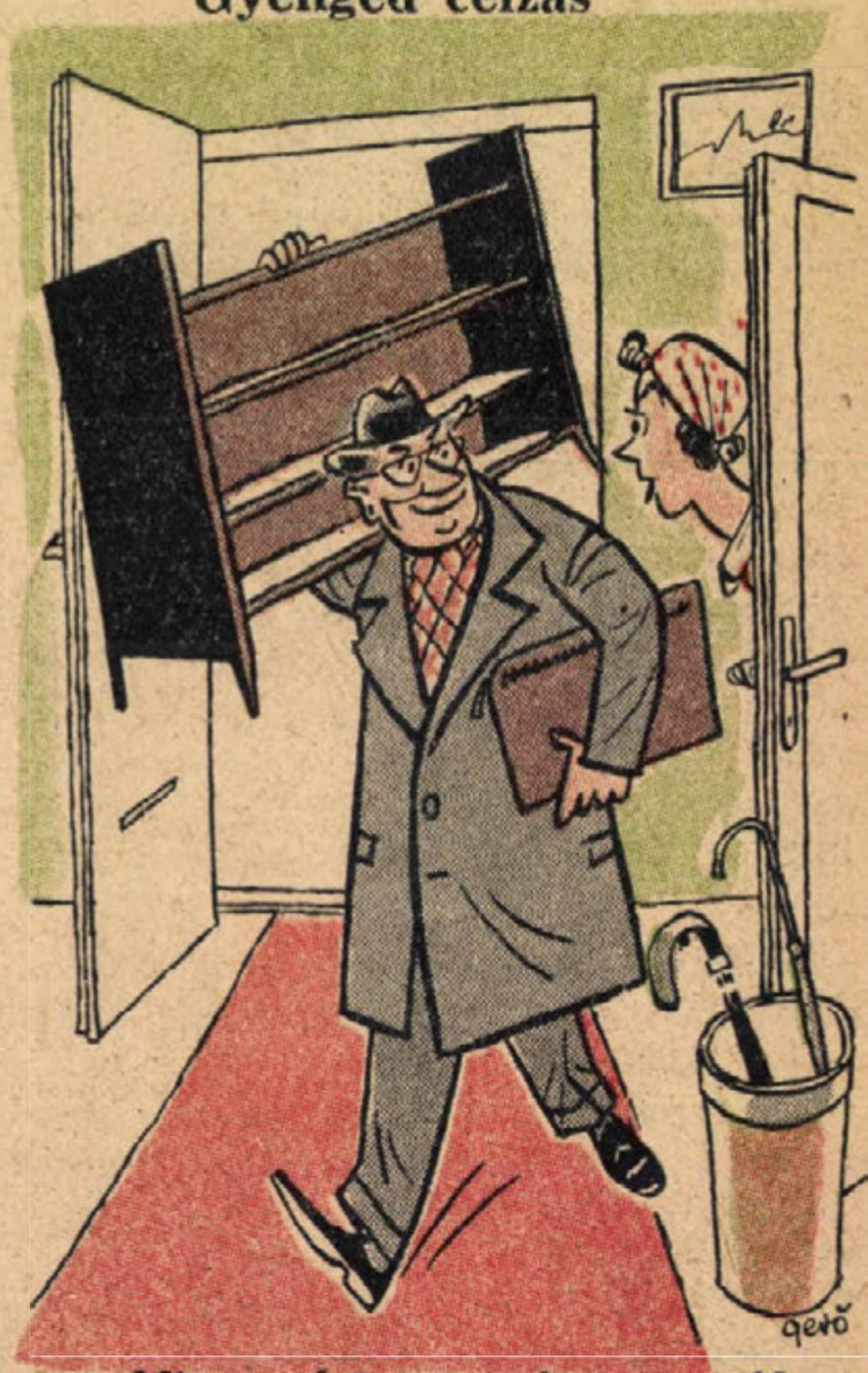

– Mi az, könyvespolcot vettél?

– Igen, a régi megtelt és úgy gondolom, karácsonyra szükség lesz még egyre . . .

Merészség

Misik János a népköltő
Elkövette azt a merszet,
Huszonöt év alatt megírt
Jól megértsd, tízezer verset.
Ezek után most az gyötri
E szorgalmas költői főt,
Ő éli-e túl verseit,
Avagy pedig versei őt.

Misik János

ÖNZŐ UTASOK

A néni lehetett vagy hatvanöt éves. Fel akart lépni a 6-os villamosra. Két kosarát már a lépcsőre tette, amikor a kocsi, amelyen már égett az indulást jelző piros lámpa, elindult.

A nénike a kosarak után kapott, de megcsúszott és a kerekek alá került volna, ha két izmos kar nem ragadja meg. Mások is segítségére siettek és felhúzták a lépcsőn.

Életmentés történt és amikor a néni már biztonságban volt, megindult feléje a szemrehányások zuhataga. Ilyenformán:

— Hogy lehet ilyen könnyelmű? Ha ez az erős fiatalember nem veszi észre, már nem is élne! Nem gondolt a családjára? — Meg keliene büntetni az ilyeneket!

— Nagyon siettem — motyogta a néni, aki azt hitte, hogy már megúszta az ügyet. De nem számított a kalauznőre, aki keresztülverekedte magát a zsúfolt kocsi utasain és a peronon termett.

— Hallja néni — ordította —, mit képzel maga? Tudja, hogy mit csinált? Ha nincs ilyen szerencséje, akkor most állna a kocsi és magát a tűzoltók szednék ki a kerekek alól. Én hajnali félnégytől dolgozom, ez az utolsó fordulóm és maga miatt órákig tanúskodhatnék a rendőrségen. Persze, arra nem gondolt, hogy nem lopom az időmet! A remizben is jegyzőkönyvet vennének fel és talán még büntetést is rámsóznának. És a gyerekem egyedül van otthon. Az szegényke enni akar. Ha kettőig nem megyek haza, akkor a gyerek bőgni kezd. És én maga miatt fél napot vesztettem volna el. A varrónőhöz is el akartam menni, mert sose jutok hozzá, hogy végre felpróbáljuk az új szoknyámat. De hogy mehettem volna el, ha maga miatt a rendőrségen ücsörgök, amíg az összes tanúkat kihallgatják. Csak felmászik az induló villamosra és nem törődik a szegény kalauznővel, aki tizenhat forduló után végre fáradtan haza szeretne menni. Ilyenek az utasok! Mit érdekli őket a kalauznő? Ők csakugyan felugrálnak a kocsira és mit bánják, hogy mások délután két óra helyett tízkor érnek haza, hogy a gyerek bőg, a szabónő vár, hogy hideg a lakás. No de mi ezt már megszoktuk. Minden utas a csontja velejéig önző! Csak az a fontos nekik, hogy a kerekek alá kerüljenek.

Egy pillanatig elhallgatott, azután folytatta:

— És most jut eszembe, a nővérem is eljön hozzám öt órakor. Már több, mint két hónapja nem láttam. És maga miatt csak a bőgő gyereket találta volna otthon... Erre nem gondolt a néni, ugye?

A néni hallgatott.

Erre csakugyan nem gondolt.

Palásti László

Biztos jel

Szűr-Szabó József rajza

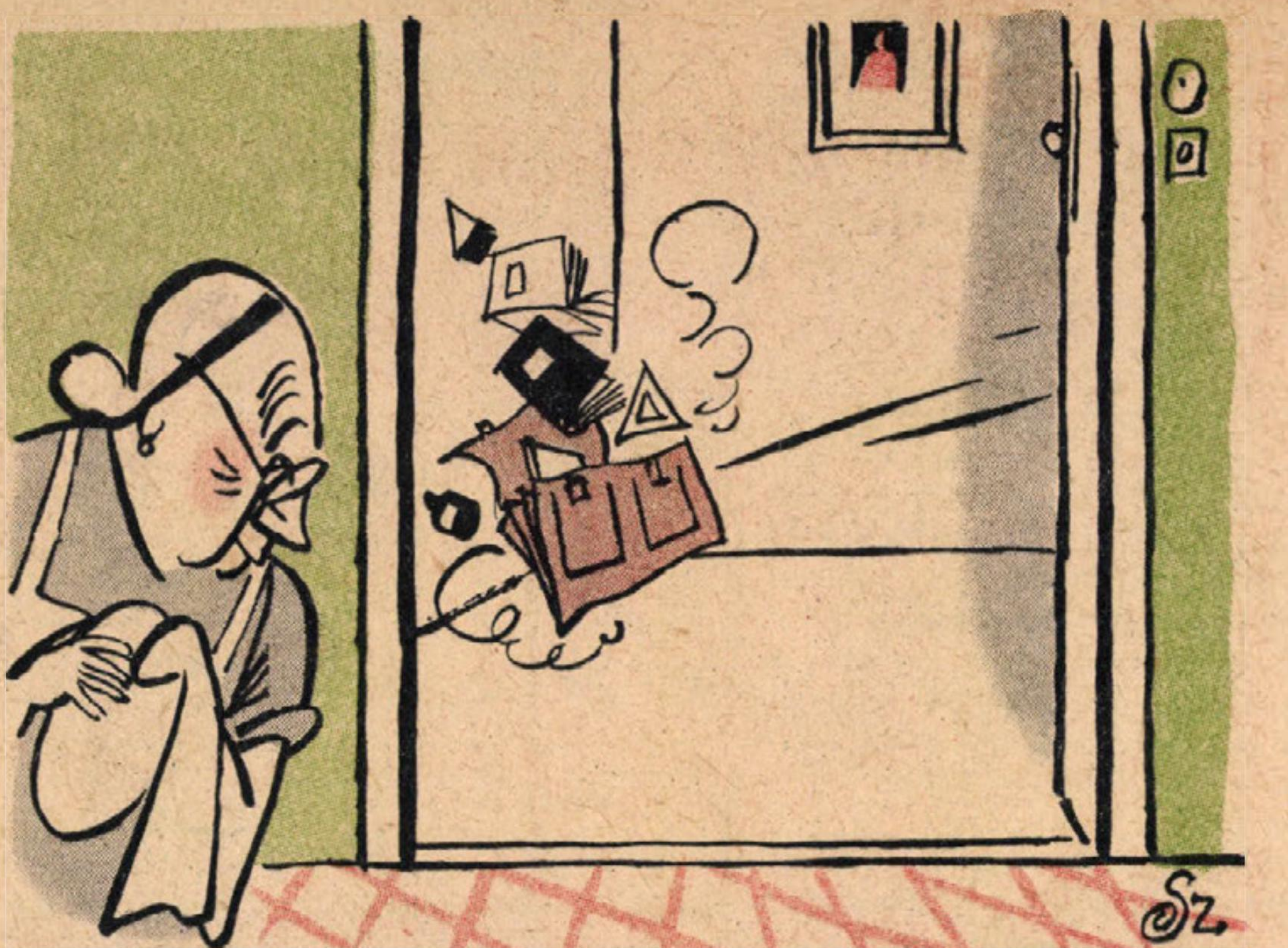

– Na, látszik, hogy megkezdődött az iskolai szünet!

Fő a kényelem!

A kényelem-színvonal is emelkedik nálunk,
(bár ez néha túlzásra vezet).
Lássuk csak, a színházaknál e téren hogy állunk,
hogy fejlődik itt az élvezet?
Színészeink ezelőtt a színről kisétáltak,
ez azonban kimerítő volt.
Kisétálni, besétálni?... A színész elfáradt;
még lúdtalpat fejleszthet e sport.

Ma ez nincs már. Megfordult a munkarend e téren!
A színész csak körülnéz és vár,
monológja végén nem tesz egy fölös lépést sem,
mert a díszlet — köréje sétál...
A nyílt színről kiszáguld az élénkszínű háttér,
és helyette besiet egy szebb;
kiüget a rökamié, s míg a színész ráér,
közben besétál egy — kerevet!

Protestálok sok százezer nézőtárs nevében;
nekünk is jár ennyi kényelem!
A pénztártól előgyártott, szakadt jegy jár nékem,
s egy dupla várjon bent a székeken.
Stanicli, mely maga zörög, zsöllyém előtt függjön,
és ezt óhajtják velem még sokan:
megkívánjuk, hogy mielőtt összemegy a függöny,
a ruhatár majd értünk berohan!...

Bedő István

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Művész-házasság

— Hallom, férjhez mentél, hogy érzed magad?

— Mint a színpadon.

— Hogyhogy?

— Egyik jelenet a másikat követi.

Kellemetlen vendég

— Ó, ne fáradjanak a kikíséréssel, kitalálok én magam is.

— Ó, ez nálunk nem fáradság, hanem öröm.

Állatkertben

Pirike, aki először látott zsiráfot, így szól:

— Szegény állat, de sajnálom, nagyobb a nyaka, mint másnak és amellett milyen szeplős...

Lehet róla beszélni

— Nem szégyelled magad, ilyen kisfiú létedre cigarettázol? Ha én lennék az apád...

— Erről kérem lehet beszélni, mert az anyám özvegy.

Le a bürokráciával.

PONYVA

Egy mátranováki lakos azt kérte a Lenker-vállalattól, hogy küldjenek részére megfelelő kölcsöndíj ellenében tíz könyvet. Közölte azt is, hogy még nagyobb lenne az öröme, ha ezeket a könyveket készpénzért megvásárolhatná.

A LENKER már sok mindent szállított, kötelet, hevedert és műszaki textilárut, de könyvet még soha. Az történt, hogy a vállalat kölcsönponyvákat hirdetett. A mátranováki olvasó, aki levele szerint nagyon szereti a szerelmes és a kalandorregényeket, nem is gondolt arra, hogy a ponyva más is lehet, mint *ponyvaregény* és mindjárt rendelt tíz darabot.

Kétségtelen, hogy sikeres volt a LENKER hirdetése.

Ludas Matyi elintézte

A Ráby Mátyás utca környékének lakói nevében köszönöm a szerkesztőségnek, hogy a vízvezeték bekapcsolását elintézte. Most már végre ebben a külső óbudai városrészben is van vízvezetéki víz.

Husvéth József
III., Ráby Mátyás u. 6.

Cikkük nyomán a Gábor Áron Gépgyár küldött részemre húsdarálókést. Ennek nagyon örültem, mert bizony veszélyben volt a disznótor. Egyébként időközben újból ellátták a szaküzleteket a hosszú ideig nélkülözött 10-es számú késsel, amely már a mi földművesszövetkezetünkben is kapható.

Őze Lajos
Szentes, Árpád u. 56.

A Ludas Matyihoz írt panaszos levelem alapján, az IBUSZ budapesti főnöksége kötelezte az IBUSZ soproni fiókját, hogy a tévesen számított 134,20 forint vasúti jegy különbözetet fizesse vissza.

Bokor Pál
Oroszlány

Nem mindenki turista

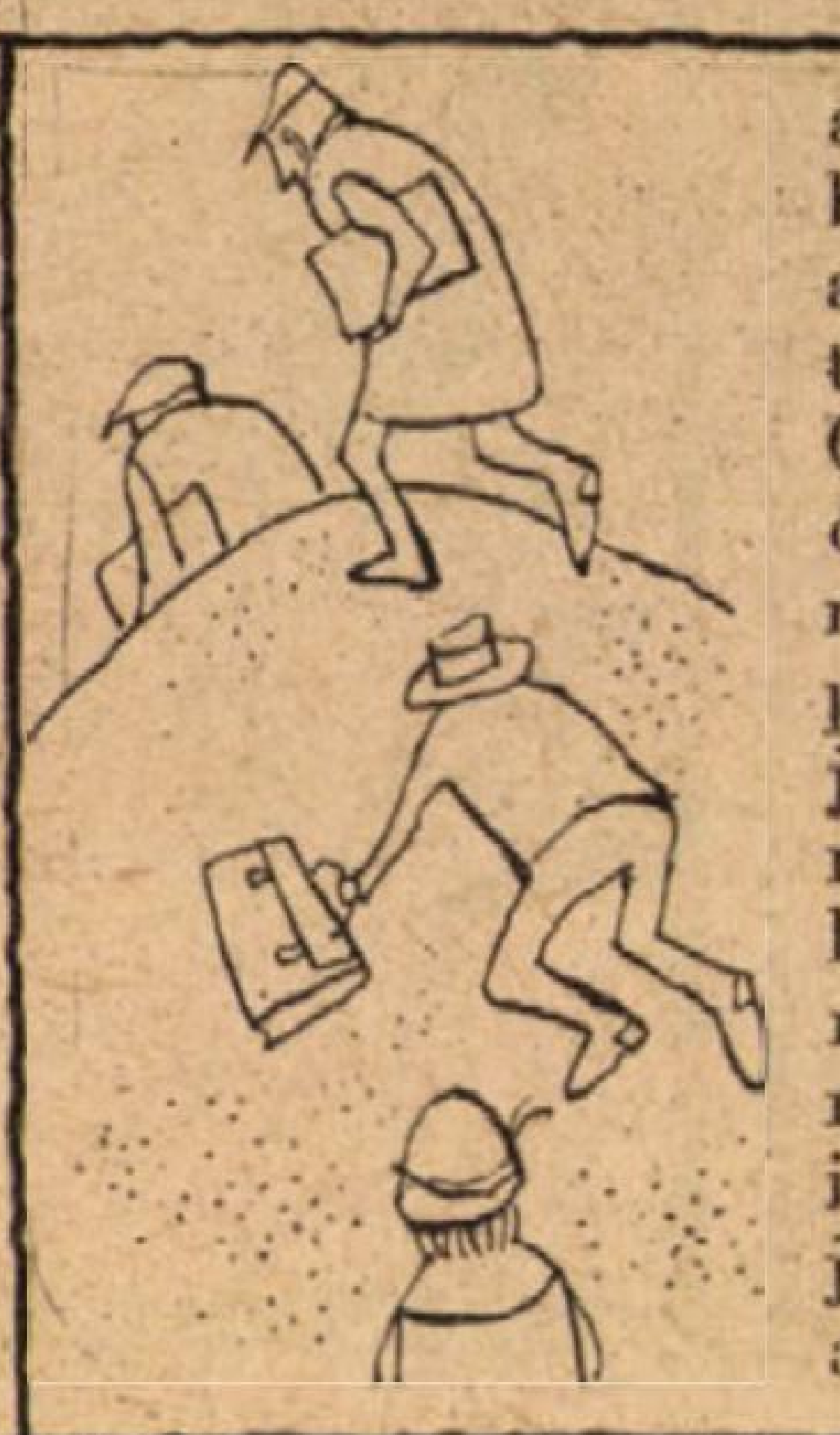

Szép dolog a turisztika, különösen akkor, ha az ember önkéntes jókedvében mássza a hegyeket, de egészen más a helyzet, ha a hegymászás nélkülözhetetlenné válik. Már pedig mi, az Újpesti Gyapjúszövőgyár dolgozói, hosszú idő óta kénytelenek vagyunk hegyet mászni. Évekkel ezelőtt ugyanis az angyalföldi pályaudvar alatt megcsinálták az aluljárót és azóta egy ottfelejtett nagy homokdomb torlaszolja el az utat. Ezen kell nekünk hegymászó bot nélkül átmásznunk. Megy is ez a hegymászás némi nekifutással, egészen a téli fagy idejéig. Ilyenkor sokan csak négykézláb jutnak fel a „csúcsra". Vigyék már el ezt az évek óta ottfelejtett homokbuckát!

Az Újpesti Gyapjúszövőgyár dolgozói

A SZIVAR

Úgy kezdődött, hogy egy üzlet kirakatában mindenféle beugrató játékot láttam, s gondoltam, hogy beugratok en is egy illetőt egy beugrató szivarral, melyre ez volt írva:

„Elszívhatatlan szivar"

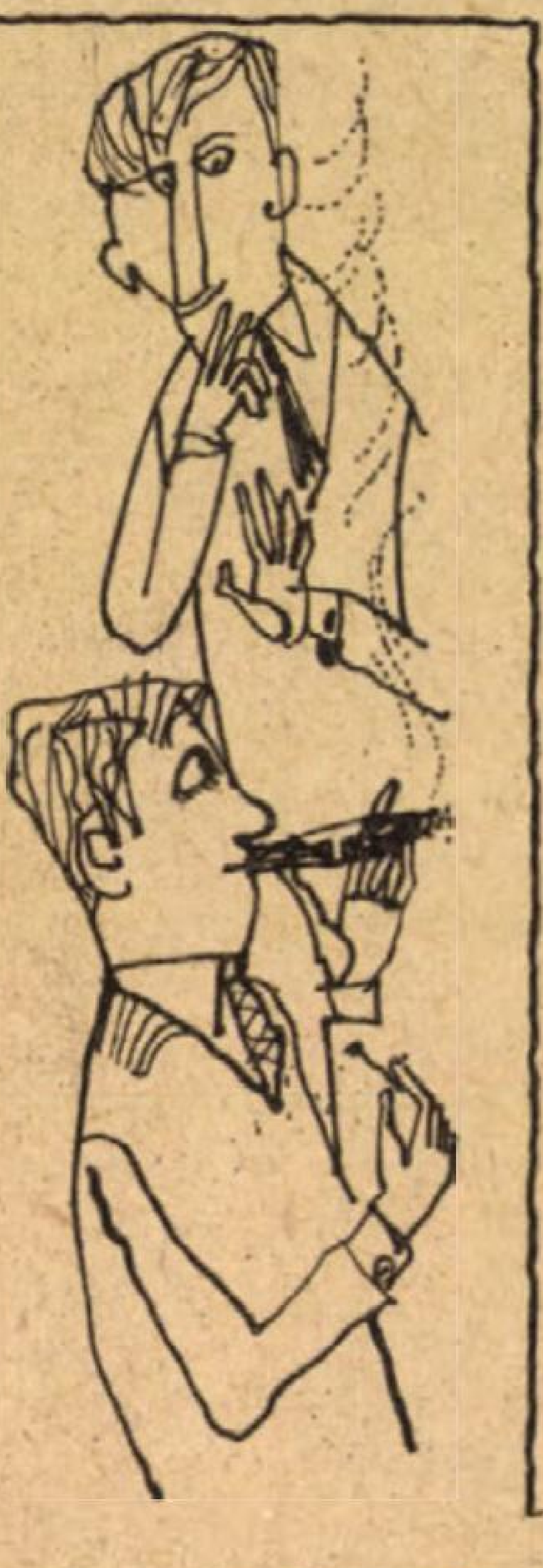

Vettem belőle ezért, és délután megkínáltam vele az illetőt. Tüzet is adtam, és csodálkozva tapasztaltam, hogy megrökönyödés nélkül és türelmes nyugalommal próbálja szívni az én beugrató szivaromat és már éppen arra gondoltam, hogy felfedem előtte a titkot és megmentem attól, hogy tovább vergődjön a beugrató szivarral, midőn felém fordult, s azt kérdezte tőlem:

– Megmondanád-e, hogy melyik dohányos-boltban vásároltad nekem ezt a szivart?

És hozzátette még:

– Ugyanis kellemesebb ízű és könnyebben szívható, mint azon Csongor-szivarok, melyeket én szoktam vásárolni a magam dohányos-boltjában . . .

(s.)

rongykorong

A Rongykorong Kisipari Szövetkezet a Gyulai Pál utca és a Stáhly utca sarkán levő üzlethelyiségben dolgozik.

Illetve nemcsak ott. A járdán is, az utcán is. Lassan, de biztosan terjeszkednek. Kiteregetik az úttestre az általuk készített ponyvákat és ott varrják, tisztítják, porolják őket. Ha ez így megy tovább, akkor nemsokára a Rákóczi utat is leterítik ponyvával.

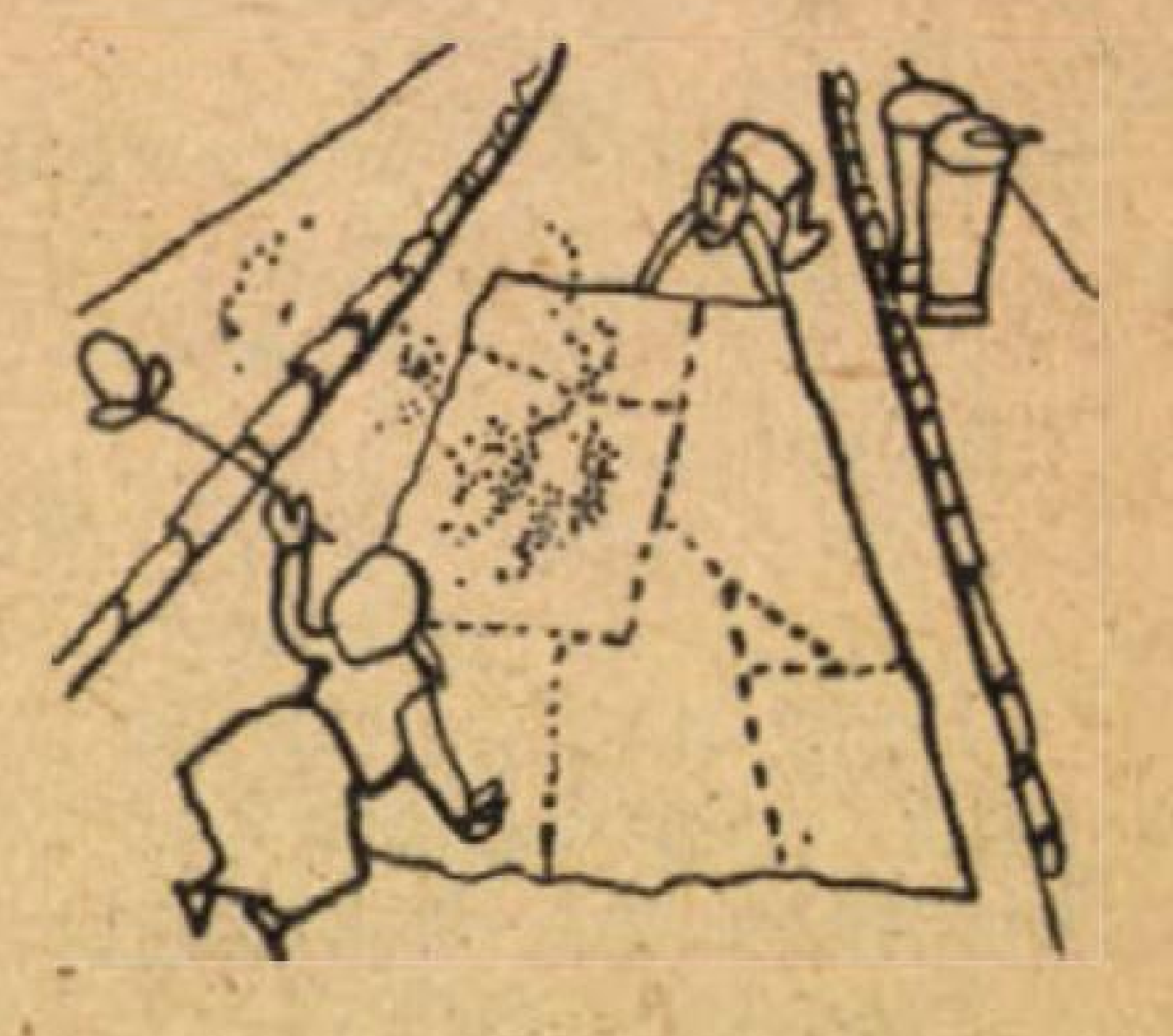

És mit csinálnak a szomszéd házak lakói? A napközi, az óvoda, a Rókus kórház? Nyelik a port és mérgelődnek és beadványokat intéznek: telepítsék át az üzemet valahova máshova, ahol nem rontja a városképet és a levegőt. A VIII. kerületi Népi Ellenőrzési Bizottság is támogatja őket.

Helyes lenne, ha a Tanács közületeket elhelyező csoportja foglalkozna a Gyulai Pál utca kérésével. Ne várják meg, míg a kérvény is poros lesz. Vagy talán a poros kérvényeket is ebben a szűk utcácskában fogják leporolni?

Kilincselés nélkül

Az embert néha meglátogatják a bajok. Ezek közé sorolom azt is, amikor régi ismerősöm, Eidámi Ödön meglátogat.

Ma ismét beállított hozzám a szerkesztőségbe.

— Nem zavarom? — kérdezte biztos szimattal.

— De igen — nyugtattam meg.

— Látom, dolgozik — mondta rosszallóan és letelepedett egy karosszékbe. Aztán aktatáskájából zsírpapírba csomagolt disznósajtot és egy rozscipót szedett elő. Mindezeket gondosan szétrakta íróasztalomon és így szólt:

— Addig elfogyasztom szerény uzsonnámat, ha megengedi.

— Éppen kérni akartam rá — feleltem és újra belemerültem munkámba.

De Eidámi mester gyakorlott úszómester módjára utánam kapott és visszarántott:

— Nem is kérdezi, miért jöttem?

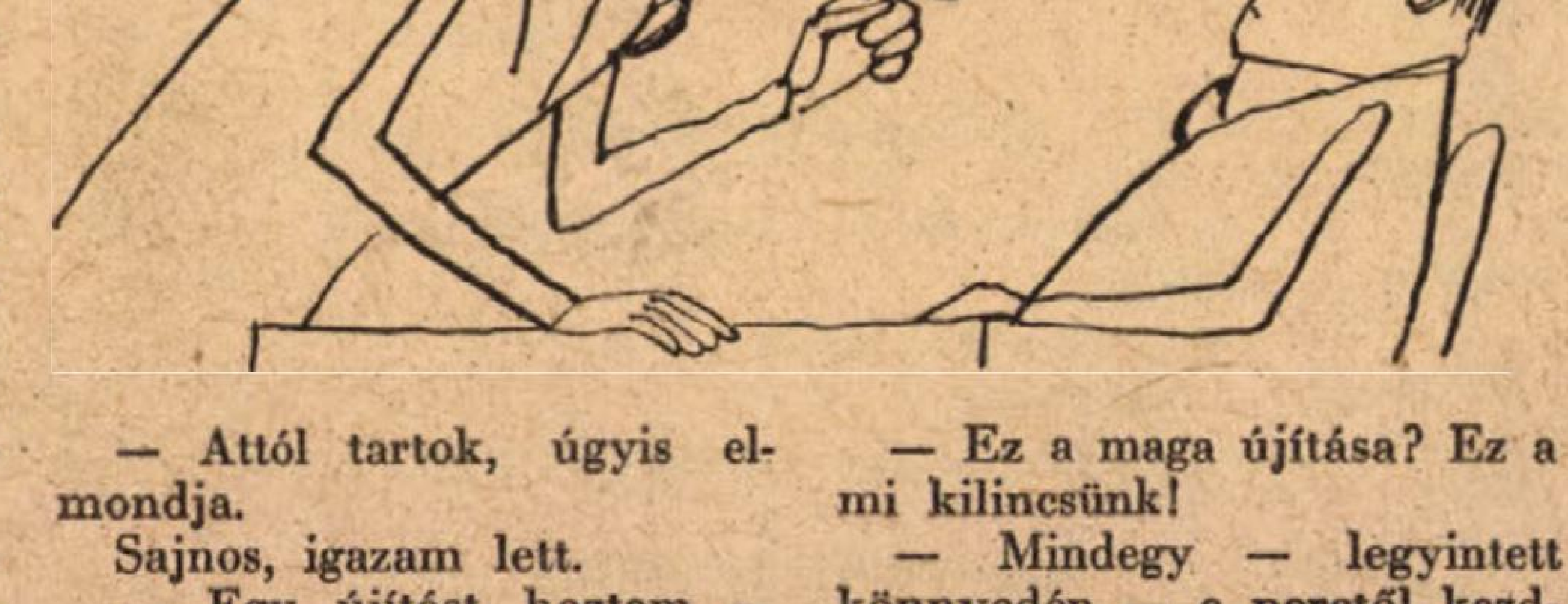

— Attól tartok, úgyis elmondja.

Sajnos, igazam lett.

— Egy újítást hoztam — kezdte a rettenetes Ödön. — Egy rákfenét szüntetek meg újításommal: a hivatal packázásait. Igen — mondta — annak vetek véget ezzel.

Azzal letette íróasztalomra szerkesztőségi szobám ajtajának kilincsét.

Megdöbbenve néztem rá:

— Ez a maga újítása? Ez a mi kilincsünk!

— Mindegy — legyintett könnyedén — e perctől kezdve a közé.

— Hogy érti ezt? — kérdeztem a lehető legcsekélyebb érdeklődés nélkül. Eidámi mester két ujja közé fogta a kilincset és a nagy feltalálók szerénységével jelentette be:

— Ezzel indítottam el korszakalkotó újításomat a gyakorlat útján.

— És mi az újítás lényege? — kérdeztem már mindenbe beletörődve.

A feltaláló szeme felvillant:

— Megszüntetni a hivatali kilincselést. Ennek egy módja van: leszerelni a hivatali ajtók kilincseit. Akkor aztán próbáljon valaki kilincselni, ha nincs mivel.

Eidámi Ödön korszakalkotó újítását véleményezés végett, minden kilincselést mellőzve, rövid úton eljuttatom a Hárshegyi Ideggyógyintézetbe.

Egy melléklettel.

Mellékelem hozzá a feltalálót is.

(-véghy)

A humor könyvéből

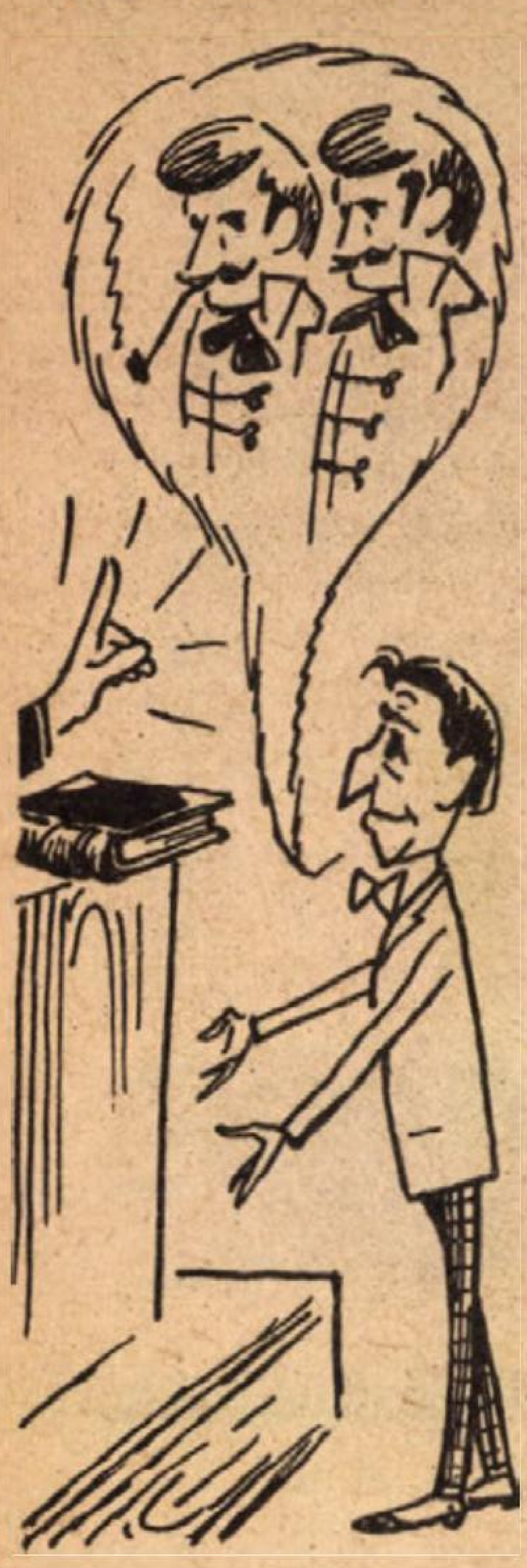

HEGEDÜS GYULA, kezdő színiakadémista korában, betegsége miatt hiányzott egy pár tanóráról. Tanára, Szacsvay Imre, ezalatt épp azt magyarázta, hogy szavalatkor soha ne a szerző keresztnevét, hanem családnevét hangsúlyozzák. „Írta: Arany *János* germanizmus; írta: *Arany* János, ez magyaros." A jó öreget roppant kihozta a sodrából, ha valaki vétett a magyaros névhangsúly ellen.

Hegedüs mitsem tudott erről és a legközelebbi szavalóórán angyali ártatlansággal állt ki, ahogy rákerült a sor:

— A hazáról, írta: Ábrányi *Emil.*

— Takarodjék a helyére! Hányszor megmondtam már, hogy a magyar nem a keresztnevet hangsúlyozza, hanem a vezetéknevet. Nem a szájukba rágtam a múlt órán is, hogy János ezer is lehet, de Arany csak egy volt?!

Hegedüs villámgyorsan megértette a hibát, de még gyorsabban kiötlötte a mentőmagyarázatot:

— Engedelmet, tanár úr, de ez esetben tudatosan hangsúlyoztam az Emil-t, mert Ábrányi van Emil és Kornél, még hozzá egyszerre kettő is.

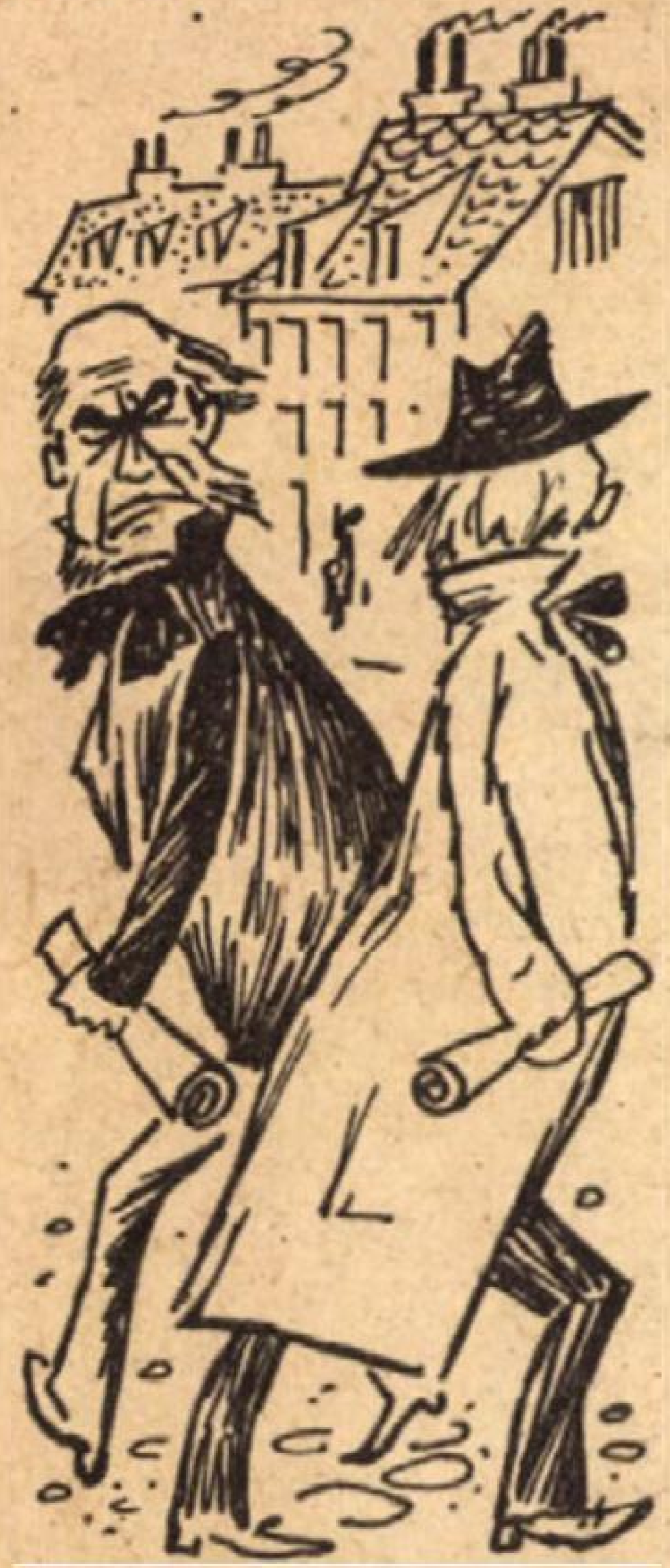

IBSEN, norvég drámaköltő állandóan arról vitázott Björnsonnal, a népszerű regény- és drámaíróval, hogy melyikük a nagyobb költő. Vitájuk idővel odáig fajult, hogy már végül meg sem ismerték egymást az utcán.

Egy alkalommal Björnson már messziről felismerte Ibsent, de hogy ne találkozzanak, gyorsan átvágott az utca túlsó oldalára. A közlekedési rendőr azonban útját állta.

— Tessék visszamenni, a közlekedés itt egyirányú!

— Eszembe sincs! Remélem, a szabályok rám nem vonatkoznak.

— Vajon miért nem?

— Mert én vagyok a legnagyobb norvég költő! — szólt megsemmisítő tekintettel Björnson, és várta a hatást.

— Sajnálom kérem, de a szabályok önre is vonatkoznak, Ibsen úr.

Az önkiszolgáló élelmiszerboltok őse

Várnai György rajza

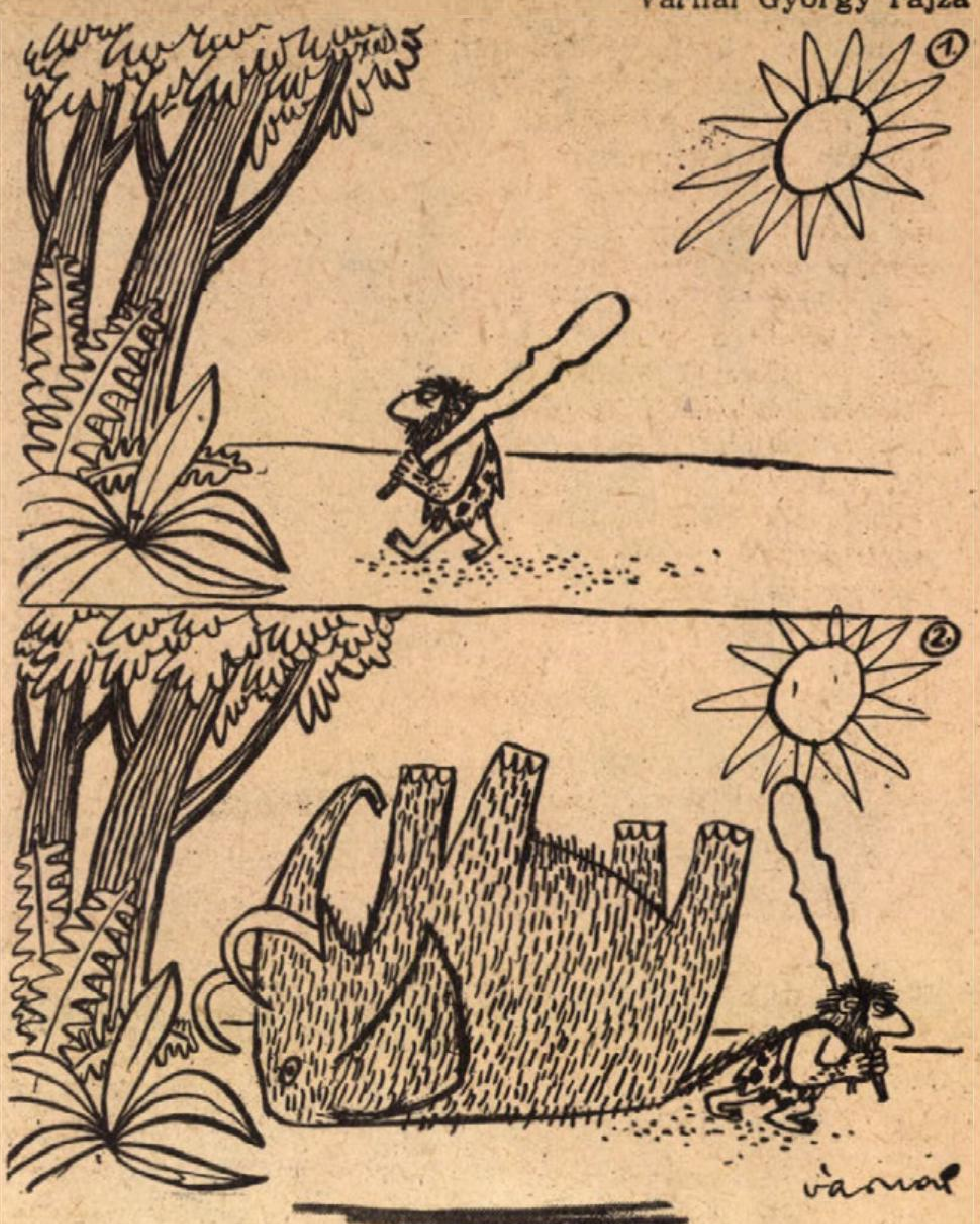

Gyerekésszel

Szegő Gizi rajza

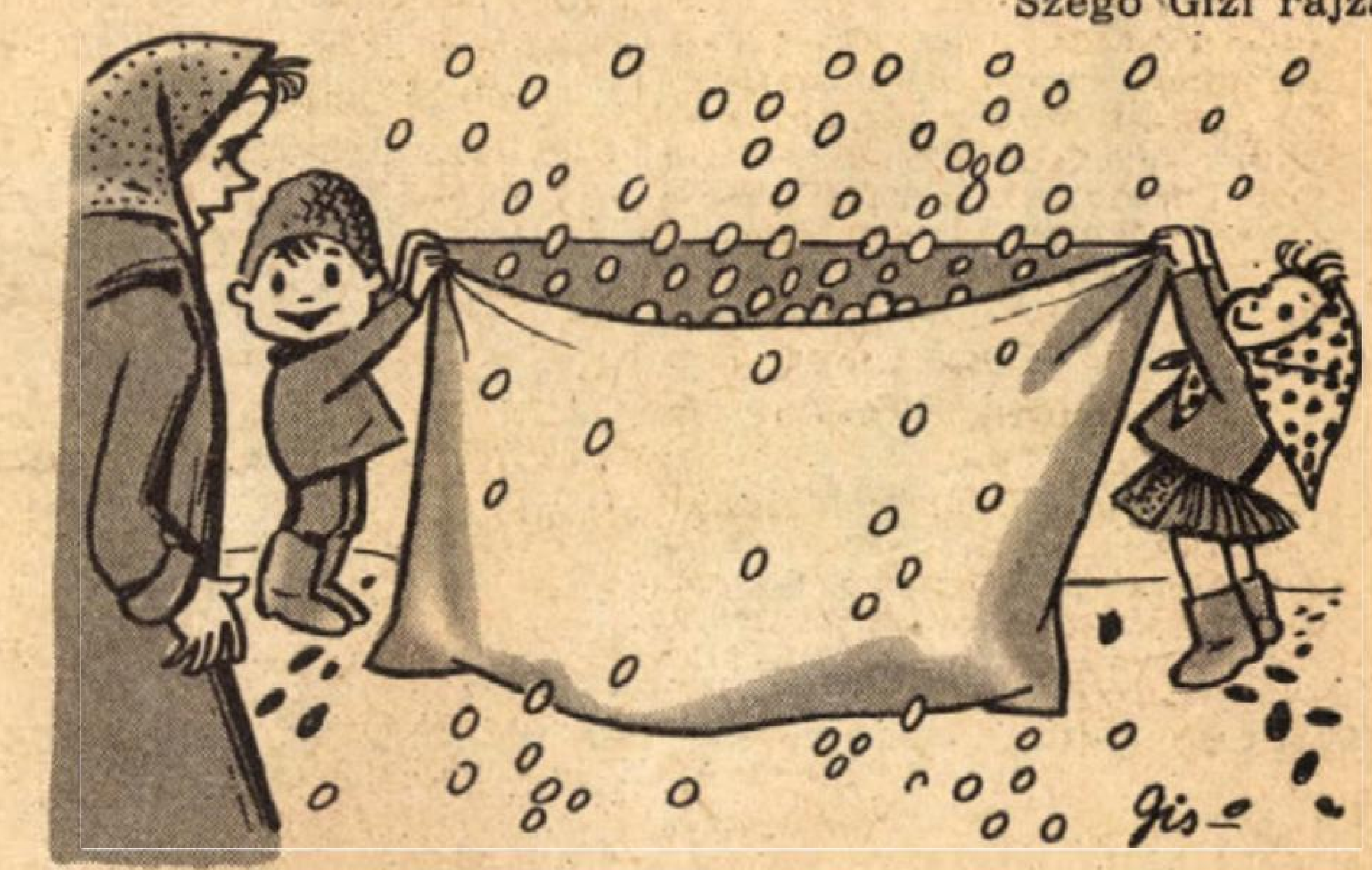

– Mit csináltok, gyerekek?
– Meglepjük édesanyánkat egy pehelydunnával...

Sajnos...

Szűr-Szabó József rajza

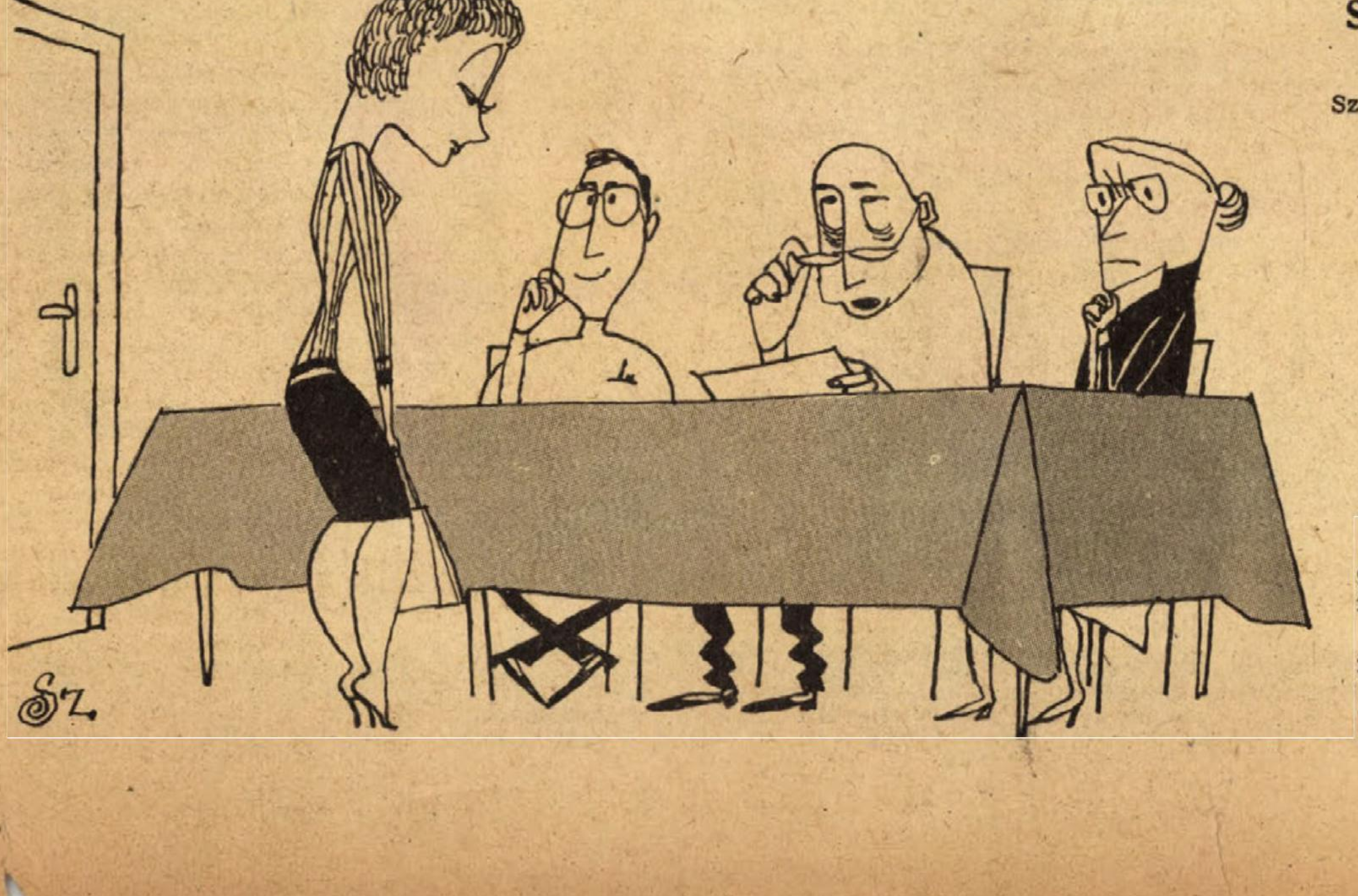

– Felhívjuk a figyelmét a fájdalomnélküli szülésre!

– Kérem, engem inkább a szülésnélküli fájdalom érdekel...

Ünnepi gondok a Broadway-n

Toncz Tibor rajza

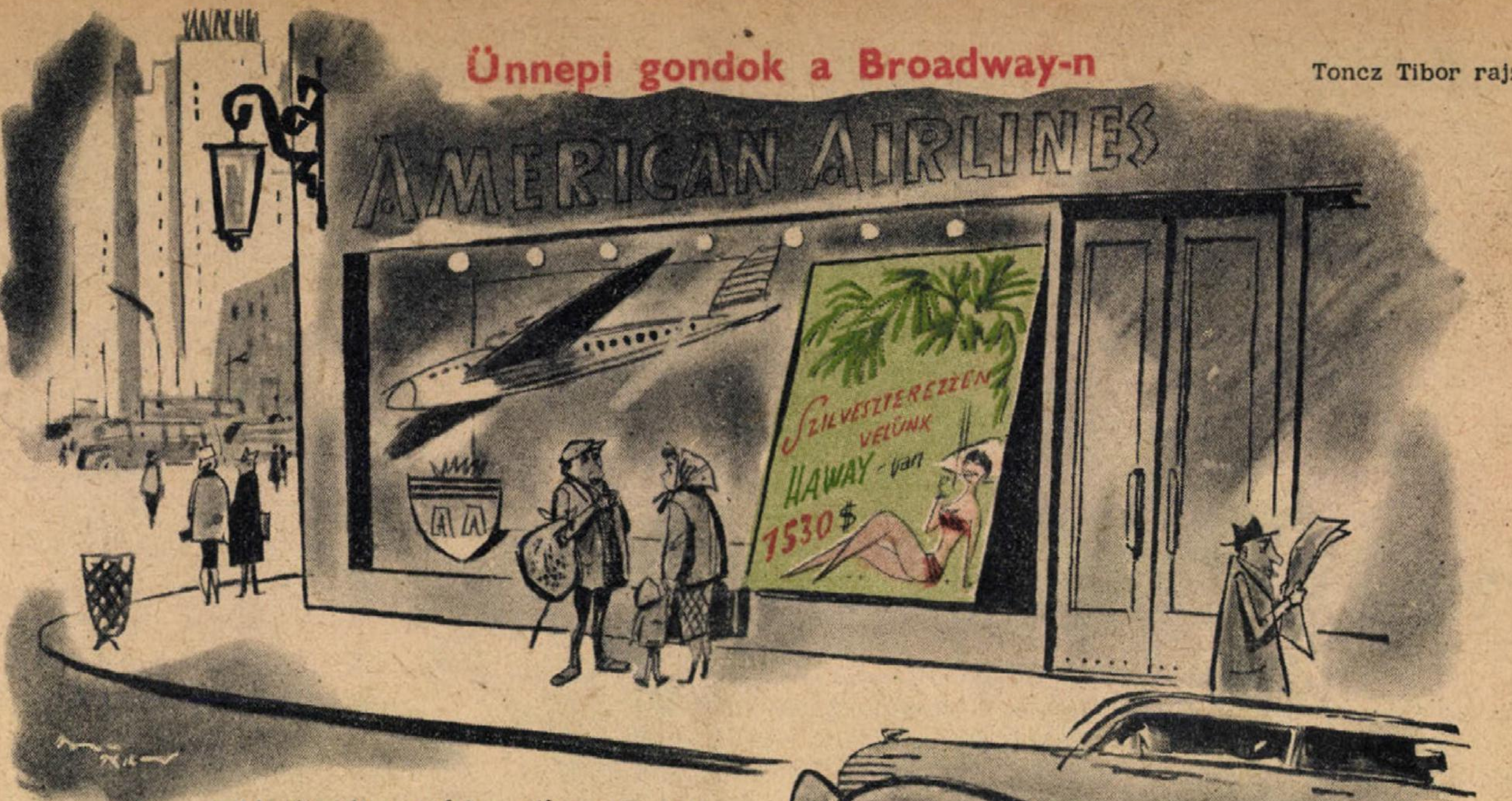
AMERICAN AIRLINES
AA
SZILVESZTEREZZEN VELÜNK
HAWAY-ban
1530 $

– Ide figyelj, anyukám, nálam van egy dollár húsz... Nálad mennyi van?

Utolsó percek

Gerő Sándor rajza

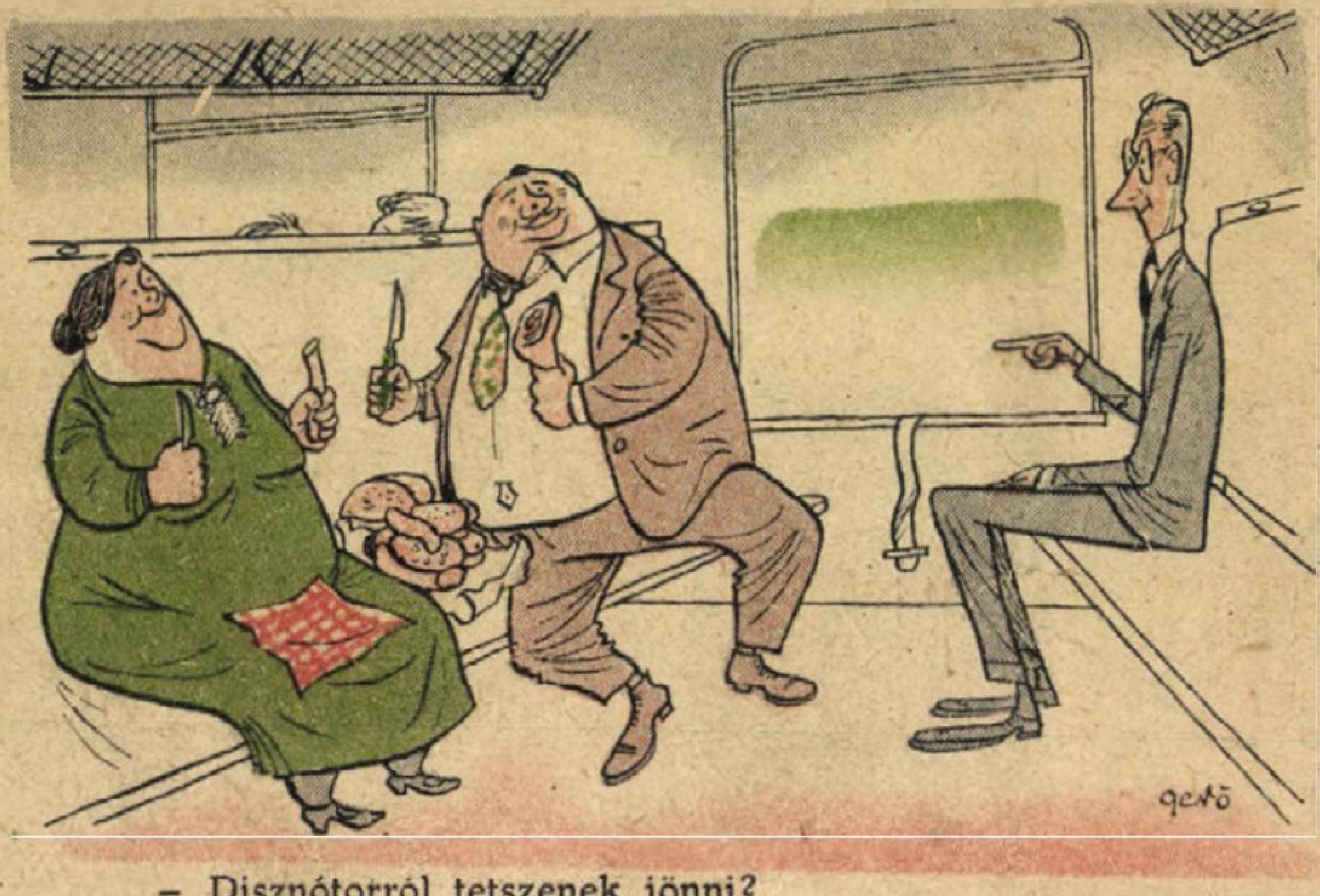

– Disznótorról tetszenek jönni?
– Nem kérem, oda utazunk. Ez még a tavalyi!...

Krokodil-produkciók Budapesten

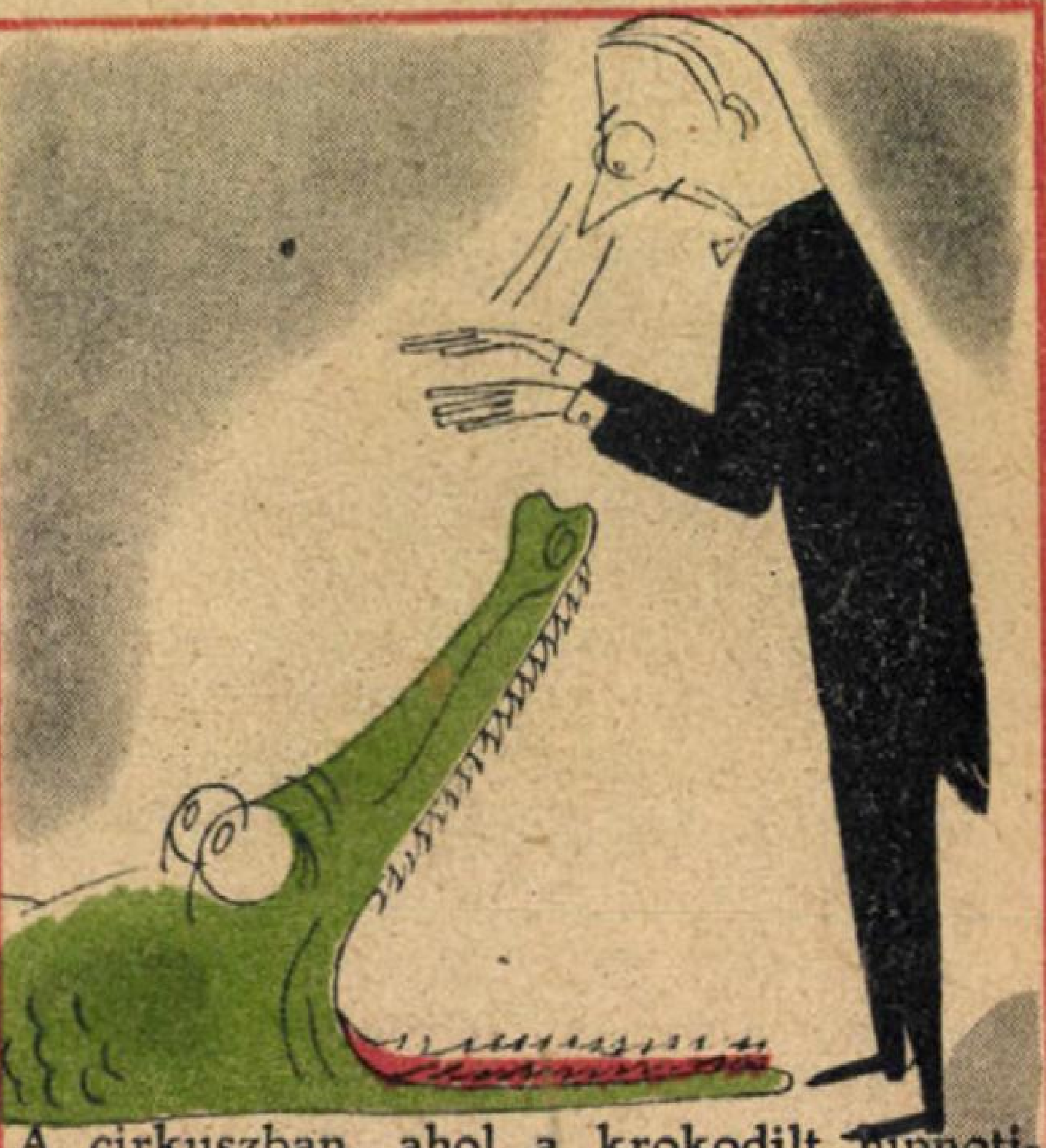

A cirkuszban, ahol a krokodilt hipnotizálják...

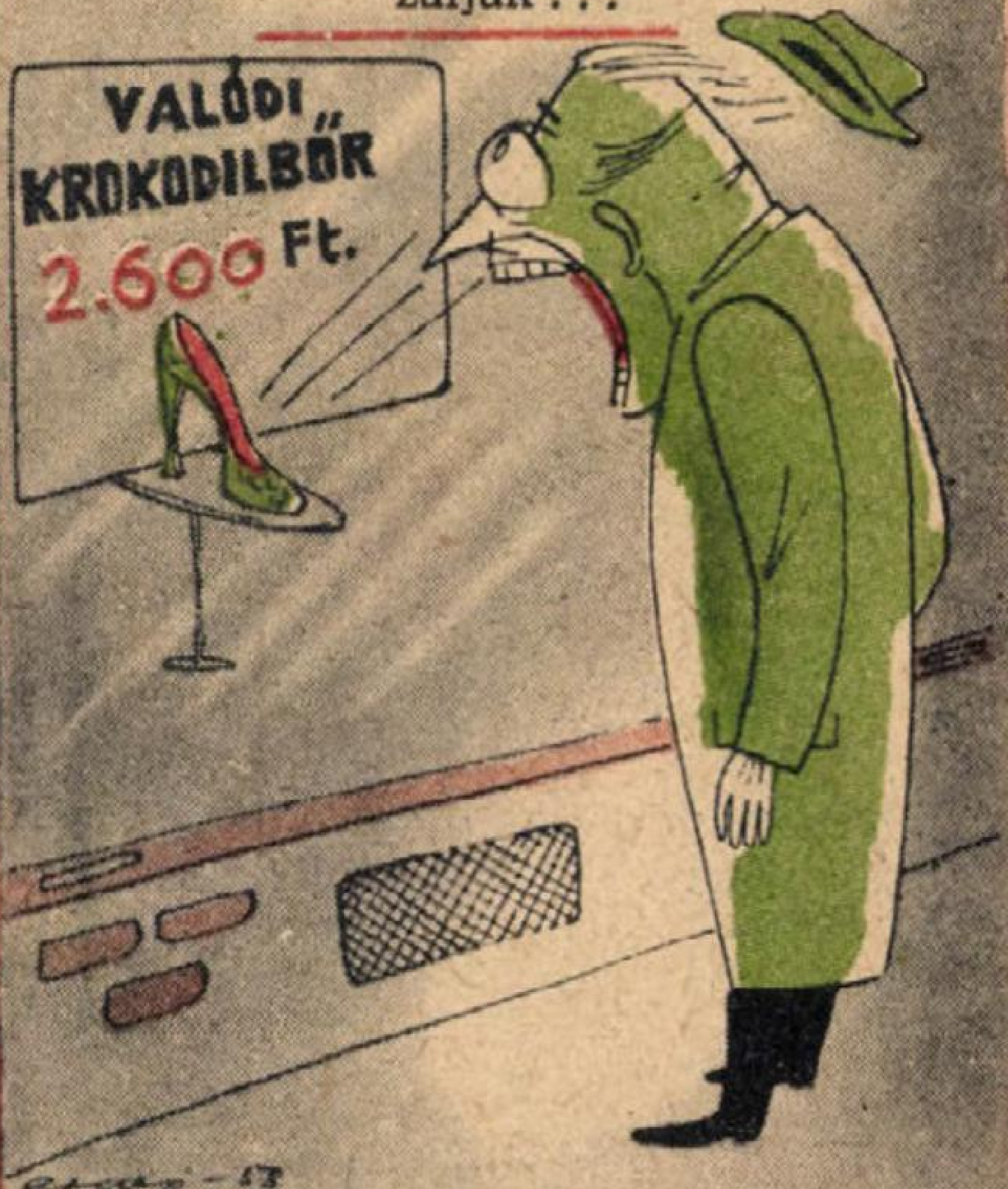
VALÓDI „KROKODILBŐR"
2.600 Ft.

...és a Váci utcában, ahol a krokodil hipnotizál.

Antikvárium

Kaján Tibor rajza

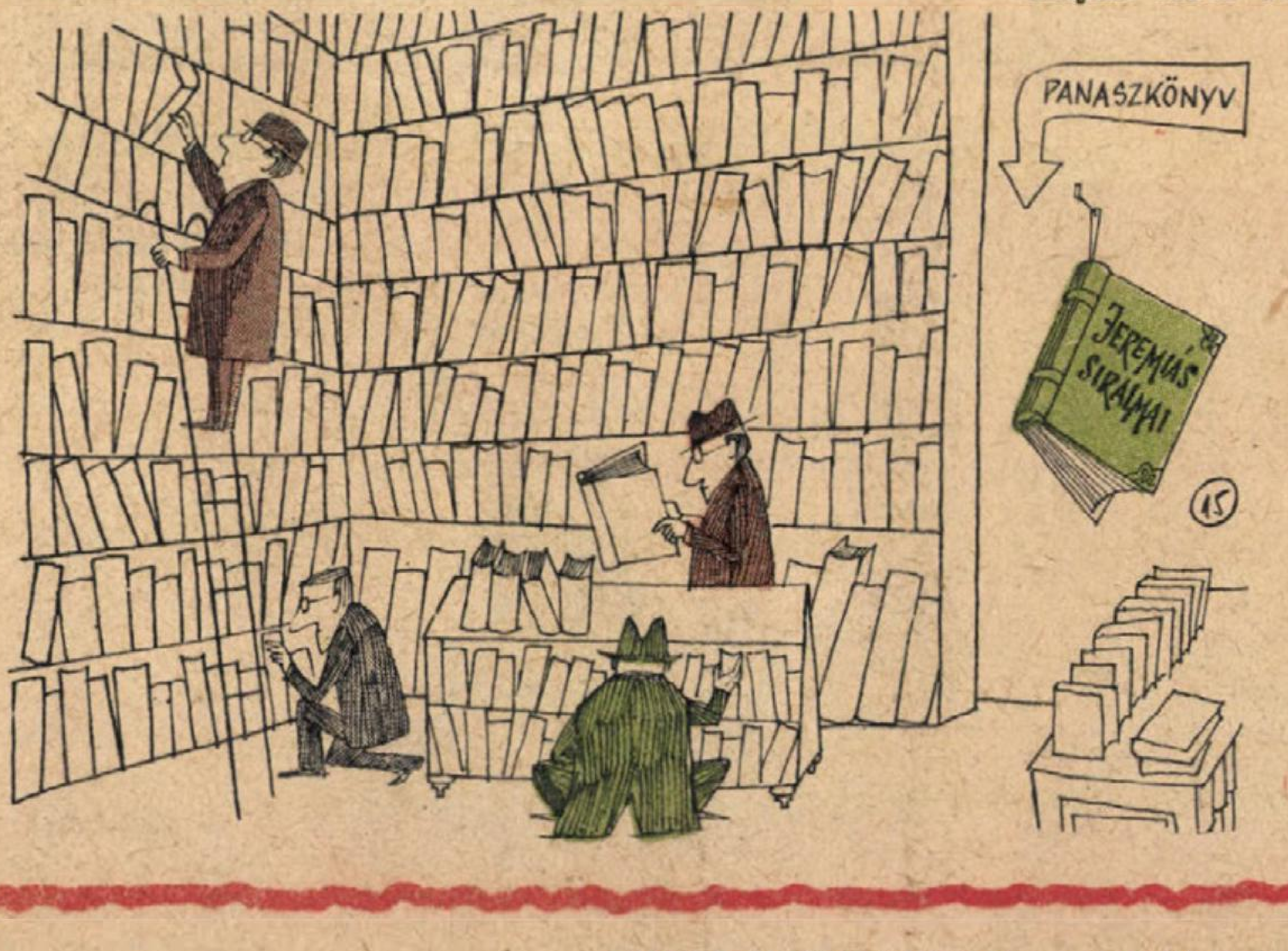
PANASZKÖNYV
JEREMIÁS SIRALMAI
15

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.